

မအေးလေး

ကောင်းကင်ညိုရီလှည့်ဖြားမှု

BURMESE
CLASSIC

Handwritten signature or text at the bottom of the page.

မင်္ဂလာသဘင်္ဂ

ကောင်းကင်ညိုရောင် လှည့်ပြားမှု

ဝဋ္ဋခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၇၉/၂၀၀၃ (၂)
 ကံနှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၂၉၃/၂၀၀၃ (၃)

၂၀၀၃ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
 ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၃၀/-
 အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ကံဝေသူ ... ဂေါ်မိုးတေနိုင်(ချို)တေးသံစာပေ-၁၆၉၂)
 ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့(၃)
 မင်္ဂလာခုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကံသူ ... ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
 အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒီတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
 အမျှတအခြားအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
 ဒီအရေး
 ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် စာရေးဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေအရ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် ဝေဖန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေသော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တစ်ဖန် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ရှေးကျွန်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

ရုက္ခရေး ဦးတည်ချက် (၄) ခု

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်စားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်မြင်စားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လာကုဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- ရိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်စားရေး

နမောတဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္ဗုဒ္ဓဿ

မအေးလေး . .

BURMESE
CLASSIC

ကောင်းကင်ညို၏ လှည့်ပြားမှု

မောင်ကျော်လှိုင် စေတနာစာပေမှ
မိစဉ်သည်။

လောကမှာ

လုံးဝကဲ့ရဲ့ခံရသော ယောက်ျား(မိန်းမ)
လုံးဝချီးမွမ်းခံရသော ယောက်ျား(မိန်းမ)သည်
ရှေ့၌လည်းမရှိခဲ့
ယခုလည်းမရှိ
နောင်လည်းရှိလိမ့်မည်မဟုတ်
(ဓမ္မပဒ)

'ခိုင်မင်းခန့်'ဆိုသောကောင်လေးနှင့်ဆုံတွေ့
ခဲ့ခြင်းက 'ကြွေ'၏ဘဝကို ထူးခြားစွာပြောင်းလဲစေလိမ့်မည်ဟဲ့..
'ကြွေ' လုံးဝ မမျှော်လင့် .. မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ...

ကြွေ၏ဘဝတစ်ခုလုံး .. 'ခန့်'ကြောင့် လုံးဝ
ပြောင်းလဲခဲ့ရခြင်းက ရွာမလိုညိုသောကောင်းကင်ပြင်၏လှည့်ဖြား
မှုသာဖြစ်လေသည်။

နီလွင်က သူမ၏မွေးနေ့ပွဲကို ထူးခြားဆန်းပြားစွာကျင်းပခဲ့ခြင်းက ခိုင်မင်းခန့်နှင့် 'ကြွေ'တို့စတင်ဆုံစည်းဖို့ အကြောင်းတရားများဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အများအားဖြင့်တော့ . . မွေးနေ့ပိုင်ရှင်မှ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများကို အစားအသောက်တစ်ခုခုဖြင့်ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်းပဲပြုလုပ်ကြတာများပါသည်။

နီလွင်ကျတော့ အစားအသောက်ကျွေးမွေးဧည့်ခံခြင်းအပြင် ပျော်ရွှင်စရာအထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ကစားပွဲတစ်ခုကို ပါပြုလုပ်ခဲ့လေသည်။

ထူးခြားဆန်းပြားစွာပြုလုပ်ထားသောခေါင်းဆောင်းများမှာ နိုင်ငံခြားရုပ်ပြောင်ကာတွန်းရုပ်များ (ဥပမာ . . မစ်ကီမော့ကို၊ ဆပ်ကပ်လူရွှင်တော်ရုပ်)အပြင် ယုန် ကြက်၊ ဝက်၊ မြင်း ရုပ်ပုံများဖြစ်ကြပါသည်။

ဝတ်ရသည့်ဝတ်ရုံကလည်း ဆရာဝန်များခွဲစိတ်ခန်းဝင်သည်အခါဝတ်ရသည့် လက်နှစ်ဖက်စွပ် နောက်ကျောကွဲဝတ်ရုံရှည်များဖြစ်သဖြင့် . . . .

ရုပ်ပုံပါခေါင်းဆောင်းများဆောင်းပြီး ဝတ်ရုံရှည်များဝတ်လိုက်တာနှင့် ဘယ်သူက နီလွင်ကြည့်၊ ဘယ်သူက

'ကြွေဝတ်မှုန်'ဆိုတာ ဘယ်လိုမခွဲခြား၍မရနိုင်အောင်ရှိ၏။

ရုပ်ပုံပါသော ခေါင်းဆောင်းများကိုလည်း ရွေးချယ်ယူငင်ခွင့်မရှိချေ။ မိမိဆွဲယူလိုက်သောအိတ်ထဲမှခေါင်းဆောင်းများကို သတ်မှတ်ပေးထားသောနေရာမှာ ပြိုင်တူဆောင်းလျက် ဝတ်ရုံကို သတ်မှတ်ချိန်အတွင်းပြီးစီးအောင်ဝတ်ကြရသဖြင့် . . တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သတိထားကြည့်မိချိန်မရကြပေ။

အားလုံးပြီးစီးအောင်ဝတ်ပြီးချိန်အထိ မပြီးသေးသောသူက ထိုပွဲအစ၏ ခွေးရူးပဲဖြစ်လေသည်။

"မြင်းကျားကြီးဟေ့ . . မြင်းကျားကြီး ကျန်နေပြီ" သတ်မှတ်ချိန်ထက်နောက်ကျထွက်လာသူတို့ ဝိုင်းဟားကာ လက်ခုပ်တီးသူထဲမှာ ကြွေလည်းပါလေသည်။

ကြွေကျတော့ ကုသိုလ်ကံကောင်းလှစွာ ယုန်ခေါင်းစွပ်ကလေးရသဖြင့် လှတပတရရှိနေသေးသည်ဟု အောက်မေ့ရလေသည်။

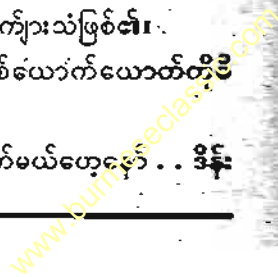
"ဘာလုပ်ရမှာလို့ . . ."

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ . . . ပြောလေ . . ."

အော်မေးသံက ယောက်ျားသံဖြစ်၏။

"လိုက်လေ . . လိုက်ဖမ်း၊ တစ်ယောက်ယောက်တို့ဒီအောင်ဖမ်းရမှာ"

"ကိုင်း . . လိုက်ပြီ၊ ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်ဟေ့နော် . . ဒိန်း"

တပ်တပ် . . . ဝိန်းတပ်တပ်”

မြင်းကျားခေါင်းစွပ်က အော်လည်းအော်၊ တစ်
မိန့်ထိုးပြေးလိုက်သဖြင့် မိန်းကလေးစုထဲမှ . . . အီးခနဲ . . . အားခနဲ
အော်သံတွေ စီညံ့စွာထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

ကြွေ ပထမတော့ ရောသောပေါသောပြေးမိ
ပြီးမှ သတိရစွာ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းရှိနေသည့် စံပယ်ရုံနဲဘေးမှာ
ပုဝင်ထိုင်နေလိုက်၏။

မပြေးရတော့ . . . ကြွေ . . . မမောတော့ဘူးပေါ့။

ကြွေ . . . ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပျော်ကာ ရယ်မိ

ချိန်မှာ . . .

‘ဝေါင်း’ . . . ခနဲ အော်သံက ကြွေအနားမှာ

အနီးကပ်ပေါ်လာခဲ့၏။

“အမယ်လေး”

အမှတ်တမဲ့မို့ ကြွေ တကယ်လန့်သွားရပါ
သည်။

ကြွေအနားမှာ ကျားကြီးတစ်ကောင် . . .

လေးဘက်တွားလာပြီး ကြွေအပေါ်ခုန်အုပ်
မည့်ဟန်ပြင်ခြင်းကြောင့် ကြွေကပျောက်ယာထပြေးစဉ်မှာ ကြွေ
ခြေထောက်ကိုလှမ်းဆွဲထားသဖြင့် . . . ကြွေ ရှေ့သို့ဟပ်ထိုးလဲကျ
လေသည်။

“ဟပ် . . . ဒါ . . . ဘာလုပ်တာလဲ”

ကြွေ လန့်ဖျပ်စွာထအော်မှ သဘောကျစွာရယ်
သံထွက်လာခဲ့၏။

“ဆောရီးကွာ . . . ဆောရီး၊ ကိုယ်က ကိုယ့်သူငယ်ချင်း
‘မင်းစော’မှတ်လို့ဆွဲလိုက်တာ နာသွားလား၊ ဟုတ်လား”

အသံက ကြည်လင်လှ၏။ စေတနာကရုဏာ
ကလည်းပိုလှ၏။ ကြွေကိုမြန်ဆန်စွာဆွဲထူပုံက သွက်လက် လျင်
မြန်လှလေသည်။

ကြွေက ထိုင်မိကာမှ သူ့လက်များကိုပုတ်ထုတ်
လိုက်၏။ မြေပေါ်ဟပ်ထိုးလဲကျခြင်းကြောင့် ကိုင်ရိုက်လိုက်သလို
နာကျင်သွားတာလည်း အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

“မနာဘဲ နေမလား၊ လဲကြည့်ပါလား . . . အဲဒီလိုမျိုး”

နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်တွေ့မိလေသည်။

“အားပါးပါး . . . စွာလိုက်တာ၊ ကြက်တူရွေးခေါင်းစွပ်နဲ့
လဲစွပ်ဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ရှင်မပြေးဘဲ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ . . . ဒီမှာ”

သူ့ထံမှ ရယ်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာလေသည်။

“မင်းလိုပဲပေါ့ . . . မင်းရော ဘာလို့ဒီမှာမုန်းနေရတာလဲ”

“မပြေးချင်လို့ပေါ့”

“အေး . . . တို့လည်း မပြေးချင်လို့ပေါ့”

ကြွေ မျက်စောင်း လှစ်ခနဲထိုးမိလေသည်။

“အဲဒါဆိုရင်လည်း တခြားလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်တစ်နေ

ရာမှာသွားနေပါလား၊ ဘာလို့ ဒီကိုလာရတာလဲ”
“မှန်တာပြောရရင် အစကပြေးလာတာ၊ မင်းဝင်ပုန်းတာ
မြင်တာနဲ့ ခြောက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာတာနဲ့ ခြောက်တာ၊
မင်းမျက်လုံးလေးတွေက သိပ်လှတာပဲ၊ ဟော . . . အဲဒီ
လိုမျက်စောင်းထိုးတာက ပိုလှသေးတယ်”

“သွားစမ်းပါ . . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ကြွ အပြေးအလွှား ပြေးထွက်လာချိန်မှာ
ကြွ Hand Chain လက်တောက်ပျောက်လေးပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ
ကြွ လုံးဝသတိမထားမိလိုက်ပေ။

“ဟေး . . . မိပြီ . . . ဒီမှာဟေ့”

အသံက နောက်နားမှာပေါ်လာသဖြင့် ကြွ
လန့်သွား၏။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျား၏ကိုယ်ပေါ်မှာ မြင်း
ကျားကြီးခွစီးထားလေသည်။

“ကောင်းစာယ် . . . မှတ်ကရော”

ကြွ လက်ခုပ်တီးမိလေသည်။

ကြွ ဝတ်စုံရှည်ကြီးချွတ်ပြီး ခေါက်သိမ်းဖို့ပြင်
သည့်အချိန်ကျမှ လက်က Hand Chain ကိုသတိရ၏။

“ဒုက္ခပဲ . . . ကြွ လက်ကောက်ကလေးမရှိတော့ဘူး . . .
ပျောက်သွားပြီ”

အလန့်တကြားအော်မိ၏။

ဝတ်စုံချွတ်ချိန်မှာ ကျွတ်ကျခဲ့တာလား၊ ဟိုဒီ
ငုံကြည့်ချိန်မှာ အနီးတပ်ရပ်လာသူ၏ခြေအစုံကို မြင်ရ၏။

ကြွ ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ ကြွ တစ်
ခါမျှမမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးသောမျက်နှာကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

ကြည်လင်ရှင်းသန့်သောမျက်နှာမှ အပြုံးမျက်
ဝန်းများက ရွန်းလဲ့တောက်ပနေကြလေသည်။

ကြော့ အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေချိန်မှာ သူ့မျက်နှာက တဖြည်းဖြည်းချင်းပြုံးလာလျက် ခြေကားယား လက်ကားယားပြုကာ 'ဝေါင်း'ခနဲအသံပြုလေသည်။ ကြော့ အလန်တကြားထ၊ရပ်လိုက်မိလေသည်။

“ဟင် . . ရှင်၊ ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

စောစောက 'ကစားပွဲ'မှာ ကျားခေါင်းစွပ်ထားတာ သူပဲဟု ကြော့ သိလိုက်၏။

“ခင်ဗျား . . ဘာရှာနေတာလဲ”

“ဘာရှာရှာ . . ရှင်အပူလား”

“ဟား . . မတရား စွာတာပါလား၊ ဒီမှာကြည့် . . ဘာလဲဆိုတာ”

သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှပစ္စည်းကိုနှိုက်ယူပြီး ကြော့့မျက်နှာရှေ့မှာ တွဲလွဲလေး ယမ်းပြ၏။

ကြော့ . . ဟင်း(နံ့)ချိန်းကလေး။

ကြော့ . . တကယ်ပျော်သွားလေသည်။

“ဟယ် . . ပျော်လိုက်တာ၊ ကြော့က ပျောက်သွားပြီမှတ်ပြီ၊ အရမ်းကိုလန့်သွားတာ”

ပြောရင်း လှမ်းယူတော့ သူက လက်နောက်

ဆုတ်သွား၏။

“ဒီလို ဘယ်ရမလဲ”

“ဘာလဲ . . ဒီလိုမရဘူးဆိုတာက”

“ပစ္စည်းဆိုတာ ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်လေ၊ ဒီလို လွယ်လွယ်လေးပြန်ပေးလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကြည့်စမ်း . . ရှင်က ပြန်ပေးတစ်ပိုင်းပဲ”

“မဟုတ်တာဗျာ . . ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်က ခင်လို့သတ်သက် 'စ'နေတာပါ။ ရော့ . . ဟောဒီမှာ ခင်ဗျားလတ်ကောက်၊ စောစောကပြောတာ ကြားလိုက်ပါတယ် . . ခင်ဗျားနာမည်က 'ကြော့'ဆိုသလားလို့”

ကြော့ သဘောကျစွာ ရှယ်မိလေသည်။

“ရှင်က တော်တော်ဖြိုးတတ်တာပဲ၊ နာမည်သိစရာလိုလို့လား”

“လိုတာပေါ့ . . ကျွန်တော်က ခင်ဗျားနဲ့ခင်မင်သိကျွမ်းချင်တာကိုး ကြော့့ရဲ့၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ခိုင်မင်းခန့်တဲ့၊ ဟိုဘက်အိမ်မှာရောက်နေတဲ့ဧည့်သည်”

“ဟင် . . ဟိုဘက်အိမ်ကဆိုလည်း ဟုတ်သေးရဲ့၊ တို့ဘက်အိမ်ကဧည့်သည်က ဘာလို့ပါလာရတာလဲ”

“မင်းစောကလိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်လာခဲ့မိတာ . . နီလွင်ကြည်ကလည်း လိုက်ခဲ့ပါ တရရခေါ်တာကိုး၊ ဒီအခွယ်တွေရောက်နေတဲ့အထိဆော့မယ်မှန်းမသိလို့ပါ . . သိရင်မလိုက်ပါဘူး”

“အမယ် . . ရှင်ကပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ . . ကျွန်တော်နဲ့ကအစိမ်းသက်သက်ကြီး”

ဖြစ်နေတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ၊ ခု . . ခင်ဗျားကိုမိတ်
ဆွေဖွဲ့ရတာတောင် ဘယ်လောက်ခက်ထားသလဲ၊ ခုထိ
နာမည်မပြောသေးတာကြည့်လေ”

ကြွေ ပြုံးမိလေသည်။

“ရှင်မေ့သွားပြီမှတ်တာ . . မမေ့သေးဘဲကိုး၊ မှတ်ထား
ကြွေ့နာမည်က ကြွေဝတ်မှုန်တဲ့၊ ရှင်နာမည်က ခန့်မင်း
ခိုင်နော်”

“ခိုင်မင်းခန့်ပါ၊ ဘယ်က ခန့်မင်းခိုင်ရမှာလဲ”

“ဆောရီး . . ဆောရီး . . မှားသွားလို့၊ ကြွေမှတ်လိုက်ပြီ
ခိုင်မင်းခန့် . . ခိုင်မင်းခန့်”

ထိုအချိန်မှစ၍ ‘ကြွေ’နှင့် ‘ခန့်’တို့ သိကျွမ်းရင်း
နီးခဲ့ကြလေသည်။

နောက်နေ့များမှာတော့ သူသည် ကြွေနှင့်
မကြာခဏဆုံမိကြလေသည်။

ထိုသို့ဆုံမိအောင်လည်း သူက တမင်ဖန်တီးယူ
ခဲ့တာ ‘ကြွေ’ နောင်တစ်ချိန်မှာသိရလေသည်။

ကြွေ . . ကြက်တောင်ရိုက်ရာမှာ သူ ရောက်ရှိ
လာလျက် ပါဝင်ကစားလိမ့်မယ်လို့ ကြွေ တယ်လိုမှမထင်မှတ်ခဲ့ပါ။

ဖြူမွှေးဆွတ်နေသော စပို့ရှပ်အဖြူ၊ တောင်းတီ
တို့အဖြူဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် . . အင်မတန်မှကြည့်ကောင်းနေ
သော ‘သူ’ကို ကြွေ သတိမထားမိခင်မှာပင် တွဲတက်အဖော်သူငယ်
ချင်းများက သတိပြုမိသွားခဲ့ကြတာဖြစ်လေသည်။

“အရမ်းကို Hand Some ဖြစ်တာပဲနော် . . လူသားအ

ရမ်းလှတာပဲ၊ နာမည်ကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းဟဲ့ . . . ခိုင်မင်းသန့်ဆိုလား”

“မဟုတ်တာ . . . ခိုင်မင်းခန့်ပါ။ ဘယ်က သန့်ပါလာရတာလဲ”

ကောင်မလေးတွေ ရယ်မောပြောဆိုသံကြောင့် သူ ရောက်နေတာ ကြွေ သိလိုက်၏။

ကြွေ လှမ်းကြည့်ချိန်မှာ လက်မြှောက်နှုတ်ဆက်လိုက်သောသူ့ကိုမြင်ရ၏။

“ဟော . . . ဟိုမှာ . . . ဟိုမှာ လက်ပြနုတ်ဆက်နေတယ်ဟဲ့၊ အဟီး . . . တို့ သူ့အကြောင်းပြောတာ သိသွားလား မသိဘူး”

တခစ်ခစ်ရယ်မောပြောဆိုသံကိုတော့ . . . သူ မကြားနိုင်ပါ။ ကောင်မလေးသုံးလေးယောက်က ‘ဟေး’ခနဲ ပြန်လည်လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်ချိန်မှာတော့ သူ ရုတ်တရက်ကြောင်အမ်းသွား၏။

ပြီးမှ . . . ရုက်အမ်းအမ်းပြုံးပြီး နောက်ကျောခိုင်းသွားသဖြင့် . . . ကြွေ သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေအတွက် ပိုမိုနောက်ပြောင်ကြွဖို့ဖြစ်သွား၏။

“ဟယ် . . . ရုက်သွားပြီထင်တယ်”

“မနောက်ပါနဲ့ကွယ် . . . ကောင်လေး သနားပါတယ်”

“ကြည့်ရတာ . . . တို့အထဲကတစ်ယောက်ယောက်ကို သ

ဘာကျနေတာထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဘယ်သူဖြစ်မယ်ထင်သလဲ”

“ငါ ထင်တာပဲ”

“အေး . . . နင်က ဘယ်သူ့ကိုထင်တာလဲ”

“ငါ . . . ထင်ပါတယ်လို့ပြောပြီးနေမှကွာ”

သဘောကျစွာရယ်သံတွေ ညံ့သွား၏။

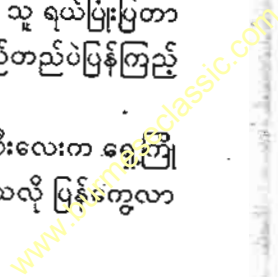
အားလုံး ပါးစပ်မပိတ်နိုင်အောင်ရယ်နေချိန်မှာ ပြုံးရုံမှလွဲ၍ ပါဝင်ပြောဆိုခြင်းမရှိသူက . . . ကြွေ တစ်ယောက်ပဲရှိတာ နီလွင် သတိထားမိသည်အထိပါ။

‘ကြွေ’ဘဝတစ်သက်တာမှာ ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ ကြွေ့နှလုံးသားကို လှုပ်ခါနိုင်စွမ်းမရှိကြခဲ့ကြပါ။

ယခု . . . သူ့ကျမှ . . . ကြွေ့နှလုံးသားလေးများ လှုပ်ခါလျက် ရင်ခုန်မိတာ့ ကြွေ့ ဝန်ခံချင်လေသည်။ ကောင်မလေးတွေက သူ့အကြောင်းပြောတာလည်း မကြိုက်ချင်ပေ။

ကြက်တောင်ရိုက်ကစားချိန်မှာ ကြွေ့နှင့်သူ မကြာခဏ မျက်လုံးချင်းဆုံတွေ့ခဲ့ကြလေသည်။ သူ ရယ်ပြုံးပြတာကို ကြွေ့က မသိချင်ယောင်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်ပဲပြန်ကြည့်ခဲ့လေသည်။

အပြန်မှာတော့ . . . သူ့ပြိုင်ဘီးလေးက ရှေ့ကြိုရောက်နေပါလျက် ကြွေ့့စက်ဘီးကိုစောင့်ခေါ်သလို ပြန်တွေ့လာကာ ကြွေ့နှင့်ယှဉ်တွဲစီးလေသည်။

“ဘာလဲ . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားမှာ သွားတာမဟုတ်ဘူး။ ဘာလိုက်ရှုပ်မလို့လဲ”

ကြွေက မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ကလေးဖြင့် မျက်ခုံးလေးရှုံ့ပြောသည့်တိုင် . . စိတ်ထဲမှသာယာကျေနပ်မိတာ့ ကြွေသာအသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

“ကြွေက ရှုပ်တယ်ထင်ရင်တော့ ဆောရီးပဲ။ တကယ်တော့ ကြွေ့တို့တွေ့ချင်လို့ကို ကြိဖန်လာခဲ့တာ ကြွေ့ရဲ့။ မင်းစောကို ‘ပ’ထုတ်ပြီး သူ့နေရာမှာ အစားဝင်လာခဲ့တာ၊ အဲဒါတွေအားလုံးက ကြွေ့တို့တွေ့ချင်လွန်းလို့ဆိုတာ ကြွေသဘောပေါက်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း . . ဘာသဘောပေါက်ရမှာလဲ၊ ကြွေသိတာကတော့ . . ရှင်ကို ကောင်မလေးတွေသဘောကျမှန်း သိလို့ ရှင် ရှိုးပြနေခဲ့တာပဲ”

“ဟာ . . ကြွေ . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဟားဟား ဟား . . သိပြီ၊ ကြွေက အူတိုနေခဲ့တာပဲ”

ခန့်က သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။ မျက်ဝန်းတောက်တောက်နှင့်ကောင်မလေးငါ့ ကလေးဆန်လှသောအမူအရာလေးများက သူ့ကို ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်ခဲ့၏။

ကြွေ၏ အဖိုးခံဟန်ကလေးက ‘ခန့်’၏မျက်ဝန်းထဲမှတစ်ဆင့် နှလုံးသားထဲအထိ တိုးဝင်နေရာယူခဲ့၏။

‘ကြွေဝတ်မှုန်’ဆိုသောကောင်မလေးငါ့နာမည်လေးကအစ သူ့ကိုဆွဲဆောင်ခဲ့တာလေ။ခန့်၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မြင်နေကျဟန်ဆောင်ထားသောမျက်နှာထားများနှင့် သီးခြားတည်ရှိနေသည့်ပင်ကိုယ်ဟန်နှင့် ပင်ကိုယ်အလှက ခန့်၏စိတ်နှလုံးကိုဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလှ၏။

‘ကြွေ’ ဆိုသောနာမည်လေးကို တိုးတိုးတစ်ဖုံကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး အသံထွက်ခေါ်မိ၏။

‘မင်းစော’ထံမှာ ကြွေ့အကြောင်းမေးမိသည်အထိ သူ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရပါသည်။

“မလုပ်နဲ့ကွ . . တကယ့်ဆတ်ဆတ်ကြ . . မာနခဲလေး၊ တစ်လောကလုံးမှာ သူ့နဲ့တန်တဲ့သူ မရှိဘူးလို့တောင် ထင်နေသလားမသိပါဘူး။ အားလုံးကို ရန်လုပ်လွတ်တာပဲ။ တစ်ယောက်မှကို လက်မခံခဲ့ဘူး။ မျက်နှာထားက ဘာတင်းသလဲမမေးနဲ့၊ လှသလောက် မာန တတယ်ကြီးတယ်”

“မှန်မှန်ပြော . . မင်းရော အဲဒီလို ရန်လုပ်ခံရတဲ့အထဲ ပါခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

ခန့်ပြောတော့ မင်းစော အရှက်ပြေ ရယ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . မှန်မှန်ပြော”

“သဘောကျတာ ဝန်ခံတယ်ကွာ . . ကြိုက်တယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးပြောကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်”

“အဲဒီတော့ . . . .”

“အဲဒီစကားမျိုးတွေပြောဖို့စိတ်ကူးရှိနေသမျှ သူ့နဲ့စကားပြောဖို့တောင် စိတ်မကူးပါနဲ့တဲ့ . . အချစ်ဆိုတာဘာလဲ သူ တကယ်မသိတာတဲ့၊ မသိဘဲရှိမလားကွနော်. . ဒီအရွယ်တောင်ရောက်နေပြီဟာ”

မင်းစော၏ မျက်နှာဟန်အမူအရာကိုကြည့်ကာ ခိုင်မင်းခန့် ရယ်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုတော့ . . သူ့အလှည့်ရောက်ခဲ့ပြီ။

အော်ချင်ရင်လည်း အော် . . .

ငေါက်ချင်ရင်လည်း ငေါက်တော့ ကြွေရေ . .

ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် ကြွေထဲသို့ရောက်လာခဲ့ရ

တာပါ။

ကြွေ မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်ကလေးက စူပုပ်ထားသည့်တိုင်အောင်တောင်မှ ကြည့်၍ကောင်းသေးတော့။

“မျက်စောင်းထိုးတာလေးက ချစ်စရာကောင်းသေးတော့။ ကြွေရယ်၊ ရင်မှာ ပိုမိုဖြတ်နိုးရလေသည်။

“ဘာအူတိုတာလဲ . . ဘာလို့အူတိုရမှာလဲ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ . . မဆိုင်လိုက်တာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆိုင်ချင်တယ်၊ ဒီနေ့လာခဲ့တာလည်း ကြွေ ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ ကြွေနဲ့တွေ့ရအောင်တမင်လာတာ”

“အပိုတွေ . . ရှင်နဲ့ကြွေ တွေ့ရအောင် ဘာအကြောင်းမှ ကိစ္စမှမရှိဘူး”

“ကျွန်တော်ကတော့ရှိတယ် ကြွေရဲ့၊ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် ကြွေနဲ့တွေ့ပြီးကတည်းက စိတ်က ကြွေ အကြောင်းပဲ တွေးနေမိတာ၊ ကြွေနဲ့ပဲတွေ့ချင်နေခဲ့တာ . . အဲဒါ ဘာလို့လဲဆိုတာ ကြွေ သိမှာပါ”

“အဲဒါ . . ရှင်ရူးနေလို့ပေါ့”

“ဟာဗျာ . . ရက်ရက်စက်စက်၊ ဘာလို့ရူးရမှာလဲ၊ ကြွေကို ကျွန်တော်ချစ်နေတာလို့ ကြွေ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“ဟင် . . အဲဒါ ပြောစရာလား . . ပြောစရာလား”

ကြွေ စက်ဘီးယှဉ်ရက်အနေအထားရှိနေသည့် ခိုင်မင်းခန့်ကို ရက်ကက်ဖြင့်လှမ်းရိုက်မည်အပြု . . နောက်မှ ဟွန်းတီးသံက ကျယ်လောင်စွာမြည်လာ၏။

“ကြွေ . . သတိထား”

ခိုင်မင်းခန့်က ကြွေလှမ်းရိုက်နေသည့် နေ့က ကက်ကို အသာလှမ်းဆွဲကာ စက်ဘီးကို ကားလမ်းနဘေးချိုးတွေ လိုက်ခြင်းဖြင့် . . . ကြွေ စက်ဘီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ လမ်းနဘေး

၂၂ မအေးလေး . .

ထိုးဆင်းကျသွား၏။

“လမ်းမပေါ်တက်ပြီး ကလူ၏သို့ မြူ၏သို့ လုပ်မနေနဲ့၊
သေသွားမယ် ဘာမှတ်နေသလဲ”

ကားဆရာက ဒေါသမျက်နှာဖြင့် ကားခေါင်း
တွင်းမှ ခေါင်းပြုကြည့်ပြီး ကြွေတို့နှစ်ယောက်ကို အော်သွားလေ
သည်။

ကြွေရာ . . ခိုင်မင်းခန့်ပါ စက်ဘီးပေါ်က
ပြုတ်ကျလျက် နှစ်ယောက်သား လဲပြိုနေကြချိန်မှာပင် . . .
ခန့်က ကြွေကိုကြည့်ပြီး ရယ်မောနေသဖြင့်
ကြွေ ဒေါသထွက်ရလေသည်။

“ကံကောင်းလို့မသေတာ . . ရှင်က ရယ်နိုင်သေးတယ်
ဟုတ်လား”

ကြွေမှာ ရှက်လည်းရှက်၊ ဒေါသလည်းထွက်
ဖြင့် စိတ်တအားတိုနေလေသည်။

“ဟောဗျာ . . မရယ်လို့ ငိုရမှာလား ကြွေရဲ့”

“သေ . . လဲသေလိုက်”

ကြွေ အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟောဗျာ . . . ကြွေ စိတ်ဆိုးတာ သိပ်ရယ်ဖို့ကောင်းတာပဲ”

“ရယ် . . . အဲဒီမှာအော်ရယ်နော် ရှင်ကျတော့ Laughing Gas မိနေတဲ့လူလိုပဲ၊ တစ်ချိန်လုံးရယ်ဖို့ပဲတတ်တယ်၊ ဘယ်လိုလူမှန်းကိုမသိဘူး၊ မျက်နှာကိုကကျောက်ကျောရေပက် အညှိတက်တဲ့မျက်နှာနဲ့”

ပြောရင်း ကြွေ ထရပ်ဖို့ပြင်စဉ်မှာပင် . . . ခြေထောက် ထောက်မရလောက်အောင် နာကျင်မှုကိုခံစားရလေသည်။

“ပျော်ပျော်နေ သေခဲတဲ့ဗျ၊ အလကားနေရင်း မျက်နှာကြီးစူပုပ်တည်တင်းနေတာထက် . . . ရယ်ပြုံးနေတော့ ပိုမကောင်းဘူးလား၊ ရင်ထဲမှာလည်းအေးချမ်းတယ်၊ အစာလည်းကြေတယ်၊ ဒေါသထွက်နေတဲ့သူ စားလိုက်တဲ့အစာက . . . ဟင် . . . ကြွေ . . . ခင်ဗျားဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“မမြင်ဘူးလား . . . ဒီမှာ . . . ညှိသကျည်းနဲ့ ကမူစောင်းပွတ်ဆွဲမိပြီး ဘယ်လောက်နာသွားတယ်မှတ်သလဲ၊ ရှင်က စကားများများပြောဖို့နဲ့ ရယ်ဖို့ပဲသိတယ်”

“ဟာ . . . ဆောရီး ကြွေရယ်၊ ဆောရီး”

ခန့် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားလေသည်။ ကြွေ၏ မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်ကြည်ရစ်ခိုင်းလျက်ရှိလေသည်။

ကြွေ၏စကားသံမှာ နာကျင်ရိပ်လွှမ်းလျက် အသံ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေလေသည်။ ကြွေ တကယ်နာကျင်သွားရှာပြီဟူသောအသိစိတ်က ခန့်ကို ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိဖြစ်စေလျက် ပျာယာခတ်စေလေသည်။

“ကြွေ . . . တော်တော်ကိုနာသွားမှာနော်၊ ဆောရီး ကြွေရယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကြွေကိုကားနဲ့တိုက်မိမှာစိုးပြီး ဆွဲရှောင်လိုက်တာ”

“အဲဒါတွေအားလုံး ရှင့်အပြစ်တွေပေါ့၊ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့၊ ကြွေတစ်ချိန်လုံးစက်ဘီးစီးလာခဲ့တာ . . . တစ်ခါမှ ဒီလိုမျိုး မဖြစ်ဖူးဘူး၊ ရှင့်နဲ့ကျမှပဲဖြစ်ရတယ်”

“ဆောရီး ကြွေရယ် . . . ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အစိုးရိမ်လွန်သွားလို့ဖြစ်ရတာပါ၊ ဟာဗျာ . . . သွေးတွေမတရားစီးကျနေတာပဲ၊ ခဏနော် ကြွေ၊ စိတ်မရှိနဲ့ . . . ဘယ်လောက်များသွားသလဲ . . . ကြည့်ရအောင်”

ကြွေကိုယ်တိုင်လည်း စီးကျလာသောသွေးကို ကြည့်ကာ မျက်လုံးလေးပြူး၏။ ကြက်တောင်ရိုက်စဉ်မှာအဆင်ပြေစေရန်ဝတ်ထားသော သရိုးတွာတာ ဂျင်းဘောင်းဘီတို့ ခူးဆစ်ဖုံးရုံကလေးက ယခုတော့ . . . အသားလှစ်ဟထားသကဲ့သို့ခိုသဖြင့် ထိရုံဖြင့် ပွန်းရှုဖို့လွယ်ကူနေလေသည်။

“ဟာ . . . တော်တော်များသွားတာပဲ ကြွေရဲ့၊ ခဏနော်

ခဏလေး”

ကြွ ဦးဆစ်ကွေးထိုင်လျက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နာကျင်နေသောခြေထောက်ကို ဖိကိုင်ပြီး အံကြိတ်မျက်ရည်ဝဲနေ လေသည်။

ကြွ၏ ညိုသကျည်းက ခြစ်မိဒဏ်ရာကြောင့် အသားပွန်း အရေခွံလန်ကာ သွေးသံရဲရဲထွက်နေပုံက အသည်း ယားစရာကောင်းနေလေသည်။

ခန့်က ဘောင်းဘီတိုအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ကိုဆွဲထုတ်၏။ နံ့သာရောင်လက်ကိုင်ပဝါကိုဖြန့်ကာ ဘယ်ထောင့် စွန်းနှင့် ညာထောင့်စွန်းမှ အစနှစ်စကိုဆွဲယူလိုက်သောအခါ . . အလျားရှည်ထွက်လာလေသည်။

“ဟင် . . ဘာလုပ်မှာလဲ”

ကြွ အလန်တကြားမေးမိလေသည်။

“အနာမှာအုပ်ချည်ရမှာပေါ့ ကြွရဲ့၊ ဒါမှ ဖုန်တွေသဲတွေ မဝင်အောင်လေ၊ သွေးလည်းတိတ်တာပေါ့”

“မဟုတ်တာ . . လက်ကိုင်ပဝါအသစ်ကြီးကို နှမြောပါ တယ်”

ကြွ အမှတ်မထင်လှမ်းဆွဲမိတာ ခန့်၏လက် ကိုဆွဲမိပြီးဖြစ်နေလေသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ . . လက်ကိုင်ပဝါအသစ်က၊ အရေးကြီး တာက ကြွ့အနာသက်သာဖို့ပဲလိုတယ်၊ နာရင်ပြော

နော် ကြွ”

ခန့်က ကြွ့လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ဖယ်ယူရာမှ အား ပေးပြီးလေးပြီး၏။ ကြွ ခန့်လုပ်သမျှ မင်သက်ငေးမောပြီးကြည့် နေမိလေသည်။

ခန့်က အနာကိုမြင်သာအောင် သွေးစတွေ သုတ်လျက် စည်းနှောင်ပုံမှာ သေသပ်၏။ ကြွ့နာသွားပြီလားဟု မကြာခဏမျက်လုံးအကြည့်ရောက်ပုံမှာ ကရုဏာပြည့်လျှမ်းနေ သော အစ်ကိုသားချင်းတစ်ယောက်၏စိုးရိမ်ပုံမျိုးဖြစ်လေသည်။

“အရေခွံလန်သွားတာပါ ကြွ့ရဲ့၊ အတွင်းထိ ဒဏ်ရာ မနက်တော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ အိမ်ကျ အနာဆေးပြီး ဆေးထည့်ရုံနဲ့ပျောက်မှာပါ။ ဟင် . . ဘာရယ်တာလဲ”

ဒီတစ်ခါပြီးရယ်မိသူက ကြွ့ဖြစ်နေခဲ့၏။

“ဟင် . . ဘာလို့ရယ်တာလဲ”

“ရယ်တာပေါ့ . . ခန့်က ဆရာဝန်ကျနေတာပဲ”

ခန့်မျက်နှာက ငြိမ်သက်တည်ကြည်သွားလေ သည်။

“ကျွန်တော်က ဆေးကျောင်းသားပဲ ကြွ့ရဲ့၊ ပတ်(တ်)တူး Part two ရောက်နေပြီ”

“ဟင် . . တကယ်ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ . . ကျွန်တော်က ကြွ့့ကို ဘာညာစရာရှိ သလဲ”

“လိမ်တာဆိုရင်ရော”

“ကျွန်တော် တစ်ခါမှအဲဒီလိုမျိုး လိမ်ညာတာမရှိခဲ့ဖူးဘူး၊ အမှန်အတိုင်းပဲပြောတာပါ။ ဥပမာ . . . ကျွန်တော်ကြွေကို သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာမျိုးကအစပေါ့”

ကြွေ သဘောကျစွာရယ်မောမိလေသည်။

“ရှင် . . . တော်တော်တတ်ပါလား၊ ခန့်ရဲ့ ဟင်၊ လိုရာဆွဲပြောပြိုင်ရင် ရှင် ပထမဆုရမှာကျိန်းသေတယ်”

နှစ်ယောက်သားကြည်နူးစွာ ရယ်မိကြလေသည်။

ကြွေသည် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့်စကားပြောဆိုရယ်မောခြင်းကိုသာယာကြည်နူးမိလေသည်။

“ရှင်ပြန်တော့လေ ခန့်ရဲ့၊ ကြွေ နောက်က ဘာလို့လိုက်ဦးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်မှ ကြွေကိုစိတ်မချတာ ကြွေရဲ့၊ ကြွေ ခြေထောက်ကနာနေတော့ စက်ဘီးစီးလို့ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ် . . . ကြွေ ဒီလောက်ကြီးမပျော့ပါဘူး”

“မပျော့သာ မပျော့တယ်၊ စောစောကတော့ ကြွေ မျက်ရည်ဝဲတာ ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်”

မာနမျက်နှာ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ကျတာ ခန့်ကိုယ်တိုင်မြင်လိုက်ရတာလေ။

“ဒါက အရမ်းနာလို့လန့်သွားတာကိုး၊ အခု ဘာမှမဖြစ်လောက်ဖူးဆိုတာ ကြွေသိပြီပဲ၊ ရှင် ပူမနေနဲ့တော့”

“ကျွန်တော် ကြွေတို့အိမ်ထဲ လိုက်ပို့ပေးလို့မရဘူးလား”
“ဟင့်အင်း . . . မလိုဘူး . . . မလိုက်နဲ့”

ကြွေက စက်ဘီးပေါ် လွှားခနဲတက်၏။ ခန့်က ကြွေစက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်ပြောထားတာတွေတော့ စဉ်းစားပေးနော် ကြွေ၊ ကျွန်တော် ကြွေကိုချစ်တယ်၊ သိပ်ချစ်တယ်”

“အိုး . . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ သွား”

ကြွေ ရှက်ရမ်းရမ်းတာ အော်မိ၏။ စက်ဘီးပေါ်က ခန့်လက်ကိုဖြုတ်ချပြီး စက်ဘီးကို အသားကုန်နင်းနေချိန်မှာလောက် ကြွေစိတ်တွေ မြူးကြွပျော်ရွှင်တာမရှိတော့ပေ။

ထာဝစဉ်ပြုံးချိုနေသော ခန့်မျက်နှာပြုံးပြုံး

လေးက ကြွေ၏နှလုံးအိမ်မှာ တွဲလွဲခိုပါလာခဲ့လေသည်။
အဲဒါ . . . ချစ်တာလား ခန့်ရယ်။

ဟင့်အင်း . . . ကြွေ မသိပါဘူး။

“အဲဒီစက်ဘီးကလည်း စီးလိုက်မှဖြင့် အသားကုန်၊ တစ်
နေ့နေ့တော့ထိမယ်ပြောသားပဲ၊ ခေတ်သေးတာပေါ့ . .
ဘာမှမဖြစ်သွားတာ”

မေမေက ကြွေခြေထောက်မှဒဏ်ရာကို စေ
ရစ်ဖြင့်ဆေးကြောပေးရင်း ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ပြောဆိုရေဗွတ်
နေလေသည်။

“ခုလည်း . . ကားနဲ့ လုံးဝကိုထိတာမှမဟုတ်တာ မေမေ
ကြွေဘာသာ ကြွေ အကြောက်လွန်ပြီး လမ်းဘေးဆွဲခွ
ရာက လိမ့်ကျခဲ့တဲ့ဟာ”

“အကယ်၍ တိုက်ခဲမိရင်ဆိုတာ ပြောတာ ကြွေရဲ့ ဇိုးရိမ်
လို့ပြောတာ၊ မေမေ့မှာက ဒီသမီးတစ်လောက်ပဲရှိတာ

www.burmeseclassic.com

တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာအကြောက်ဆုံးပဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူ . . တကယ်စိုးရိမ်ပါသည်။ သမီးက ရုပ်ရည်ချောမောပြေပြစ်သလောက် စိတ်ဓာတ်က မာကျော၏။

“မာနကြီးတာမှ ဘာကြီးသလဲမမေးနဲ့” ဆိုကြသောစကားသံကို ဒေါ်ဖြူဖြူ၏နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားနေရလေသည်။

ထို့ကြောင့် . . တစ်ခုခုဆိုသောစကားမှာ အားလုံးပါဝင်အောင်ပြောခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဆုံးစွန်ပြောရလျှင် . . သမီးကို ချစ်သူခင်သူ ပေါများ၏။ သမီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရွေးချယ်ခြင်းမရှိ ငြင်းဆန်နေခြင်းအတွက် ရင်လေးလှ၏။

ဘွဲ့ယူရတော့မည့်သမီးအရွယ်မှာ မိမိအတွက် သင့်လျော်လိုက်ဖက်မည့် ချစ်သူကိုရွေးချယ်သင့်ပြီဟု မိခင်တစ်ယောက်အနေဖြင့် ယူဆပါသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူ၏စိတ်ထဲမှာတော့ မွန်ရည်လျက် ယောက်ျားပီသသည့်ရုပ်လက္ခဏာရှိသည့် ‘မင်းစော’ကို သမီးနှင့် လိုက်ဖက်သည်ဟု သမိလက်ခံဖို့ မျှော်လင့်မိလေသည်။

“ဘာတစ်ခုခုဖြစ်မှာလဲ၊ ဘာတစ်ခုခုမှမဖြစ်စေဘူး မေမေ၊ အလကားရှာကြံတွေးကြောက်နေတော့ မေမေပဲစိတ်ပင်ပန်းတာပေါ့၊ အဲဒါကြောင့် . . တောင်တွေးမြောက်တွေး စိတ်မလေးနဲ့၊ တောင်ကြံ မြောက်ကြံ စိတ်မပူပန်နဲ့၊ ပူပန်စိတ်နှလုံး ကြိမ်မီးအုံး၊ မဆုံးဘယ်ခါ

လောင်လိမ့်မည်လို့ပြောကြတာပေါ့ . . အား . . နာလိုက်တာ မေမေရဲ့ နာစာယ်”

“အမယ်လေး . . ဆေးထည့်တာပါ ကြွေဝတ်မှုန်ရယ် အော်လိုက်တာ . . တကတဲ . . လန့်တောင်လန့်တယ်”

ရှုံ့မဲ့အော်ဟစ်ရင်း တချိုးချိုးအသံပြုကာ ခြေထောက်ကို ဖိညှပ်ကိုင်ထားသော ကြွေကို ဒေါ်ဖြူဖြူက အပြုံးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကြည့်၏။

ကြွေခြေထောက်မှအနာကို စည်းနှောင်ထားသည့် သွေးစွန်းနေသည့်အဝတ်နှင့် ဆေးပစ္စည်းတွေသိမ်းကျုံးသယ်ရင်း ထိုင်ရာမှထ၏။

“အာ . . မေမေ၊ နေပါဦး . . ဟိုလက်ကိုင်ပဝါ လွင့်ဝေခနဲနော် . . ကြွေ ပြန်ယူမှာ”

“လက်ကိုင်ပဝါ . . ဘယ်မှာလဲ”
ဒေါ်ဖြူဖြူ ကြောင်ကြောင်လေးကြည့်၏။

မင်းခန့်ရဲ့လက်ကိုင်ပဝါက သွေးဖြင့်ညစ်စွန်းနေသဖြင့် ယောက်ျားကိုင်လက်ကိုင်ပဝါရယ်လို့ ဒေါ်ဖြူဖြူ မသိလိုက်ချေ။

“အဲဒီမှာလေ . . မေမေကိုင်ထားတဲ့ဟာ”
“ဪ . . လက်ကိုင်ပဝါမှန်းတောင်မသိပါဘူး၊ အဲဒါ

စရာတော့ကောင်းနေပြီ၊ မေမေသမီး ကြွေက လက်ကိုင်ပဝါကိုင်တာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ . . ဘယ်ကလက်ကိုင်ပဝါရလာတာလဲ”

ပြောရင်း ဖြန့်ကြည့်မည်ပြု၏။

“ဟာ . . . ညစ်ပတ်နေတာ၊ ဘာလို့ကြည့်မှာလဲ . . . ပေးပါ
မေမေရ၊ ကြွေကိုပြန်ပေးပါ”

ကြွေ စကားမဆုံးခင်မှာ ယောက်ျားကိုင် လက်
တိုင်ပဝါဖြစ်နေတာ ဒေါ်ဖြူဖြူ သတိထားမိပြီးဖြစ်၏။

“ယောက်ျားတိုင်လက်ကိုင်ပဝါပဲ ကြွေရဲ့၊ ဘယ်သူလက်
ကိုင်ပဝါလဲ”

“ဟာ . . . မေမေကလည်း၊ ဘာတွေလျှောက်မေးနေတာ
လဲ၊ ဘာလုပ်မှာလဲ”

တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသေးသော ရှက်ရိပ်လွမ်းသည်
ပန်းနုရောင်ပြေးကို သမီး၏မျက်နှာပြင်မှာ မြင်ရလေသည်။

ကြွေ ခြေထောက်မှဒဏ်ရာကိုပင်သတိမေ့
လျော့စွာ မေမေလက်ထဲမှလက်ကိုင်ပဝါကို မလှရှုံ့တမယ်ခပ်သွက်
သွက်ယူလိုက်၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူ သဘောကျ ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိလေ
သည်။

ကြွေ ‘ခိုင်မင်းခန့်’၏လက်ကိုင်ပဝါကို ဆစ်ပြာ
မှုန်ဖြင့် ကျနစွာ စိမ်၏။ သန့်ရှင်းအော်လျှော်၏။

လက်ကိုင်ပဝါထောင့်စွန်းမှာ ရေးထိုးထားသည့်
အင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ကေ (K) စာလုံးကို ယခုမှမြင်တွေ့ကာ အားနာ
သွားရလေသည်။

ကြည့်စမ်း . . .

သူ အမြတ်တနိုးထားသည့်လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
ကြွေ ခြေထောက်မှဒဏ်ရာကို စည်းပေးလိုက်တာပါလား။

လက်ကိုင်ပဝါကို လျှော်ရင်းတန်းလန်း နိုင်ခင်း
ခန့်၏ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာကိုမြင်ယောင်လေသည်။

“ဟာ . . . တော်တော်များများသွားတာပဲ ကြွေရဲ့၊ ခဏလေး

နော် . . . ခဏလေး”

ကြွေ့ကို ပျာပျာသလဲ ဂရုစိုက်ခဲ့တာလော၊
“ဘာဖြစ်သလဲ . . . လက်တိုင်ပဝါအသစ်က၊ အရေးကြီး
တာက ကြွေ့အနာသက်သာဖို့ပဲလိုတယ်၊ နာရင်ပြော
နော် ကြွေ့”

တရုဏာမျက်ဝန်းအကြည့် . . .

နွေးထွေးသောစကားသံများက ကြွေ့နားအနီး
မှာ ယခုမင်ကပ်ပြောနေသလို ကြားယောင်လျက် ကြွေ့ရင်ထဲ
နွေး ထွေးသွားလေသည်။

“အရေခွံလန်သွားတာပါ ကြွေ့ရဲ့၊ အတွင်းထိဒဏ်ရာမ
နက်တော့ မစိုးရိမ်ရပါဘူး”

ညင်သာပျော့ပျောင်းစွာပြောသောအသံက
နားစည်မှတစ်ဆင့် ကြွေ့၏နှလုံးသားမေတ္တာအိမ်ကိုထွင်းဖောက်
ဝင်ရောက်၏။

ကြွေ့ သဘောကျစွာ ပြုံးမိလေသည်။

“ဒီလက်ကိုင်ပဝါ ရှင့်ကိုပြန်ပေးလို့ဘယ်ကောင်းတော့
မလဲနော် ခန့်၊ ဒီလက်ကိုင်ပဝါက ခြေထောက်စည်းပြီး
သား၊ ကြွေ့သွေးစွန်းပြီးသားဆိုတော့ကာ . . . ရှင့်ကိုကြွေ့
အသစ်ပြန်ဝယ်ပေးမှဖြစ်မှာပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား”

ကြွေ့ အသံ တစ်စွန်းတစ်စကို ကြွေ့မေမေ
ဒေါ်ဖြူဖြူကြားသွားခဲ့တာက ‘မဟုတ်ဘူး’ ဆိုတာလောက်ပဲဖြစ်လေ

သည်။

“ဪ . . . ဟုတ်ပါတယ် ကြွေ့ရဲ့၊ ဟိုမှာ မင်းစောတို့
ရောက်နေကြပြီ၊ သမီးခြေထောက်ဘယ်နဲ့နေသလဲ လာ
မေးတာတဲ့၊ သွား . . . သွားလိုက်”

ကြွေ့ . . . မျက်လုံးလေးဖြူး အံ့အားလေးသင့်

၏။

“မင်းစော”

သူက ဘယ်လိုက ဘယ်လို . . .

ဪ . . . သိပြီ . . .

ခန့်က ‘မင်းစော’၏ သူငယ်ချင်းဖြစ်၏၊ ဒီတော့

‘ခန့်’ပြောပြသဖြင့် . . . ‘မင်းစော’သိတာဖြစ်နိုင်လေသည်။

“ဟင် . . . မင်းစော၊ တစ်ယောက်တည်းလား . . .”

“ကောင်လေးတစ်ယောက်လည်းပါတယ်”

“ဟယ်”

ကြွေ့ မျက်လုံးလေးဝင်းလက်တောက်ပလျက်
အပြေးအလွှားပြေးထွက်ပုံက ဒေါ်ဖြူဖြူကို တပြုံးပြုံးဖြစ်တာ
ခေါင်း လေးညိတ်စေ၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူအမြင်မှာတော့ မင်းစောရောက်လာ

တာနှင့် သမီးပျော်သွားပုံကအစ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေ၏။

“ဟွန်း . . . ဘယ်သူလက်ကိုင်ပဝါလဲမေးတော့ မဖြေဘူး
ခုတော့ ပေါ်တာပဲ”

ခပ်တိုးတိုးညည်းပြီး ဒေါ်ဖြူဖြူ ပျော်ရွှင်သွားရလေသည်။ မင်းစောနှင့်သာ သင့်မြတ်လို့က ဘာတစ်ခုမှ ငြင်းစရာ မရှိပါ။

သမီးအတွက် စိတ်အေးရပြီလေ။
ကလေးတွေအတွက် တစ်ခုခုလုပ်ပေးဦးမှဟု

ဒေါ်ဖြူဖြူ မီးဖိုထဲဝင်သွားချိန်မှာ . . ကြားရသောစကားများအတွက် တအံ့တဩဖြစ်ထွန်းရပြန်လေသည်။

“အေးဟာ . . ဒီကောင် ခိုင်ခန့်ပြန်ပြောမှသိရတယ်။ နင့်ခြေထောက်တယ်နဲ့နေသေးသလဲ ကြွေ”

မင်းစောက ထွက်လာသော ကြွေခြေထောက်တို့အကြည့်ရောက်သလို ခိုင်မင်းခန့်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြွေခြေထောက်မှပတ်တီးဖြူဖြူကိုသတိထားကြည့်မိလေသည်။

ထိုအခါမှ . . ကြွေကိုယ်တိုင် ခြေထောက်ကို သတိရ၏။ မင်းစောနှင့်အတူ ကောင်လေးတစ်ယောက်ပါတယ်ဟု ကြားရသည်နှင့် ခိုင်မင်းခန့်ဖြစ်မှာပဲဟုတွေးထင်ယူဆချက်မှန်ကန်သဖြင့် ရင်ခုန်လှိုင်းထနေလေသည်။

ခုလေးတင် . . ‘ခန့်’ အကြောင်းတွေးနေမိစဉ် ‘ခန့်’ရောက်လာခဲ့ခြင်းအတွက် မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးလွှမ်းကာ အရင် စုပုပ်ပုပ်တည်တည်တင်းတင်းမျက်နှာက ပြုံးယောင်သန်းနေလေသည်။

“ကောင်းပါပြီ၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး။ အရေပြားပွန်း

သွားတာဆိုတော့ အသားနီလန်ပြီး သွေးသံရဲ့ရဲ့ဖြစ်လို့ လန့်သွားကြတာ။ အခုတော့ . . အနာဖေးကျက်အောင် ဆေးတည့်ထားတာလေ။ နောက် တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ရင်ပျောက်ပါပြီ”

ကြွေက မင်းစောနှင့်ခိုင်မင်းခန့်ထိုင်သည် နှစ်ယောက်ထိုင်ခုံရှေ့မှ ကုလားထိုင်မှာဝင်ထိုင်လေသည်။

ခိုင်မင်းခန့်မှာ ကြွေကိုမမြင်ရခင် မြင်ချင်လှ၏။ မင်းစောကို မရမကပူဆာကာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကြွေတို့အိမ်က အရှေ့ပိုင်းမှာ သကြား၊ နို့ဆီ၊ ဆပ်ပြာ၊ ယမ်ယမ်ခေါက်ဆွဲထုပ်လိုမျိုးမှအစ . . ငါးသေတ္တာသူးကြီးသေးရွယ်လတ်မျိုးစုံနှင့် ကုန်ပစ္စည်းတော်တော်များများပြည့်ပြည့်စုံစုံတင်ထားသဖြင့် စတိုးဆိုင်အသေးစားလေးဖြစ်နေလေသည်။

ထို့ကြောင့် . . ကုန်စုံပစ္စည်းဆိုင်ထဲမှ ဖြတ်ဝင်ပြီး လှေကားနှစ်ဆင့်ပြန်တက်မှ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သော ယှဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးတစ်လုံးဖြစ်၏။

ခိုင်မင်းခန့်တို့တိုက်နှင့် ယှဉ်ဖို့မဆိုထားနှင့် မင်းစောတို့တိုက်လေးနှင့်ပင် အဆင့်ချင်းအတော်ကွာနေလေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့ ကြွေရာ၊ ဒီကောင်ပြောပုံက အရမ်းကို စိုးရိမ်ရတဲ့ပုံပဲ”

“ဟာ . . မင်းက ဒါမှလိုက်ပို့မှာကိုး မင်းစောရ”
ခိုင်မင်းခန့်က မင်းစောကို တံတောင်ဖြင့်တွတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးပြော၏။

“ဒီကောင်က ကျွန်တော် ကြွေ ဆီသွားမယ်ဆိုတာ . . အတင်းကို ‘ကာ’နေတော့တာပဲ ကြွေရ၊ လုံးဝကို လိုက်မပို့ချင်တာ၊ အခု . . အတင်းကိုပြောယူရတာ”

“မသိဘူးလေကွာ . . မင်းက ဘာတွေပြဿနာရှာထားမှန်းမသိတော့ ငါ ဘယ်ပို့ရဲမလဲ၊ တော်နေကြာမှ . . . ကြွေ အော်ထုတ်ရင် ဘယ်နဲ့လုပ်မလဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူက အအေးပန်းသယ်လာရာမှ မင်းစောအသံကိုကြားသွားလေသည်။

“ကြွေကိုတော့ ငွေမယူကြနဲ့ကွယ်၊ စိတ်ထဲရှိ ရှိသလိုပြောဆိုတတ်တာက သူ့ အကျင့်ပဲလေ၊ အဲဒါကြောင့် စိတ်ဓုနေရတော့တာပဲ”

“ဟာ . . မေမေကလည်း လုပ်ပြီ၊ ဘာစိတ်ပူစရာရှိသတဲ့ အမှန်အတိုင်းပြောတဲ့အကျင့်က ဘယ်လောက်တောင့်သလဲလို့ . . နော်”

ကြွေ မင်းစောနှင့် ခိုင်မင်းခန့်ကိုပါ ‘နော်’ထစ်လုံးနှင့် အဖော်ဆွယ်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် . . အန်တီ၊ ကြွေ စိတ်ရင်းကောင်းတာ ကျွန်တော်တို့သိနေကြတာပဲ”

“အေးကွယ် . . အဲဒီလိုသိတဲ့သူအတွက်ကတော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အကြောင်းမသိ ဓာတ်မသိရင် သမီးကို တစ်မျိုးထင်မှာစိုးရတာလေ၊ ဒါနဲ့ . . ဒီသူငယ်လေးက . . ”

ဒေါ်ဖြူဖြူအကြည့်က ခိုင်မင်းခန့်ထံရောက်၏။ အကင်းပါးသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကြွေထံအဓိကလာချင်သူမှာ မင်းစောမဟုတ် . . မင်းစောနှင့်ပါလာသော လူငယ်သာဖြစ်ကြောင်း နားစွန်နားဖျားကြားသောစကားဖြင့်ပင် သိပြီးဖြစ်သွားလေသည်။

“သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ခင်ဗျ၊ ခိုင်မင်းခန့်တဲ့ အန်တီ၊ ရန်ကုန်ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပါ”

မင်းစောက မိတ်ဆက်ပေး၏။

“ဪ . . ရန်ကုန်မှာကျောင်းသွားတတ်ရတာပေါ့ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျ . . ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကပါ၊ အခု ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ မင်းစောဆီ ခဏလာလည်တာပါ”

“ဪ . . ရန်ကုန်တတိုး၊ အန်တီက ပြင်ဦးလွင်ကပဲမှတ်တာ၊ အေးကွယ် . . မောင်မင်းစောကတော့ သမီးနဲ့အစ်မတန်ခင်ကြတာကွဲ့၊ နေပါဦး . . သမီးခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာရတာ ဘယ်လိုသိသွားကြတာလဲ”

မင်းစောနှင့် ခိုင်မင်းခန့် တစ်ယောက်ကိုတစ်

ယောက် ဖျတ်ခနဲအကြည့်မှာ . . ဦးစွာဖြေသူက ကြွေဝတ်မှုန်ဖြစ်လေသည်။

“သမီးစက်ဘီးနဲ့လဲတော့ ခိုင်မင်းခန့်က လာကူညီပေးခဲ့တာ မေမေ၊ စောစောက မေမေတွေတဲ့လက်ကိုင်ပဝါက သူ့လက်ကိုင်ပဝါ”

“ဪ . . ဒီလိုလား၊ မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးက အဲဒီအကြောင်းတွေပြောမပြထားတော့ အန်တီကမသိဘူးကွဲ့၊ လက်ကိုင်ပဝါကတော့ ပစ်ရသွားတာပဲ၊ သမီးကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မောင် . . ဘယ်သူ . . .”

“ခိုင်မင်းခန့်ပါ အန်တီ”

“အေး . . မောင်ခန့်လိုပဲ လွယ်လွယ်ခေါ်ရမှာပဲ၊ ကျေးဇူးပဲကွယ်၊ ကဲ . . ကဲ . . စကားပြောကြဦး”

ဈေးဝယ်ဆုရောက်လာသဖြင့် ဒေါ်ဖြူဖြူထသွား၏။ ထိုအခါမှ . . ခိုင်မင်းခန့်ထံ ကြွေ အကြည့်ရောက်လေသည်။

“လက်ကိုင်ပဝါကိုတော့ ကြွေ အသစ်ဝယ်ပေးမယ်နော်ခန့်”

“ဟာ . . မဟုတ်တာ ကြွေရာ . . ကိစ္စမရှိပါဘူး လက်ကိုင်ပဝါတစ်ထည် ဘယ်လောက်မအဖိုးတန်ဘာမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ . . နာမည်ထိုးထားတာဆိုတော့ ကြွေ အရမ်းအားနာသွားတယ်၊ ခုလေးတင် လျှော်လိုက်မှ တွေ့ခဲ့တာ”

“ဟာ . . ရပါတယ်၊ ကြွေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကြွေဆီက လက်ကိုင်ပဝါပြန်မယူချင်ဘူး”

“အသစ်လေ . . အသစ်ဝယ်ပေးမှာပဲဟာ၊ အဟောင်းပြန်ပေးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ . . ကေဆိုတဲ့စာလုံးလည်း ကြွေ တစ်သဝေမတိမ်းတူအောင် ပြန်ထိုးပေးတတ်ပါတယ်”

“ဟေ့ကောင် . . မှန်မှန်ပြော၊ မင်းကို ဘယ်သူက နာမည်ထိုးပေးခဲ့တာလဲ၊ ဟိုလက်ကိုင်ပဝါက”

အရေးထဲ မင်းစောက နောက်နေသဖြင့် ခိုင်မင်းခန့် ရှက်အမ်းအမ်းမျက်နှာဖြစ်၏။

ကြွေခေါင်းလေး ဆတ်ခနဲ ပင့်တက်လာပုံက ကြွေကိုယ်တိုင်သိလိုသောပုံစံဖြစ်လေသည်။

“အလကားကွာ . . မင်းစောလျှောက်နောက်နေတယ်၊ ဟိုမှာ . . ကြွေ တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ”

“ဒါဖြင့်ပြောလေ . . မင်းက”

မင်းစောက ထပ်ပြီးအထွန်တက်ပြန်လေသည်။

“ဒီလို ကြွေရာ ဖေဖေလက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ကျွန်တော့်လက်ကိုင်ပဝါက ဆင်တူနီးပါးဖြစ်နေလို့ လက်ကိုင်ပဝါချင်း

မမှားရအောင် မေမေက ကျွန်တော်နာမည်ထိုးပေးထားတာ”

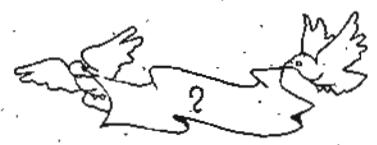
“အဟုတ် . . တကယ် . . .”

“ဟာကွာ . . မင်းစော၊ ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာပေးနဲ့၊ မင်း လျှောက်နောက်မနေနဲ့၊ ဟိုမှာ ကြွေ တစ်မျိုးထင်တော့မှာပဲ၊ တကယ်ပါ ကြွေရ၊ မေမေထိုးပေးထားတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် . . ကြွေက ဘာပြောလို့လဲ ခန့်ရဲ့၊ ခက်တော့တာပဲ”

ကြွေရယ်သံက ထူးခြားစွာ ရွှင်ပျကြည်လင်နေလေသည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူက ဝှေ့ပြန်အမ်းနေရာမှ သမီးရယ်သံကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်၏။

ဪ . . မိမိက မင်းစောနှင့်သမီးတို့ သင့်မြတ်စေချင်မိ၏။ သို့သော် . . ခိုင်မင်းခန့်က မမျှော်လင့်ဘဲ ပေါ်လာခဲ့ခြင်းက နဖူးစာပဲဖြစ်မည်ထင်ပါ၏။

နေနေညည . . အိပ်လို့မပျော်အောင်စွဲမိပြီဆိုသောတေးသီချင်းစာသားများကို ပိုသည်ဟု အစက ခိုင်မင်းခန့်ထင်ခဲ့မိ၏။

ယခု . . ကြွေမျက်နှာလေးကို တရေးရေးမြင်ယောင်ကာ သတိတရရှိနေခဲ့မိကာမှ အဟုတ်ပါလားဟု ခိုင်မင်းခန့် ဝန်ခံရတော့မည်။

တေးရေးဆရာကိုယ်တိုင် သူ့ကိုယ်တွေ့ကိုရေးဖွဲ့ခဲ့သည်မို့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကိုရေးဖွဲ့နိုင်သည်ပဲဖြစ်မှာလေ။

ညက ကြွေကိုသတိတရရှိနေခဲ့၏။ ကြွေမျက်နှာလေးကိုမြင်ယောင်ကာ ကြွေအကြောင်း တစ်မှိတ်မှိတ်တေးရေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ခိုင်မင်းခန့်၏အိပ်ချိန်အားလုံးကို ကြွေ ခိုးဝှက်ယူခံခဲ့၏။

www.burmeseclassic.com

ကြွေစကားသံလေးတွေကို ကြားချင်သည်။

ကြွေမျက်နှာလေးကို မြင်ချင်သည်။

ကြွေထံအရောက်ပြေးတွေ့လိုစိတ်ကို တားမနိုင်ဆီးမရ . . . ခိုင်မင်းခန့် ခံစားရ၏။

ဒါဟာ . . . အချစ်တဲ့လား ကြွေရယ်။

ဘယ်သောအခါမှ . . . ဘယ်မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှ ခိုင်မင်းခန့် ဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ဖူးပါ။

ကြွေနှင့်ကျကမ္ဘာမှ 'ကြွေဝတ်မှုန်' ဆိုသော ကောင်မလေးနှင့်ကျကမ္ဘာမှ နှလုံးသားထဲမှ နှင့်သည်းစွာချစ်ခဲ့မိတာ ဝန်ခံချင်လေသည်။

တစ်ညဥ့်လုံး ကြွေထံရောက်ရှိနေခဲ့သောစိတ်က အိပ်ရေးပျက်စေခဲ့၏။ မိုးလင်းခါနီးမှ မှိတ်ခနဲအိပ်ပျော်သွားသောစိတ်က ကြွေနှင့်အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့နေစေလေသည်။

ခန့်က ကြွေကို ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့၏။

ကြွေက ခန့်၏ပါးကို ပြန်းခနဲရိုက်ခဲ့သည်တဲ့။

နီးလာချိန်မှာ ပါးကို ကိုင်ရက်တန်းလန်း ခိုင်မင်းခန့် နီးလာခဲ့ပါသည်။ ဩော် . . . ပါးပြင်မှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းလေး တောင်ကျန်နေခဲ့သလို ကျောထဲကစိမ့်တက်သွား၏။

တကယ်ပဲ . . . ကိုယ့်ကိုရိုက်မှာလား ကြွေရဲ့။

ခိုင်မင်းခန့် ပြုံးမိလေသည်။ မာနခဲ . . . ကြွေကို

မှ သူကချစ်ခဲ့မိပြီ။

ရိုက်လည်း ရိုက်တော့ ကြွေရယ်။

ချစ်တာကို ဘာနှင့်မျှတားဆီးလို့ရနိုင်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။

ခိုင်မင်းခန့် အိပ်ရာမှ ထလာချိန်မှာ မင်းစောကို မတွေ့ရချေ။

အခန်းပြင်ထွက် ခေါင်းပြုရှာတော့ မင်းစော၏ မေမေ ဒေါ်သန်းရီနှင့်ဆုံလေသည်။

“ဟော . . . ခန့်နီးလာပြီလား၊ အိပ်ရာထနောက်ကျနေလို့ ဘာများဖြစ်သလဲလို့ စိုးရိမ်နေတာ”

“ကျွန်တော် ညက အိပ်တာနောက်ကျသွားလို့ပါ အန်တီ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းစောတောင် ကြက်တောင်ရိုက်ဖို့ သွားပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ခန့်ကိုနီးမယ်လုပ်သေးတယ်၊ အန်တီကပဲ အိပ်နေတာ အားနာစရာကြီး မနီးနဲ့လို့တားလိုက်ရတာ၊ နက်စ်သောက်ကွဲ့၊ ဒီနေ့တော့ အန်တီကိုယ်တိုင် ဟမ်

ဘာဂါလုပ်ထားတယ်၊ သားစိတ်ကြိုက်ဆိုပါတော့”

“ကျေးဇူးပဲ အန်တီ”

ခိုင်မင်းခန့်တို့မိသားစုနှင့် မင်းစောတို့မိသားစု ဆိုတာ မင်းစောတို့ ရန်ကုန်မှာနေစဉ်က နှစ်ဖက်တစ်ဖက်ဆိုသလို ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာနေထိုင်ခဲ့ကြတာပါ။

မင်းစောတို့ ရန်ကုန်မှနေ၍ ပြင်ဦးလွင်သို့

ပြောင်းသွားပြီးနောက်ပိုင်း မင်းစောတို့မိသားစု ရန်ကုန်လာလျှင်
ခိုင်မင်းခန့်တို့ခြံဝိုင်းထဲရှိ သီးသန့်နေအိမ်လေးမှာ စိတ်တိုင်းကျ
တည်းခိုသကဲ့သို့ . . .

ခိုင်မင်းခန့်ကလည်း ပြင်ဦးလွင်ရှိ မင်းစောတို့
အိမ်မှာ အိမ်သားတစ်ယောက်လို ဝင်ထွက်သွားလာနေခဲ့ကြသဖြင့်
ဘာမျှ အားနာစရာရှိမနေတော့ပေ။

ခိုင်မင်းခန့်က ဟမ်ဘာဂါ ကပ္ပာကယာကိုက်
စားရင်း ရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင်၏။

ဒီနေ့မှာ . . . ကြွေ ကြက်တောင်ကစားနိုင်ပါဦး
မလား။ မျက်စိထဲမှာ ကြွေ၏ ခြေသလုံးသွားမှ သွေးသံရဲရဲကိုမြင်မိ
၏။ ကြွေ၏ သနားစရာ ရှုံ့မဲ့မဲ့မျက်နှာကလေးကိုမြင်၏။

ညနေပိုင်းမှာတော့ . . . ကြွေ၏ကြည်လင်ရွှင်ယူ
သောမျက်နှာကလေးကို စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာမြင်ရလေသည်။

ကြွေခြေထောက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားလျက်ပဲ
ရှိသေး၏။ ကြွေ ကစားနိုင်ပါဦးမလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြွေကိုတွေ့ရလို့ တွေ့ရငြား က
စားကွင်းသို့လိုက်သွားဖို့ ပြင်ဆင်၏။

“မင်းစောနောက်ကို လိုက်သွားဦးမယ် အန်တီ”

မင်းစောမေမေ ဂေါ်သန်းရီကို နှုတ်ဆက်ပြော
ပြောပြီး ပြိုင်ဘီးပေါ်တက်နင်းသွားသဖြင့် . . .

ဂေါ်သန်းရီက မိမိပြင်ဆင်ကျွေးမွေးထားသည့်

‘ဟမ်ဘာဂါ’ကို စားမှစားသွားရဲ့လား၊ စိတ်ပူစွာ ပြေးကြည့်၏။
စားပွဲပေါ်မှာ အသင့်အုပ်ဆိုင်းပေးထားသည့်

မုန့်ပွဲမရှိမှ စိတ်ကျေနပ်စွာ ပြုံးနိုင်လေသည်။
စေတနာဖြင့် အပင်ပန်းခံပြုလုပ်ပေးထား

သောအစာကို မြိန်ရေ ယှဉ်ရေ စားသောက်ခြင်းက စေတနာကို
လေးစားရာ အသိအမှတ်ပြုရာရောက်လျက် ပြုလုပ်ပေးရသူ၏
စိတ်ကို ကျေနပ်မှုဖြစ်ထွန်းစေတာပါ။

‘ခန့်’က အစားအသောက်အနေအထိုင် ချေး
များတတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ခန့်အတွက် ဂေါ်သန်းရီတို့ လုံးဝ ဝန်
လေးတယ်ရယ်လို့ကို မရှိပါ။ ခန့်က သားအရင်းတစ်ယောက်လို
ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဟဲ့ . . လာပြီဟဲ့ . . ဟိုမှာ”

“ဟင် . . ဘယ်သူလဲ”

ကစားနေစဉ်မှာပင် တင်တင်မာပြသဖြင့် နိလွင် လှမ်းကြည့်မိ၏။ ခိုင်မင်းခန့်၏ပုံစံက အဝေးကပင်မြင်နိုင်ပါသည်ဆိုသော ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်တောင့်တင်းမှုက ခိုင်မင်းခန့်ဆိုသောနာမည်နှင့်လိုက်အောင် ခန့်ထည်မှုရှိ၏။ ကြည့်ကောင်းကောင်းဖြင့် မင်သက်ဝေးမောမိကြသူများချည်းပါ။

ခန့်က ဘီးကို ကစားနေသည့်နေရာနားအတိရောက်အောင်ပတ်စီးလာခဲ့သဖြင့် . . အားလုံးလိုလို၏အကြည့်က ခိုင်မင်းခန့်ကိုမြင်တွေ့နိုင်သလို . . . .

ခန့်ကလည်း တူညီဝတ်စုံဝတ်ထားသည့်မိန်းမ

ချောလေးတွေ၏မျက်နှာကို တွေ့နေရပါသည်။ နီလွင်က ရယ်ပြုံး
နှုတ်ဆက်သဖြင့် ပြန်ပြုံးပြပြီး ကြွေ့ကို ရှာ၏။

ထိုအထဲမှာ ကြွေ့ကိုမတွေ့ရပါ။ ကြွေ့ မရှိပါ။

ခန့်စိတ်ထဲ မောသွားကာ ပြန်လှည့်ကွေ့ဖို့ပြင်
ပြီးကာမှ . . မင်းစောလက်လှမ်းပြသဖြင့် ရပ်စောင့်နေရလေ
သည်။

ထိုအချိန်မှာ နီလွင်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်း

စကြလေသည်။

“ဟော . . ဟိုမှာ . . စောင့်နေတယ် တွေလား။”

“ဟယ် . . ဘာဖြစ်လဲ . . သူ့ဟာသူ စောင့်တာ”

“သွားတွေ့လိုက်ပေါ့ နီလွင်ရဲ့ . . နင်ကလည်း”

“ဟာ . . ငါ့ကိုလာတွေ့တာဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့။ ဟို
မှာ . . မင်းစောပြေးသွားပြီ တွေလား။ မင်းစောကို
သူ့လာရှာတာနေမှာ”

“ဒါဆိုလည်း အစကတည်းက မင်းစောကိုသူခေါ်ရုံပဲ။
အခုဟာက ရှင်ကလည်းပြုံးကြည့် . . ဟိုကလည်း ပြုံး
ကြည့်နဲ့ ရှင်ထို့ချင်း အပြုံးချင်းဖလှယ်ပြီး ညှုနေတာ
မမြင်တာမှတ်လို့”

“ဟာ . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ . . သွား”

နီလွင်၏မျက်နှာက ရဲခနဲဖြစ်သွားလျက် ရှက်

ရှက်ဖြင့် မျက်နှာပေါ်ကျလာသောဆံပင်မယ်ကာ အော်မိလေ
သည်။

“ဟော . . ရှက်သွားပြီဟေ့ . . ရှက်သွားပြီ”

နီလွင်က တင်တင်မာ့ကို လိုက်ရိုက်ရင်းရင်းတွေ
ခုန်နေလေသည်။

ဟုတ်လား . . ခန့်ရဲ့။

ရှင် . . နီလွင်ဆီလာတာလား . . .

အိပ်မောကျနေခဲ့သော နီလွင်၏နှလုံးသားက
ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ လန့်နှိုးလာခဲ့တာ . . ခိုင်မင်းခန့်ဆိုသော
သူငယ်ကလေးကို မင်းစောတို့အိမ်မှာစတင်မြင်တွေ့ကတည်းက
ပါ။

သူတကာထက်ထူးခြားပေါ်လွင်သော ဥပမိရုပ်
က နီလွင်စိတ်ကို လှုပ်ရှားစေခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။

ခိုင်မင်းခန့်ဆိုသောအမည်က နီလွင်၏နှလုံး
သားမှာ ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးစရာမလိုဘဲ ငြိတွယ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း . . .

နီလွင်၏မွေးနေ့အချိန်နှင့်ကိုက်ကာရောက်ရှိ
လာသော မင်းစောတို့၏ ကိုဧည့်သည်ကလေးကို ဝမ်းသာအားရ
ဖိတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မွေးနေ့ပွဲသို့ ခိုင်မင်းခန့်တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းက

နီလွင်မွေးနေ့မှာ ပိုမို၍လှပခဲ့သည်ဟုတင်မှတ်ခဲ့၏။
သို့သော် . . .
နီလွင် မသိလိုက်သောအရာတစ်ခုက ခိုင်မင်း
ခန့်နှင့်ကြွေဝတ်မှုန်တို့နှစ်ဦး စတင်ရင်းနှီးတွေ့ဆုံခြင်းပင်တကား။

“ဘာလဲ . . ကာလနဂါးကြီး နိုးလာခဲ့ပြီလား”
ခိုင်မင်းခန့်ရပ်စောင့်နေရာသို့ အပြေးလာခဲ့
သောမင်းစော၏ကိုယ်မှာ ရေလောင်းထားသလို ချွေးဒီးဒီးကျနေ
လေသည်။

“ညက အိပ်မပျော်ဘူးကွ”
ခိုင်မင်းခန့်အသံနှင့်အမူအရာ မျက်နှာရိပ်မျက်
နှာကဲမှာ ကြွေပုံရိပ်ကို ထုတ်ချင်းဖောက်မြင်ရသလိုရှိ၏။

မင်းစော . . သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။
“ဘာလဲ . . အိပ်မပျော် ဆင်အော်လို့မနိုးပဲလား၊ ငါ နှိုး
မယ်လုပ်သေးတယ်၊ မင်း အိပ်မောကျနေတော့ မေခမ
ကလည်း အိပ်ပါစေ မနှိုးနဲ့ဆိုလို့ ငါ ထားခဲ့တာ”

“မိုးလင်းခါနီးမှအိပ်ပျော်သွားတာကွ၊ ကြွေ . . . ရောက်မလာဘူးလား၊ ရှာမတွေ့ဘူး”

“မလာဘူး . . . ကြည့်ရတာ ခြေထောက်ကအနာရှိန်ကတော့ကျန်ဦးမှာပဲ”

“ငါ . . . သူ့အိမ်ကိုလိုက်သွားကြည့်ဦးမယ်၊ မင်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

မင်းစောစိတ်ပျက်စွာ စုတ်သပ်ခေါင်းယမ်း၏။

“သွားပြီ . . . မင်းတော့ ကြွေကို တကယ်ကြွေပြီပဲ”

“ကြွေလောက်စရာပဲလေ၊ မင်းတောင် ကြွေခဲ့ဖူးသေးတာ ဝန်ခံခဲ့တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ . . . မင်းလောက်တော့ မသည်းဘူး မကဲဘူး ခိုင်မင်းခန့်၊ ငါးရံပြာလူးဖြစ်မနေဘူး၊ ငါစိတ်ထဲက တိတ်တိတ်ကလေးကိုတံချစ်ခဲ့တာ”

“သမာဓိပိုး . . . ပိုးတာဆိုပါတော့၊ ငါကတော့ မင်းလို သမာဓိပိုး ပိုးနေဖို့အချိန်မရဘူး မင်းစော၊ ပြန်ရမယ့်လူ၊ ရှိတဲ့အချိန်လေး အရပိုးသွားမှာဗျ၊ တော်နေကြာ . . . နောက်တစ်ခေါက်ပြန်လာရင် သူများလက်ထဲရောက်နေမှာစိုးရတာလေ”

သူများလက်ထဲ ဆိုရာမှာ မင်းစောကိုမေးဆတ်ပြောခြင်းကြောင့် မင်းစော သဘောကျစွာ ရယ်လေသည်။

“အထင်ကြီးလို့ကွာ . . . ငါ ဘယ်လောက်ကြွေကြွေ . . .

မင်းကောင်မလေးက ငါ့ကိုစိတ်ထဲမထည့်တာ မင်းသိပါတယ်၊ နင့်မို့လို့ကတော့ မင်းတောင်ပိုးခွင့်ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုချိန်မှာ ငါ့ကောင်မလေးဖြစ်နေလောက်ပြီ”

“အမယ်လေးလေ . . . တော်ပါသေးရဲ့၊ ဖူးစာရေးနတ်မင်းကိုကျေးဇူးတင်ရမယ်ကွ . . . ဟားဟား”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်မောပြောဆိုရာမှ ကွင်းထဲမျက်စိအကြည့်ရောက်၏။

“ဟိုမှာ . . . နီလွင်က မင်းကိုကြည့်နေတယ်ထင်တယ် မင်းစော”

မင်းစောလှည့်ကြည့်၏။ နီလွင်နှင့် သူ့သူငယ်ချင်းကောင်မလေးတွေ ဘာတွေပြောဆို ရယ်မောနေမှန်းမသိ။ ရှိုးတို့ရှုန်တန်အမူအရာမျိုးကိုမြင်ရလေသည်။

“ကြည့်ရအောင် ငါနဲ့သူက မမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးတာမှ မဟုတ်တာပဲ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့၊ ကြည့်ခြင်းကြည့်ရင် မင်းတို့ကြည့်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

ခိုင်မင်းခန့် အလန့်တကြားခေါင်းယမ်း၏။

“တော်ပါ . . . ငါ့ဘဝမှာ ကြွေတစ်ယောက်ပဲရှိပါတယ်”
ပြောရင်း ခြေလှမ်းပြင်၏။

“မင်းမလိုက်ရင် ငါသွားမယ် မင်းစော၊ မင်းစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှမခံစားရတာ သေချာတယ်နော်”

မင်းစော မချိပြုံး ပြုံးလျက် ခေါင်းညိတ်လေ

သည်။

“ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”
 “နောင်မှ ဘာညာကိုကွ မင်းပြောမှာစိုးလို့ကွ”
 “ငါ့ကို ကြွေက လတ်ခဲခဲ့တာမှမဟုတ်ဘဲ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့
 ငါ ဘာပြောစရာလိုသလဲ”
 “အိုကေ . . . ငါသွားပြီ သူငယ်ချင်း”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းရိုက်ကြ
 ၏။ ခိုင်မင်းခန့် စက်ဘီးနင်းပြီးထွက်စပြုစဉ်မှာ ‘မင်းစော’ ချာခန့်
 ပြန်အလှည့် စက်ဘီးပြန်ကွေလာသဖြင့် . . . ‘ဘာဖြစ်တာလဲ’ ရပ်
 ကြည့်မိလေသည်။

“အဆင်ပြေရင် ငါ ကြွေ့ကို တစ်ခါတည်း ပရိုပို(စ်)လုပ်
 မယ်ကွ . . . မင်းဆုတောင်းပေး”
 “ငါကြွား”

မင်းစောအော်ပြောသလို ခိုင်မင်းခန့် စက်ဘီး
 အသားကုန်နင်းရင်း ကြားရ၏။

ကြွေက ယောက်ျားကို လက်ကိုင်ပဝါ၏
 ထောင့်စွန်းမှာအင်္ဂလိပ်အက္ခရာ ကေ(K) စာလုံးလေးကို အားစိုက်
 ထိုးနေစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့မှာ လူရောက်လာတာ သတိထားမိလေ
 သည်။

“ကျွန်တော် ဖုန်းဆက်ချင်လို့ခင်ဗျ။ ဆက်လို့ရမလား”
 “ဆက်ပေါ့ . . . ဆက်လို့ရလို့ အဲဒီမှာတယ်လီဖုန်းပုံလေး
 ချိတ်ထားပေးတာပဲ”

ကြွေ . . . မော့မကြည့်နိုင်ပါ။ မေမေဈေးဝယ်
 ထွက်သွား၏။ မေမေရှိလျှင် . . . အဲဒါကဘာလုပ်တာလဲ ဘာညာ
 အနည်းဆုံး အမေးခံရမှာ သေချာလေသည်။

ထို့ကြောင့် . . . မေမေပြန်မရောက်မီအချိန်အ

တွင်းပြီးစီးသွားစေချင်လေသည်။

“ဟလို . . ဟလို . . ဟောဗျ . . လုံးဝကို ခေါ်လို့မရဘူး”

“ရမလား . . ရှင်က ဂဏန်းကွက်လုံးဝမလှည့်ဘဲ တယ်လီဖုန်းကိုင်အော်နေတဲ့ဟာ”

“ဘယ်လိုဟာမှန်းမသိဘူး . . ကြောင်လိုက်တာ”

ဆိုသော နောက်ဆက်တွဲစကားကိုတော့ ကြွ

စိတ်ထဲမှ တိုးတိုးလေးပြောမိလေသည်။

“ဟ . . တယ်ကျွမ်းပါလား၊ လှည့်မကြည့်ဘဲသိတယ် ဟုတ်လား”

“သိရတယ် . . မသိလို့ရမလား၊ မျက်စိကမကြည့်ပေမဲ့ နားစွင့်ထောင်ထားရတယ်၊ နယ်ခေါ်တဲ့ဖုန်း ဆယ်လ်လူလာခေါ်တဲ့ဖုန်း၊ စီဒီအမ်အေမိုဘိုင်းရော၊ ဂျီအက်(စ်) အမ်မိုဘိုင်းရော စုံနေတော့ ဈေးနှုန်းပါတစ်မျိုးစီယူထားတာလေ”

ကြွ စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ဂဏန်းကွက်

လှည့်သံကြားရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ . . ကျွန်တော် ကြွဝတ်မှုန်နဲ့စကားပြောချင်လို့ ပါခင်ဗျ”

“ဟင်”

ကြွ အလန်တကြားဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့်၏။

လက်ထဲမှကိုင်တွယ်ချုပ်လက်စ ‘အပ်’က လက်မထဲ နစ်ခနဲစူးဝင်

သွားလေသည်။

“အမယ်လေး . . သေပါပြီ၊ အဲဒီခန့်က ဘာလုပ်တာလဲ အလကား . . လာစနေတယ်၊ ဒီမှာ အပ်စူးသွားပြီ . .

ကြည့်ပါဦး”

အော်လေသည်။

ခိုင်မင်းခန့်က ပေါ့ပါးလှစွာ ကြွ၏အနားသို့

ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေသည်။ ကြွ လက်မကိုပါးစပ်ထဲထည့်စုပ်လျက် အာဇေ့ပေးနေလေသည်။

“ဆောရီး . . ကြွရယ်၊ ကြွကိုအသံပြုတာနဲ့ ကြွလှမ်းကြည့်ပြီး ကျွန်တော်မှန်းသိမယ်ထင်ခဲ့တာ”

“ကြည့်ရမလား . . ဒီမှာဘာလုပ်နေတာလဲ . . ကြည့်ဦး”

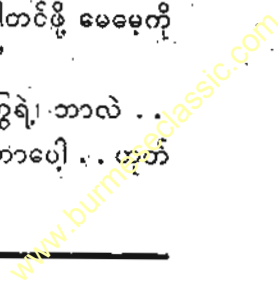
“ဟင် . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ လက်ကိုင်ပဝါမှာ . . ဟာသိပြီ၊ ‘ကေ’စာလုံးထိုးနေတာလား ဟုတ်လား”

ကြွ ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်၏။

“ကျွန်တော်လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ပုံစံတူပဲ”

“တူမှာပေါ့ . . တူအောင်ရှာပြီး ရွေးဝယ်ထားရတာ၊ ကြွတို့ဆိုင်မှာတောင် လက်ကိုင်ပဝါတင်ဖို့ မေမေ့ကို အကြံပေးထားရသေးတယ် သိလား”

“ဘာလုပ်ဖို့ . . ‘ကေ’ထိုးရတာလဲ ကြွရဲ့၊ ဘာလဲ . . ကျွန်တော့်တိုပြန်ပေးဖို့ ကြွလုပ်နေတာပေါ့ . . ဟုတ်လား”

“အင်းလေ . . သူများပစ္စည်းအသားလွတ်ကြီးယူထားလို့ ရမလား”

“ကြွေကဗျာ . . အရမ်းသူစိမ်းဆန်တာပဲ”

“သူစိမ်းပဲဟာ”

ပြောရင်း မျက်စောင်းဝင့်ကြည့်စဉ်မှာပင် ပြုံး ပြုံးကြီးစိုက်ကြည့်နေသော အကြည့်ဆန်းကြောင့် ကြွေ ထိတ်လန့် သွားရလေသည်။

“ဟင် . . ဘယ်လိုကြီး ကြည့်နေတာလဲ”

အရှက်ကြီးစွာအော်လေသည်။

“ကြွေက သိပ်လှတာပဲ”

“တော်ပါ . . ကြွေကိုမြှောက်ပင့်ပြောတိုင်း ကြွေ ယုံမယ် ထင်သလား”

“ကျွန်တော်က မြှောက်ပြောတာမှမဟုတ်ဘဲ ကြွေရဲ့ တ ကယ်ပြောတာ”

“မက်ဒေါနားကတော့ တစ်နေ့ကို အာလူးဖုတ်တစ်လုံး တစ်လုံး စားတယ်တဲ့၊ ရှင်ကတော့ တစ်ပိဿာလုံးဖုတ် စားမယ့်သူပဲ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့”

“ကြွေက စကားအရမ်းတတ်တာပဲ၊ အန်တီရော”

“မေမေက ဈေးထွက်ဝယ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့ . . ဈေးဝယ် ဆင်းတဲ့နေ့ဆိုပါတော့”

ခိုင်မင်းခန့်က ဆိုင်ကို ဝဲယာ ငဲ့ကြည့်၏။

“ကြွေတို့ဆိုင်က ပစ္စည်းတော်တော်စုံတာပဲ”

“ဒီလိုပါပဲ . . ဝယ်နေကျဖောက်သည်တစ်ယောက်က မေးတဲ့ပစ္စည်း ကိုယ့်ဆီမှာမရှိရင် ပြေးဝယ်တင်ရာကနေ ပစ္စည်းများလာခဲ့တာ၊ ခုလည်း ပန်းထိုးတဲ့အပ်ချည်လုံး တွေ လာမေးထားလို့ သွားဝယ်နေတာ”

“ကြွေတို့က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“အကူကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတာလေ၊ အဲဒီမှာ . . ပစ္စည်းရောင်းထားတဲ့ငွေတွေယူပြီး လစ်ပြေးလို့၊ နောက်ထပ်လူခေါ်ဖို့ကြောက်နေတာကိုင်း . . ပြီးပြီ . . ကြည့်ပါဦး လှရဲ့လားလို့”

“လှတာပေါ့ . . ကြွေထိုးထားတာပဲဟာ”

‘ကေ’အကူရာပုံက မေမေထိုးပေးသလို သပ် သပ်ရပ်ရပ်မရှိလှပေမဲ့ . . ကြည့်လို့တော့ကောင်းလေသည်။

ခိုင်မင်းခန့်က လက်ကိုင်ပဝါထောင့်စွန်းကို ကြည့်ပြီး ကြွေကိုပြန်ကမ်းပေး၏။

“ဟင် . . ဘာလို့ပြန်ပေးတာလဲ၊ အဲဒါ . . ခန့် လက်ကိုင် ပဝါအစားပြန်ဝယ်ပေးတာ”

ခန့် လက်ကိုင်ပဝါကိုတော့ ကြွေက လျှော်ဖွပ် မီးပူတိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်အကြည်ရောင်လေးဖြင့် သိမ်း ထားတာ ခန့် ဘယ်လိုမှ မသိနိုင်ပါ။

“ဟာ . . ကျွန်တော်ပြန်မယူဘူးလို့ပြောထားပြီးပြီပဲ ကြွေ

ရဲ့”

“ဟိုလက်ကိုင်ပဝါအဖောင်းက ကြွေခြေထောက်နဲ့ထိထားလို့ မယူတာမဟုတ်လား၊ ဒါက အသစ်ပဲဟာ . . ယူပေါ့၊ ကြွေက စေတနာနဲ့နာမည်တောင်ပြန်ထိုးပေးထားတာ”

“ဟင့်အင်း . . လက်ကိုင်ပဝါအစားပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်မှယူချင်ဘူး ကြွေ”

“အဲဒါက ဘာဖြစ်ရတာလဲ”

‘ခန့်’ပုံစံက စိတ်ထိခိုက်ကြီးစွာခံစားရသလို မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြစ်နေတာမို့ ကြွေ အံ့ဩတကြီးဖြစ်လေသည်။

“ကြွေ တကယ်မသိတာလား၊ ချစ်သူချင်းလက်ကိုင်ပဝါမပေးတောင်းဘူး၊ ကွဲတတ်တယ်တဲ့”

ကြွေမျက်နှာလေး ရဲတက်သွားလေသည်။

“ဟာ . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကြွေတို့က ချစ်သူချင်းမှမဟုတ်တာပဲ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့”

ကြွေအသံလေးမှာ လှိုင်းထကာ တုန်နေလေသည်။ ရင်ထဲကတော့ အတိုင်းမသိအောင် ခုန်နေလျက် မျက်နှာတစ်ခုလုံးပူနွေးထူအမ်းလာလေသည်။

“ကျွန်တော် . . ကြွေကိုချစ်တယ် ကြွေ၊ တစ်အားကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်တာ၊ အခုလည်း . . ကြွေ ကိုမြင်

ချင်စိတ်နဲ့ပြေးလာခဲ့တာ”

“ခိုင်မင်းခန့်နော် . . ကြွေ စိတ်ဆိုးတယ်သိလား၊ မဟုတ်တာတွေလျှောက်မပြောနဲ့”

ကြွေက ရှက်အားကြီးစိတ်ဖြင့် အော်ပေမဲ့ ကြွေအသံက ဒေါသတကြီးဖြစ်မနေတာ ကြွေသာအသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

ခိုင်မင်းခန့် ကြွေရင်ထဲ ဦးဆုံးတိုးဝင်လာခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ ကြွေဘဝမှာ ဘယ်ယောက်ျားသားကိုမှ စိတ်ဝင်တစားရှိခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ပါ။

ခိုင်မင်းခန့်ကျတော့ ကြွေရင်ထဲသို့ ဘယ်အချိန်က သယ်လိုနစ်ဝင်ပျော်ဆင်းလာမှန်း ကြွေပင်မသိလိုက်ပေ။

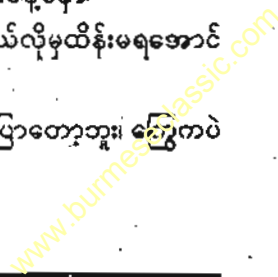
“မဟုတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ကြွေရဲ့၊ ကျွန်တော်က . . ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ တကယ်ဖြစ်တဲ့စိတ်ကိုပြောတာ၊ ကြွေကိုစတွေ့ကတည်းက ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိအောင်ကိုချစ်သွားခဲ့တာ”

“သွား . . မပြောနဲ့ဆို . . ခိုင်မင်းခန့်နော်”

ကြွေ၏ ရှက်စိတ်က ဘယ်လိုမှထိန်းမရအောင် တုန်တုန်ယင်ယင်လေးဖြစ်နေလေသည်။

“ကဲ . . မပြောနဲ့ဆို ကျွန်တော်မပြောတော့ဘူး၊ ကြွေကပဲဖြေတော့”

“ဟင် . . ဘာပြေရမှာလဲ”

ခိုင်မင်းခန့်ကို ကြွေ အံ့ဩပါသည်။ တချို့ဆို ကြွေအော်လိုက်ငေါက်လိုက်တာနှင့်ထွက်ပြေးကြတာများ၏။

ခိုင်မင်းခန့်ကတော့ . . အပြုံးတစ်ချက်မပျက်ဘဲ ကြွေကို အနေခက်အောင်စိုက်ကြည့်နေတာ မျက်စိကျွတ်ကျ မတတ်ပါ။

“ချစ်တယ်လို့ပြောလေ . . ကြွေဆီကအဖြေကို ကျွန်တော် ကြားချင်နေပြီ ကြွေရဲ့”

“ဟာ . . ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ မချစ်ဘူး”

“နည်းနည်းလောက်တောင်မချစ်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဖြင့် . . များများချစ်တယ်ပေါ့”

“အင်း . . . . .”

ကြွေက ဈေးဝယ်သူရောက်လာသဖြင့် အာရုံအပြောင်းမှာ ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သောစကားကို ယောင်ရမ်းခေါင်းညိတ်မိပြီးမှ . . မှားသွားပြီဟုသိလိုက်ရတာပါ။

“ဟာ . . ဘာလဲ . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

ရှက်အော် အော်ချိန်မှာ မောင်မင်းကြီးသား ခိုင်မင်းခန့်က အပျော်လွန်နေခဲ့ပါပြီ။

“ပျော်လိုက်တာ ကြွေရာ၊ ကျွန်တော် တအားကိုပျော်တာပဲ သိလား”

ခိုင်မင်းခန့်မျက်နှာမှာ ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်

ဖိတ်လှုံထွက်၏။ ပျော်သောအပျော်ကို မျက်လုံးလေးမှာ နှုတ်ခမ်းလေးမှာ မှီတက်နေသောပါးပြင်ထက်မှာ တွေ့သာမြင်သာလေသည်။

“မကောင်းဘူးကွာ . . ခိုင်မင်းခန့်က၊ ကြွေကိုသက်သက် အကြောင်ရိုက်တာပဲ”

ကြွေ ရှုတ်နေသော အရှက်မျက်နှာမှပြုံးရိပ်ကို လည်း ခိုင်မင်းခန့် မြင်နေရပါပြီ။

“အဖြေမှန်ထွက်လာဖို့ကအရေးကြီးတယ်လေ ကြွေရဲ့၊ ဘာလို့ . . အဲဒီလောက်ရှက်နေရတာလဲ”

“ယောင်ပြီး . . ‘အင်း’မိတာကို အတည်ယူလို့ရမှာလား”

“ရတယ် . . ဟောဒီမျက်လုံးလေးတွေထဲမှာ အဖြေကို တွေ့နေရပြီပဲ ကြွေရဲ့”

“မုန်းတယ်၊ တအားမုန်းတယ်လို့ပြောနေတာသိရဲ့လား”

“ချစ်တယ် . . တအားချစ်တယ်လို့မြင်နေရတာပါ ကြွေရယ် မညာပါနဲ့”

ကြွေ ရယ်နေလေသည်။ သိပ်တတ်တယ်ဟု သောအကြည့်မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ပြောလေ ကြွေ . . ချစ်တယ်လို့”

“မပြောပါဘူး . . ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ခိုင်မင်းခန့်နဲ့ ကြွေနဲ့က တွေ့တာဘယ်လောက်မှမကြာသေးဘူး၊ ကြွေ မယုံပါဘူး”

“ဪ . . ကြွေရယ်၊ ချစ်တာကိုပဲ ဘယ်လောက်ကြာပြီ”

မှချစ်ရမယ် . . အဲဒါမှယုံလို့ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ အချစ်ဆိုတာ ရင်ထဲကနေ ဒက်ခနဲဖြစ်သွားတာ၊ လှုပ်ခနဲဖြစ်သွားတာ၊ သိဝိဘုရင်မင်းကြီးကြည့်ပါလား . . ဥမ္မာဒန္တီကိုမြင်တာနဲ့ ချက်ချင်းကိုချစ်တာ၊ ရွေးသလောက်ကိုဖြစ်ခဲ့တာ . . ကိုင်း . . အဲဒါကို ကြွေ ဘယ်လိုပြောမလဲ”
ကြွေ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးဖိကိုက်ပြီး ရယ်ပြုံး

မိ၏။

“ဟိုက ဥမ္မာဒန္တီလေ၊ ကြွေက ကြွေပဲ”
“ဒါပေမဲ့ . . ဥမ္မာဒန္တီရုံးလောက်အောင်တိုချောတာသိလား”

ကြွေ မထိန်းနိုင်ဘဲ အော်ရယ်လိုက်၏။

“သွား . . အဲဒီခိုင်မင်းခန့် ဘာတွေလျှောက်ပြောနေမှန်းကိုမသိဘူး”

ပြောသံမှာ ရယ်သံနှော၏။ အကြည့်မှာ ချစ်ရည်လျှမ်းတက်နေခဲ့၏။ ကြည့်နူးစွာရယ်သံမှာ လေပြည်လေညင်းတိုက်ခတ်သည့်ပမာပါ။

ရင်မှာနွေးထွေးပျော်ဝင်ခြင်းဟာ အချစ်တဲ့

လား။

ကြွေ သတိထားမိသည်က ကြွေနှလုံးသားလေးများ တပျပ်ဖျပ်ခန့်လျက် နွေးထွေးပျော်ရွှင်စွာခံစားမိခြင်းပဲဖြစ်လေသည်။

ခိုင်မင်းခန့်နှင့်ကြွေဝတ်မှုန်တို့ ချစ်သူဖြစ်ပြီး နောက် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တွေ့ဆုံသောနေရာမှာ . . .

ပြင်ဦးလွင်မြို့အဝင် အနီးစခန်းနေရာအနီးမှ ‘ဓာတ်တော်ချိုင့်’မှာပဲဖြစ်လေသည်။

‘ဓာတ်တော်ချိုင့်’သို့ ဟိုးယခင်အခါများက သွား ရေးလာရေးခက်ခဲသဖြင့် သွားရောက်သူ နည်းပါး၏။

သစ်ပင်ကြီးငယ် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းထူထပ်များပြားလှလျက် လမ်းထွင်သွားကြသည်ဆိုသည်၊ လူတစ်ယောက်သာသွား၍ ရသောလမ်းသေး လမ်းဖွားများမှ ခက်ခက်ခဲခဲသွားကြရ၏။ ကြီးဖြင့်တွယ်တက်တွယ်ဆင်းရသော နေရာပင်ရှိသဖြင့် လူသွားလူလာနည်းပါးကာ ခေါင်သောနေရာတစ်ခုပဲဖြစ်လေ

သည်။

ယခုအချိန်မှာတော့ . . ကားလမ်းပေါက်သော နေအထိ ကတ္တရာခင်းထားသောကားလမ်းမကြီးများက ပြူး၍နေပြီ။

ကားမှဆင်းပြီး ဓာတ်တော်ချိုင့်အထိသွားရသောမြေနီလမ်းမှာ ရှင်းလင်းပြန်ပြုသောယာလျက် လူတွေတစ်သိုက်ကြီးပြေးတက်ပြေးဆင်းပြုနိုင်သည်အထိ 'ဓာတ်တော်ချိုင့်' လမ်းက သာယာခဲ့ပါပြီ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အလှဆုံးရေတံခွန်အဖြစ်ထင်ရှားကျော်ကြားလောက်အောင် 'ဓာတ်တော်ချိုင့်'က လှပ၏။ ပြင်ဦးလွင်ရှိ ဘီအီးရေတံခွန်(ပွေးကောက်ရေတံခွန်များထက် အဆများစွာ သာလွန်လှပ၏။

မြင့်မားလှစွာသော တောင်ထိပ်မှ ဒေလဟော ဖြာဆင်းကျလာသော ရေတံခွန်မှရေသည် နေရောင်ခြည်တွင် တလက်လက်တောက်ပကာ ကြည့်၍ကောင်းလှလေသည်။

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ကျလာသော ရေတံခွန်မှ ရေမှုန်ရေမွှားများက 'ခိုင်မင်းခန့်နှင့် 'ကြွေဝတ်မှုန်'တို့စကားပြောနေသော ကျောက်စွန်းထိပ်ထိရောက်၏။

ရေတံခွန်မှရေအေးဓာတ်၊ တောတောင်စိမ့်စမ်းများမှ အအေးဓာတ်သည် လာရောက်သူအပေါင်း၏စိတ်ကို ညွတ်နူးအေးချမ်းစေလေသည်။

တဝေါဝေါကျဆင်းနေသော ရေတံခွန်မှ ရေတူသံသည် နားစည်မှာနားထောင်၍ မငြီးအောင်ရိုပါလေသည်။

စီးဆင်းကျလာသောရေက ကျောင်စိုင့်ကျောက်သားတွေရှိသောနေရာမှာ ရေဆင်းချိုးနိုင်သည်အထိ တည်နေသဖြင့် အပန်းဖြေရေးချိုးနေကြသူတွေ များလှလေသည်။

"သာယာလိုက်တာနော် . . အရမ်းအေးချမ်းတာပဲ"

ယခုမှရောက်ဖူးသော ခိုင်မင်းခန့်အတွက်တော့ အံ့ဩမျက်နှာနှင့် ကြည်နူးပီတိမဆုံးရှို့နေလေသည်။

"ဟင် . . မင်းစောဆီ ခဏခဏရောက်တယ်ဆို ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့ ဒီကိုမလာဘူးလား"

ကြွေ တကယ်အံ့ဩစွာမေး၏။

"ရောက်တာကတော့ ခဏခဏပဲ၊ ဒါပေမဲ့ . . ကြွေကို ခုတစ်ခေါက်မှမြင်ဖူးသလိုပဲပေါ့ ကြွေရဲ့ဓာတ်တော်ချိုင့်ကိုလည်း ခုမှရောက်တာ"

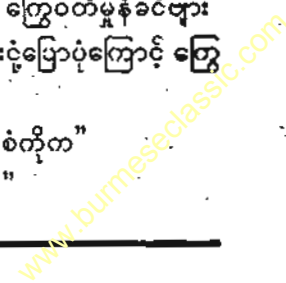
"ဒါတောင် . . ကြွေခေါ်လို့နော်၊ နင့်မို့ရောက်မှာတောင် မဟုတ်ဘူး"

"ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိကြောင်းပါ ကြွေဝတ်မှုန်ခင်ဗျား" လက်နှစ်ဖက်ဆုပ် ခေါင်းငုံ့ပြောပုံကြောင့် ကြွေ

ရယ်မိ၏။

"သွား . . ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ ပုံစံကိုက"

"သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲလား"

“ဟာ . . ဘာစကားတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကန်တော့ . . ကန်တော့လိုက် ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့၊ ငရဲကြီးဘော့မှာပဲ”

ကြွေပုံစံလေးက အရမ်းကိုလန့်ဖျပ်သွားရပုံလေးဖြင့် ဘာတွေတောင်းပန်ပြောဆိုနေမှန်းမသိ လက်အုပ်လေးချီကာ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုနေလေသည်။ ခိုင်မင်းခန့်က အံ့အားသင့်စွာ ဟိုဒီကြည့်၏။

“ဟင် . . ဘာပြောမိလို့လဲ ကြွေရဲ့၊ ဘာမှမပြောတာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဒီနေရာမှာ စကားပြောဆင်ခြင်ရတယ်ရှင် သိရဲ့လား၊ တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှာဆိုတာ သတိထားလေ”

“ကောင်းရော . . ကြွေရာ”

ချစ်သူနှင့်ဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်တွေ့ဆုံစကားပြောလိုကာမှ ကြွေ သတိပေးစကားကြောင့် ခိုင်မင်းခန့် ခေါင်းတုတ်ရင်း မျက်ခုံးပင့်ကာ သက်ပြင်းရှိုက်ချလိုက်တာကိုကြည့်ကာ ကြွေ ရယ်လေသည်။

“ကြွေ . . ညာပြောတာမဟုတ်လား”

“ဘာလို့ညာရမှာလဲ၊ ဒါ . . ညာစရာမှမဟုတ်တာ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့ . . အတည်ပြောတာ၊ တချို့ . . မယုံမကြည်နဲ့မဟုတ်မဟပ်ပြောဆိုကြတဲ့သူတွေ ချက်ချင်းကို ဒုက္ခဖြစ်သွားကြတာပဲလို့ ကြွေတို့ သိထားရတယ်၊ ဟိုမှာ

တွေ့လား . . ဘုရားလေးတစ်ဆူ”

မလှမ်းမကမ်းမှာရှိသော မြေစိုက်ဘုရားလေးကို ကြွေ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ ခိုင်မင်းခန့် ခေါင်းဝှဲကြည့်လေသည်။

“အဲဒီဘုရားလေးက ဆုတောင်းပြည့်တယ်ပြောကြတယ် ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့”

“အဲဒီခိုင်မင်းခန့် . . ခိုင်မင်းခန့်ဆိုတာကြီးက မဟုတ်သေးပါဘူး ကြွေရာ၊ ခေါ်ရတာ မပင်ပန်းဘူးလား”

“ဟင်အင်း . . မပင်ပန်းပါဘူး၊ သုံးလုံးတည်းပဲဟာ၊ ထက်အာကာဝေယံမိုးမြင့်ဆိုရင်တော့ စဉ်းစားရမယ်လေ”

ကြွေ နောက်ပြောင်ပြောနေတာကို ခိုင်မင်းခန့်က မှုန်တေတေမျက်နှာဖြင့် စိုက်ကြည့်သဖြင့် ကြွေ မနေတတ်စွာ ပခုံးကိုလှမ်းပုတ်၏။

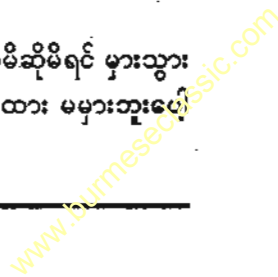
“ဘယ်လိုကြီးကြည့်နေတာလဲ . . အဲဒီပုံစံက”

“အဲဒီလိုပြောတာကျဘော့ရသလား”

“အင်း . . ရတယ်၊ နားရှုတ်စရာတွေသာမပြောရတာ . . သိရဲ့လား”

“ဟာ . . ဘယ်သူက နားရှုတ်စရာပြောမှာလဲ . . ကြွေကလည်း”

“တော်နေကြာ . . အမှတ်မထင်ပြောမိဆိုမိရင် မှားသွားမှာစိုးလို့တားရတာပါ ခန့်ရဲ့၊ သတိထား မမှားဘူးပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဆိုးဘူးကွ . . ခန့်လို့ခေါ်တာ ခိုင်မင်းခန့်လို့ခေါ်တာ ထက်တော့ တော်သွားပြီ”

ခန့်မျက်နှာ ကြည့်လင်ရွှင်ပျလာလေသည်။

“ခန့်ကို အထူးပြစ်ရာရှိသေးတယ် သိလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ဒီမှာကြည့် . . ဘာလဲလို့”

ကြွေပြောတော့ ‘ဘာပါလိမ့်’ဟု ခိုင်မင်းခန့်စိတ် ဝင်စားစွာကြည့်၏။ ကြွေ၏အိတ်ထဲမှထုတ်လိုက်သည်မှာ နာမည် ထိုးထားသည့် (ဟိုနေ့က)လက်ကိုင်ပဝါပဲဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင် . . ဒီလက်ကိုင်ပဝါကဘာလို့ယူလာရတာလဲ ကြွေ ရဲ့၊ ကျွန်တော် ပြန်မယူပါဘူး ပြေးထားပြီးပြီပဲ”

“အင်းလေ . . ဒါကြောင့် ဘုရားမှာလှူရမှာပေါ့၊ ခန့်ရဲ့၊ ခန့်အတွက်ဆိုပြီး လုပ်ထားပြီးနေမှ ခန့် မယူတာနဲ့ ယူတာ ဘာမှမကွာတော့ဘူးပေါ့၊ ဟောဒီမှာကြည့် . . ဘာလဲလို့”

ကေပလပ်စ် ကေ (K + K) ဆိုသည့်စာလုံး

လေး။

“ကေ (K) တစ်ခုက ခိုင်မင်းခန့်၊ နောက် ကေ (K)တစ်ခု က ကြွေလေ”

ခိုင်မင်းခန့်မျက်နှာက ကြည့်လင်ရွှင်ပျသွား၏။

“မဆိုးဘူးကွ . . ကြွေက စိတ်ကူးကောင်းတယ်”

“ကိုင်း လာ . . ဘုရားမှာသွားလှူကြမယ်”

“လှူတော့”

“ဪ . . စိတ်ထဲမှာရှင်းသွားတာပေါ့ ခန့်ရဲ့၊ ပြီးတော့ ဆုတောင်းကြမယ်လေ”

ကျောက်တုံးမြင့်မှာတက်ထိုင်စကားပြောနေ ကြခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲခက်၏။

ခန့်က ကြွေလက်ကိုဆုပ်ကိုင်ကာ ဖြည်းဖြည်း ချင်းဆင်းခေ၏။ ပလတ်စတစ်အိတ်အကြည်လေးဖြင့်ထည့်ထား သော လက်ကိုင်ပဝါကို စေတီလေးမှာ ကပ်လှူကြ၏။

“ခန့် ဆုတောင်းနော်”

“ဘာဆုတောင်းရမှာလဲ”

“ကြွေဆိုမယ် . . လိုက်ဆိုနော်၊ ကျွန်တော် ခိုင်မင်းခန့်နဲ့ ကြွေဝတ်မှုန်တို့နှစ်ယောက်၏ နာမည်အတိုကောက်ရေး ထိုးထားသောဤလက်ကိုင်ပဝါကို ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်အား ကိုယ်စားပြုလှူဒါန်းပူဇော်ပါ၏၊ ဤကောင်း မှုကုသိုလ်ကြောင့် တပည့်တော် တပည့်တော်မတို့ချစ်သူ နှစ်ဦး ပေါင်းဆုံကြရပါစေသား”

ကြွေဝတ်မှုန်က ‘ခန့်’ကြားသာရဲ့ တီးတိုးဆို၏။ ခန့်က ထိုအတိုင်းလိုက်ဆို ဦးချပြီး ပြုံးကြည့်မိကြလေသည်။

“ဘာကြည့်ပြီးပြုံးနေတာလဲ”

“ကြွေက သိပ်စိတ်ကူးယဉ်တာပဲ”

“ဒါ . . စိတ်ကူးယဉ်တာလား ခန့်ရဲ့၊ ခန့်ပဲပြောတာလေ၊ လက်ကိုင်ပဝါမပေးကောင်းဘူးဆိုတော့ ကြွေ လှူလိုက်တာပေါ့”

“ကြည့်စမ်း . . ဘုရားကိုတကယ်လှူချင်လို့မှမဟုတ်တာပဲ၊ လက်စသတ်တော့ . . ကြွေက စိတ်ဖြေတာပဲ”

ကြွေ ရယ်ရင်း ရေချိုးနေကြသည့်သူတွေ့ဘက် လျှောက်လာကြလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ . . ခန့်ပေးထားတဲ့လက်ကိုင်ပဝါကိုတော့ ကြွေ သိမ်းထားတာပါနော်”

“ဟင် . . ဘာလို့သိမ်းထားရတာလဲ ကြွေရဲ့၊ လွင့်ပစ်လိုက်ရောပေါ့ ကြွေရာ . . ညစ်ပတ်နေပြီဟာ”

“ဟင် . . ဘယ်ကလာ ညစ်ပတ်ရမှာလဲ၊ ကြွေ ဆပ်ပြာ မှုန့်နဲ့ သေသေချာချာလျှော်ထားတာ သန့်သွားတာပါနော်”

“အင်းလေ . . ဒါပေမဲ့ . . ဘာလုပ်မှာလဲ”

“အမှတ်တရပေါ့ ခန့်ရဲ့၊ ခန့်နဲ့တွေ့တဲ့အမှတ်တရအဖြစ်နဲ့ သိမ်းထားတာ၊ ပရုပ်လုံးလေးပါထည့်ထားသေး”

“ဟား ဟား . . ပေါ်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေးက အစကတည်းက ဒီကောင်လေးကိုကြိုက်နေတာပဲ၊ ဒီလိုမှုန်းသိ ဖွင့် မပြောဘဲထားပါတယ်ဗျာ . . ဟားဟား”

“ဟာ . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ မပြော

ကောင်းဘူး ခန့်ရဲ့၊ လာ . . ရေစိမ်းချိုးကြမယ်”

“ဟင် . . ဘာအဝတ်တစ်ခုမှလဲစရာမပါဘဲနဲ့ ကြွေရယ်”

“လာပါ . . ခန့်ရဲ့၊ ဒီအတိုင်းဆင်းချိုးကြမယ်၊ ဟော . . ပြီးရင်ကြည့်၊ ကားလမ်းမပေါ်ရောက်တာနဲ့ ဟောဒီရေ စိုဝတ်တွေအားလုံး ခြောက်ကုန်ရော”

“တကယ်”

“အင်း . . တကယ်”

အေးစိမ့်နေသောရေထဲဆင်းစိမ်ကာ ကြွေနှင့် ခန့်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရေပက်ကစားရတာ၊ ရေစိမ်ချိုးရတဲ့အချိန်လောက်ပျော်စရာထောင်းတာမရှိတော့ပါ။

ပြီးနောက်မှာတော့ . . ရေစိုဝတ်ဖြင့်ပင် စက်ဘီးစီးပြန်လာခဲ့ကြ၏။

ကြွေ ပြောသလိုပင် . . ကားရပ်နားထားရာ နေရာအရောက်မှာ ပူပြင်းလှသောနေရောင်ခြည်က ရေစိုဝတ်တွေအားလုံးခြောက်သွေ့စေလေသည်။

“သိပ်ပျော်ခဲ့ကြတယ်ပေါ့!”

“ပျော်တာတော့ ဘာပျော်သလဲမမေးနဲ့ မင်းစော၊ ကြွနဲ့ စောစောတွေ့ပြီး အစောကြီးကတည်းကချစ်သူဖြစ်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့တောင် တွေးမိတာ”

“မင်းကံကောင်းတာပဲ ခန့်ရဲ့၊ ကြွ ကတကယ့်ကို အဖြူ ထည်ပဲ ကိုယ့်လူ၊ အချစ်ကိုလုံးဝ စိတ်မဝင်စားပါဘူးဆို ပြီး ဘယ်သူမှ အကပ်မခံခဲ့တာ၊ မင်းကျမှပါသွားတာ ငါ တကယ်အံ့ဩတယ်”

မင်းစောက မျက်နှာမပျက်အောင်ထိန်းပြော ရင်းက အသံအဖျားခတ်တုန်ယင်သွားတာ သူသာသိ၏။

သူ့ဘဝတစ်သက်တာမှာ ကြွ့ကိုသာ နှလုံး

သားထဲမှနှင့်သည်းစွာချစ်ခဲ့မိ စွဲလမ်းခဲ့မိတာ ဝန်ခံဖို့လိုအပ်လျှင် ဝန်ခံချင်လေသည်။

“ငါပေးတဲ့လက်ကိုင်ပဝါအတွက် အစားပြန်ပေးတယ် ကွာ၊ ငါက မကောင်းဘူးဆိုတော့ ဘာလုပ်တယ်မှတ်သလဲ မင်းစော”

“ဘာလဲ . . ဆိုင်မှာပြန်တင်ရောင်းသလား”

“ဝိုး . . ဘာလို့တင်ရောင်းရမှာလဲ မင်းကလည်း”

ခိုင်မင်းခန့် မျက်ခုံးနှစ်ခု ရှုံ့တွသွားတာကြည့်ပြီး မင်းစော အသံထွက်ရယ်လေသည်။

“အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းထားတယ်ဆိုပြီး မင်း ဘဝင်လေဟပ်နေတာသိလို့ ငါ စာမင်ပြောတာ ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့”

“အဲဒီလောက်က စကားထဲထည့်ပြောစရာလား”

မူန်တေတေမျက်နှာက အပြုံးတွေဝေလာပြန်လေသည်။

“မျက်နှာကိုက ခုပဲ ရှုံ့တွသွားလိုက် . . ခုပဲ နားရွက်ကို ပါးစပ်အစွန်းနှစ်ဖက်တက်ချိတ်တော့မလို့ ကားသွားလိုက်နဲ့၊ ပုံစံကိုက . . ”

မင်းစော အမြင်ကတ်စွာဆိုသည်။

ကြွေရယ် . . .

ကျွန်တော်သာ ခိုင်မင်းခန့်နေရာမှာသာဆို

ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲ . . .

ကြွေကို နှမြောတသစွာ တမ်းတမိလေသည်။

နှလုံးသားထဲမှာနာကျင်ခြင်းဝေဒနာဖြတ်ဆင်း၏။

“ဓာတ်တော်ချိုင်က ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားလေးမှာ လျှာလိုက်တာကွ”

ဒီတစ်ခါတော့လည်း မင်းစော အံ့ဩရပြန်

သည်။

“ဟေ . . လက်ကိုင်ပဝါဘာလုပ်ရမှာလဲ ဘုရားက”

“အဲဒီစကားကို ဓာတ်တော်ချိုင်ကအပြန်မှာ ငါ ကြွေ့တို့ပြောတော့ ကြွေ့က အလှူပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့လှူတာကွာ . . လှူလို့ရတယ်တဲ့၊ ဥမ္မာဒန္တိတုန်းက မွှေးကြိုင်တဲ့ ပန်းတွေကပုံပြီး အဆင်းလှရပါစေလိုဦးဆုတောင်းသလိုမျိုးပေါ့၊ ခုလည်း . . လက်ကိုင်ပဝါက မျက်နှာထော်သုတ်ဖို့၊ ချွေးတော်သုတ်ဖို့အသုံးဝင်မှာပါတဲ့ . . လက်ကိုင်ပဝါထောင့်အစွန်းမှာ မေမေထိုးပေးထားတဲ့ ‘တေ’ ပုံစံမျိုး သူထိုးထားတာ၊ ငါ မယူတော့ တေ(ပလပ်စ်) ကေ(K+K) ဆိုပြီးထပ်ထည့်တယ်”

“ကေတစ်လုံးက ခိုင်မင်းခန့်ဆိုတဲ့နာမည်ထဲက တစ်လုံးပေါ့၊ နောက် ကေတစ်လုံးက ကြွေ့ဆိုတဲ့ဆီက ‘တေ’ တစ်လုံးကို သူယူထားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် . . ‘ကေ ပလပ်စ် တေ’ဆိုတာ ငါတို့နှစ်

ယောက်ပေါင်းကိုပြောတာ”
“ဆုတောင်းက မင်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းရပါစေပေါ့ . .
ဟုတ်လား”

ခိုင်မင်းခန့် ပြုံးပြုံးကြီးခေါင်းညိတ်၏။
“ဟုတ်တယ် . . ကြွေ စိတ်ကူး အင်မတန်ယဉ်တာပဲ၊
ငါထင်တောင် မထင်ထားဘူး”

“ကြွေ မင်းကို တကယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်တာ ခိုင်မင်း
ခန့်၊ တခြာမိန်းကလေးတွေလို ပေါ့ပေါ့တန်တန်စိတ်နဲ့
တွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် ရောလို့က်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကြွေ
ကိုတော့ မင်း ပေါ့ပေါ့တန်တန်သဘောမထားစေချင်
ဘူး”

“ဟိတ်ကောင် . . မင်းပြောပုံကြီးက ငါကပဲ ရှုပ်ပွေနေ
သလိုမျိုးဖြစ်နေပြီ”

“အဲဒီသဘောမျိုးဖြစ်သွားရင် ဆောရီးပဲကွာ . . မင်းက
ရွပါဖြူတယ် မျက်နှာချိုတယ်၊ ဒီတော့ ကောင်မလေး
တွေသဘောကျကြတာ ငါအသိပဲလေ၊ ဥပမာကြည့် . .
ဟိုဘက်အိမ်က နီလွင်တောင် မင်းကိုအရမ်းစိတ်ဝင်
စားနေတာ ငါအသိပဲ”

“တော်စမ်းပါ . . ငါ စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ငါ ကောင်မ
လေးတွေနဲ့ ရောတာ ရေလိုက်ငါးလိုက်နေတဲ့သဘောပါ၊
တကယ်ချစ်တာ ကြွေပဲကွ၊ ကြွေကိုပဲယူမယ်”

“ကြွေ အခြေအနေနဲ့ မင်းတို့အခြေအနေတ အရမ်းတို
ကွာနေတာနော်၊ ခိုင်မင်းခန့် အန်ကယ်တို့အန်တီတို့သ
ဘောတူတဲ့အနေအထားရှိမယ်မထင်ဘူး”

“မဆိုင်ပါဘူးကွာ . . ပေါင်းရမှာက ငါပါ၊ ငါ ချစ်တဲ့သူ
ကိုပဲ ငါယူဖို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးသားပါ”

“အေးကွာ . . ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ မှန်တာပြောရရင်
အစောပိုင်းတုန်းက အဲဒါတွေ ငါသတိမရဘူးကွ၊ မင်းတို့
ချင်းအဆင်ပြေပြီးမှ အဲဒါတွေခေါင်းထဲရောက်ပြီး ငါ
ကြွေ အတွက် တော်တော်စိတ်ပူသွားတယ်”

“ပစ္စရာလားကွာ . . မင်းကလည်း၊ ငါ့ကိုတောင်မယုံဘူး
လား”

“မင်းကိုယုံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ . . မင်းတို့အိမ်ကို မယုံတာ၊
တော်နေကြာမှ . . ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကြွေ တော်
တော်ခံစားရရှာမှာ၊ ကြွေ စိတ်ကို ငါသိနေတယ်၊ သူတ
အလေးအနက်ထားပြီး မင်းကိုချစ်တာ”

“စိတ်ချ . . မင်းစော၊ ငါကလည်း ကြွေကိုတတယ်ချစ်
တာကွ၊ ကြွေ စိတ်မဆင်းရဲစေရဘူး၊ မင်းကို ငါ တတိ
ပေးတယ်”

“ကျောင်းကွာ . . ဒါဖြင့်လည်းပြီးရော”
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဝါးချင်းပုတ်လိုက်

ကြလေသည်။

“ခိုင်မင်းခန့်တဲ့သမီး . . ဖုန်း”

“လာပြီ . . မေမေ”

နာမည်ကြားလိုက်တာနှင့် သမီးမျက်နှာလေး
ရွှင်ပျောက်ကြွလန်းဆန်းသွားကာ အပြေးလာရောက်ကိုင်ပုံတ
တခြားဖုန်းများနှင့်လုံးဝကွာခြားနေပါသည်။

ဒေါ်ဖြူဖြူက သမီးကိုငဲ့ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ချစ်
၏။

သမီးနှင့် ခိုင်မင်းခန့်ဆိုသည့်ကောင်ကလေး၏
ရင်းနှီးမှုပုံစံက တခြားသူတွေထက် ပိုမိုသာလွန်ခြင်းကြောင့် . .
ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီဆိုတာ ဝယ်ရာမှကြီးလာသူပီသစွာ ခိုင်မိ
၏။

ခိုင်မင်းခန့်၏ ရုပ်ရည် အပြုအမူအပြောအဆို အနေအထိုင်က ပြောစရာမရှိအောင်သိမ်မွေ့ကာ အထက်တန်း ကျသူမို့ ငြင်းစရာမရှိပါ။

သို့သော် . . .

တစ်နယ်တစ်ကျေးမှဖြစ်လျက် ခဏတစ်ဖြုတ် လာရောက်လည်ပတ်သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် . . . တော်နေကြာ . . .

ဒေါ်ဖြူဖြူက 'တော်နေကြာ' ဟူသောအတွေးကို ဆက်မတွေးရဲဘဲ ပင့်သက်ချမိလေသည်။

'မင်းစော' နှင့်သာ သမီးတို့ရင်နှီးကျွမ်းဝင်မှုရှိခဲ့ ပါက ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်လေမလဲ။

'မင်းစော' က ဒီဖြူမှာ အနေကြာလာခြင်း ကြောင့် ဓာတ်သိဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ သမီးအပေါ်မှာလည်း တကယ့်ကိုနှစ် နှစ်ကာကာမေတ္တာရှိတာ(သားသမီးအပေါ်မှာ အရိပ်တကြည့် ကြည့် အကဲခတ်နေခဲ့သော မိခင်ပီသစွာ) ခိုင်မိခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ယခုတော့ . . . မင်းစောနှင့် သမီးကြွေဝတ်မှုန် တို့၏ကြားမှာ . . . ဘယ်လိုက ဘယ်လို ခိုင်မင်းခန့်က ပေါ်လာမှန်း မသိ။

တယ်လီဖုန်းပြောတိုင်း . . . ပင်ကိုယ်သံဖြင့်ပြော လေ့ရှိသော သမီး၏အသံက ခိုင်မင်းခန့်နှင့်ပြောဆိုသောအခါ တီးတိုးလေးပြောခြင်းကြောင့် သင်္ကာမကင်းရှိခဲ့တာကြာပြီ။ ပုံမှန် မဟုတ်သောအပြုအမူ အပြောအဆိုကြောင့် ချစ်သူတွေဖြစ်နေ

လောက်ပြီဟု ခိုင်မိကာ ရင်ပူနေလေသည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲကွယ်”

ဆိုင်ထဲသို့ လူဝင်လာတာကို ကြွေမသိပါ။ ကြွေ တ . တစ်လောကလုံးမှာ သူတစ်ယောက်တည်းရှိသလို တွတ်ထိုး ပြောနေခြင်းကြောင့် ဒေါ်ဖြူဖြူကပဲ အသံပြုရ၏။

“ဖုန်းပြောချင်လို့ပါ။ တော်တော်ကြာအောင်စောင့်ရဦး မလားမသိဘူး”

အမျိုးသမီးအကြည့်က ကြွေထံရောက်၏။

“ဪ . . . ပြီးပါပြီ . . . ပြီးပါပြီ . . . ချခိုင်းလိုက်မယ်လေ၊ သမီးဇေ . . . အရေးတကြီးကိစ္စရှိရင်မြန်မြန်ပြော၊ ဒီမှာ ဖုန်းပြောမဲ့သူရောက်နေပြီ”

ဒေါ်ဖြူဖြူက သမီးအနားတစ်ကာ ပခုံးကို လက်ဝါးလေးဖြင့်ပုတ်ပြော၏။ ထိုအခါမှ ကြွေက နောက်မှာ မြောက်နေသူကိုသက်ထားဖိကာ လှည့်ကြည့်ပြီးပြလျက် 'ခဏနော် ပြီးပါပြီ' ဟုအသံပြု၏။

“ဂျိဝ်နော် . . . ခန့်၊ ဟိုမှာ ဖုန်းပြောမဲ့သူရောက်နေပြီ သိလား”

နှုတ်ဆက်ပြောသံနောက်မှာ 'အင်း . . . အင်း' သလေးတွေ ထပ်ကြားနေရလေသည်။

ခဏအကြာမှာ ကြွေ ဖုန်းချ၏။

'ရပါပြီ' ဟု ဖုန်းပြောမည်သူကို လှည့်ပြီးအပြုံး

ဝေသိသောမျက်နှာဖြင့် အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာခဲ့၏။

“အဲဒီခိုင်းမင်းခန့်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက မောင်မင်းစောတို့ အိမ်ကညွှန်သည်ဆိုတာမဟုတ်လား”

ဒေါ်ဖြူဖြူက ပစ္စည်းတွေနေရာတကျစီနေရာ မှ သမီးကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်တိုးတိုးမေးသဖြင့် ကြွေခြေလှမ်း လေး တုံ့ဆိုင်း၏။

“ဟုတ်ထယ်လေ . . . မေမေ၊ ဟိုတစ်ခါ မင်း စာနဲ့ပါလာ ခဲ့သေးတာပဲ”

“သမီးနဲ့တော်တော်ခင်နေကြတာပဲ”

ကြွေ ရယ်လေသည်။

“မင်းစောနဲ့တောင်မှ မုန်း အဲဒီ လောကီကြာကြာပြော တာ မေမေမတွေ့ဖူးသေးဘူး”

“အဲဒီမင်းစောလောက် စကား နည်းတာ မင်းစောပဲရှိတာ မေမေရာ၊ စကားက မှ ပြောရသေးဘူး . . . ဒါပဲနော်ဆို ပြီးချုတ်တတ်တဲ့သူပဲဟာ၊ စကားပြောစရာ ဘယ်ရှိမှာလဲ”

“မောင်ခိုင်မင်းခန့် ကျွန်တော့် ပြောစရာစကားတွေမကုန် နိုင်အောင်လဲ ဆိုပါစေ ဘု . . .”

“မေမေနော်”

မေမေ ၊ ဂျီစယ်နောက်နေမှန်းသိသဖြင့် ကြွေ ရုတ်ရယ်ရယ် ကာ အော်လေသည်။

“ပြီးသွားပါပြီ . . . ဘယ်လောက်ကျသလဲ”

တယ်လီဖုန်းပြောသုတ်မှ အသံကြားရ၏။

ကြွေက နာရီကိုလှမ်းကြည့်၏။ တယ်လီဖုန်း စကားစတင်ပြောဆိုပြီးတာနှင့် နာရီမှတ်တတ်သောအတွင်းတို့ ကြွေရာ မေမေပါ ပြုတ်တန်နေခဲ့ပြီ။

မိနစ်နှင့်ပိုင်းခြားလှသောတန်ကြေးငွေအ ထွက် ကြွေတို့မှာ အမှတ်အသားမပြု၍ လည်းမရပါ။

ကြွေ ငွေပြန်အမ်းပြီး အနီးပြန်ရောက်လာ သည်နှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူက ကြွေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်၏။

“တခြားအမေတွေဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စကို မသိသလိုနေ လိုက်မှာပဲထင်တယ်၊ မေမေတူတော့ ဒီအမေနဲ့ ဒီသမီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာဆိုတော့ နည်းနည်းလောက် တော့ မေးချင်တယ်”

ကြွေ၏ခြေလှမ်းကလေးတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွား ၏။ မိခင်ကိုကြည့်သောအကြည့်မှာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်ပုံ အထင် သားပေါ်လေသည်။

“မေမေက ဘာမေးချင်တာလဲ”

ပြောရင်း အနီးသို့ လှမ်းလာသောခြေလှမ်းမှာ ထက်မြက်သွတ်လက်ဟန်ပျောက်လျက် နှေးကွေးတုံ့ဆိုင်းသွားလေ သည်။

“ထိုင်ပါဦးကွယ်”

မေမေ မေးဆတ်ပြရာ မေမေအနီးမှာ ထိုင်

ရင်း ကြွ ရင်ခွန်ကာ ခြေဖျားလက်ဖျားအေးစက်လာ၏။ မေမေ စကားအပြောအဆို အမူအရာ အပြုံးကိုကြည့်ရုံဖြင့် 'ခန့်' အကြောင်းမေးတော့မှာကို အလိုလိုသိလာလေသည်။

“မေမေ . . ခန့်အကြောင်း မေးမလို့ထင်တယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူ သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်၏။

“အစစ်ပါပဲ။ မေမေသမီးကို . . မေမေ မေးဖို့လိုအပ်သလားလို့ပါ။ ခိုင်မင်းခန့်ဆိုတာကို မေမေတွေ့ရတာ သိပ် မကြာလှသေးဘူး။ အဲဒီလိုပဲ . . သမီးတို့ချင်း တရင်းတနီးရှိတဲ့အချိန်ကလည်း သိပ်ကြာဦးမယ်မထင်ဘူး”

ကြွ ငြိမ်နားထောင်နေရာက ပင့်သက်ချ၏။

“ဟိုတစ်ဖောက် သူလာပြီမှ ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်ခဲ့ကြတာ မေမေ”

“ဒါဆို . . ‘လ’ပိုင်းပဲရှိသေးတာပဲ။ သမီး သူ့ကို ချစ်သူအဖြစ် လက်ခံလိုက်တာ စောလွန်းမနေဘူးလား”

ကြွ၏မျက်ခုံးလေး ပင့်တက်ကာ မေမေ့ကို နားမလည်သလိုကြည့်မိလေသည်။

“စောတယ်လို့ မေမေဘာလို့ပြောတာလဲဆိုတာ . . သမီး မသိဘူး”

“ခိုင်မင်းခန့်အကြောင်း သမီးဘာသိသလဲ၊ ချစ်ခြင်း . . ခုတွေ့ . . ခုကြိုက် ဆိုတာမျိုးက သိပ်မကောင်းလှဘူး”

ကြွ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်လေသည်။

“ခန့်ကို သမီးယုံကယ်၊ သူ . . သမီးကိုတကယ်ချစ်တာ သမီးသိတယ်၊ မေမေက ခန့်ကို မယုံတာလား”

“သမီးမသိသေးတာတွေ့ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟင် . . .”

မေမေ့ကို ယခုမှမြင်ဖူးတွေ့ဖူးသူတစ်ယောက် လို့ ကြွ တအံ့တဩကြည့်မိ၏။

“ဥပမာ . . သူမိဘဆွေမျိုးအကြောင်း၊ သူ့အသိုင်းအဖိုင်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့အဆင့်ကို သမီးဘယ်လောက်သိသလဲ”

ကြွ မျက်လွှာလေးချကာ ပင့်သက်ချ၏၊ ပြီးမှ စိတ်မောလှသောအကြည့်ဖြင့် မျက်လွှာပင့်ကြည့်လေသည်။

“ကန်တော့နော် မေမေ . . သမီး မသိလို့ပဲ။ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်တာ အဲဒီလောက်အထိလိုအပ်လို့လား”

“လိုတာပေါ့ သမီးရယ်၊ သမီးရင်ဆိုင်တွေ့ရမယ့်သူတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးတွေလဲဆိုတာလောက်တော့ သမီး သိသင့်တာပေါ့”

“ခန့်က ရန်ကုန်ကပဲ၊ မင်းစောတို့မိသားစုနဲ့ နှစ်အိမ်တစ်အိမ်လောက်ကို ရင်းနှီးဝှမ်းဝင်ခဲ့တာတဲ့”

“ခန့်မိဘတွေက ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မေမေ သမီးလေး စိတ်မဝင်ဘူးပဲလား”

ဒေါ်ဖြူဖြူ စိတ်မောစွာ ပင့်သက်၏။ ကြွ

အလန့်တကြားလေးဖြစ်သွားလေသည်။

“အရေးအကြီးဆုံးက ခန့်ရဲ့စာရိတ္တ ပင်ကိုယ်စိတ်ထားနဲ့ ကြွေ့ကို တကယ်ချစ်ဖို့က အဓိကပဲမဟုတ်လား မေမေ၊ ခန့်က ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းရှိတဲ့ ဆေးကျောင်းသား တစ်ယောက်ပဲဟာ”

“သူမိဘတွေက သူတို့သားနဲ့ပတ်သက်ရင် အရမ်းကိုမျှော် လင့်ထားကြလိမ့်မယ်လို့ရော သမီး မထင်ဘူးလား”

“သမီးမှန်တာပြောရရင် ‘ခန့်’တစ်ယောက်ကိုပဲ ခေါင်းထဲ မှာထည့်ထားတယ် မေမေ၊ ကျန်တာ လုံးဝမစဉ်းစားမိ တာအမှန်ပဲ . . သမီး ဝန်ခံပါတယ်”

“မေမေကတော့ မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သမီးအတွက် တကယ်စိတ်ပူခဲ့တယ် ကြွေ့၊ မေမေတဝမှာ မေမေသမီး လေးက မေမေအတွက် အသက်တမျှအရေးကြီးတယ်၊ ဒါကြောင့် . . . ခိုင်မင်းခန့်နဲ့တွဲသွားတဲ့လာလုပ်တော့ သ တိထားကြည့်နေမိတယ်၊ ခုတလော ခိုင်မင်းခန့်ပျောက် သွားတော့ စိတ်ပူခဲ့တာအမှန်ပဲ”

“ဆောရီး မေမေ၊ သူ ရန်တုန်ပြန်သွားတာ သမီးမပြော မိဘူး၊ သူက ဟာက(စ်)မဆင်းခင် လာလည်တာ”

“မေမေသိတယ် . . မောင်မင်းစောကို မေမေ မေးကြည့် ခဲ့ပြီးပြီ”

“အဲဒါနဲ့များ မေမေလည်း . . သိရက်သားနဲ့”

ကြွေ့ မျက်နှာလေးက ချွန့်ဟန်စိုတာ အမေ့ ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေးမိတင်လေသည်။ ဒေါ်ဖြူဖြူက မျက်နှာပေါ် ကျနေသော သမီး၏ဆံပင်ကိုသစ်တင်ပေးလေသည်။

“သိလို့ ပိုပြီးစိုးရိမ်သွားရတယ်”

“ဟင် . . ဘာရယ် . . ဘာစိုးရိမ်စရာရှိသလဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူ၏ပခုံးပေါ်မှ ကြွေ့၏ခေါင်းလေး ကြွ တက်သွား၏။

“အဲဒီမောင်ခိုင်မင်းခန့်တို့ဘက်က ငွေကြေးနေ ပြည့်စုံကြ တယ်၊ မောင်မင်းစောတို့ထက် အဆပေါင်းများစွာ ချမ်း သာတယ်ဆိုတာတစ်ခုတော့ မေမေရင်ကို အင်အား ကြီးမားတဲ့လက်နက်ကြီးတစ်ခုနဲ့ ထုလိုက်သလိုပဲ”

“ဟင် . . ဘာဆိုလို့လဲ မေမေကလည်း”

“လူဆိုတာ ပညာရှိတော့ ပညာမာန၊ ဥစ္စာရှိတော့ ဥစ္စာ မာနတက်တတ်ကြတာလေ၊ တော်နေကြာ သမီးအပေါ် မှာ အဲဒီမာနတွေနဲ့ ဖိနှိပ်ခံရမှာမျိုး မေမေမလိုချင်ဘူး၊ မေမေက သမီးဘဝကို ငြိမ်းချမ်းအေးဆေးစေချင်တာ၊ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်မှာ . . အဆင်မပြေဖြစ်မှာ မေမေ အရမ်းစိုးရိမ်တာပဲ”

ကြွေ့ မေမေဒေါ်ဖြူဖြူ၏ပခုံးနှစ်ဖက်ကို သိမ်း ဖက်လိုက်၏။ ပါးကို ရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“စိတ်ချပါ မေမေရဲ့၊ အဲဒီလောက်ကြီး မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ခန့်

စိတ်သဘောထားက ပြည့်ပါတယ်၊ သမီးကို ဒုက္ခပေးခဲ့
လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ သမီးယုံတယ်”

“အင်း . . သမီးယုံကြည်ရင်ပြီးတာပါပဲ၊ မေမေကျတော့
အမေမဟုတ်လား၊ စိုးရိမ်တာကတော့ စိုးရိမ်တာပါပဲ၊
ဟော . . ဟိုမှာ ဝယ်သူလာပြီး အချွဲမလေးရဲ့၊ ထ . .
တကတဲ . . သူ့ကိုယ်သူ ကလေးပိစိကွေးကျနေတာပဲ”

ကြွေ သဘောကျစွာရယ်ပြီး မေမေ့ကိုဖက်ထား
ရာမှ လက်လွတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ကောင်းကွာ . . ဖြစ်လိုက်မှဖြင့် အရာရာနဲ့ အကြောင်း
ကြောင်းပါပဲလား လှဖေရာ၊ မင်းကို ငါခန့်မိတာ ငါးပါး
တောင်မကဘူး . . သံဃာစင်ပါမှောက်တာပါပဲလား
ဟင် . . ကိုင်းပြော၊ အဲဒီတော့ အခု တယ်နဲ့လုပ်ကြ
မလဲ”

ဖေဖေ ဦးဉာဏ်လင်းခန့် ဖုန်းပြောနေသောအ
သံကြောင့် ခိုင်မင်းခန့်ရော မေမေခေါ်ခင်ဖုန်းဝေပါ အလန်
တကြားဖြစ်ကြရလျက် ဦးဉာဏ်လင်းခန့်သံဃုတ်စိအကြည့် စေ့ခန့်
ရောက်ကြလေသည်။

တက်ခေါက် ဆူပူ ပြောဆိုအော်ဟစ်သံက ဖုန်း
ထဲမှတစ်ဆင့်ကြားနေရမည့် ဒရိုင်ဘာလှဖေမပြောနှင့် ခန့်တို့ပင်

www.burmeseclassic.com

ထိုင်နေရာမှ ထပြေးချင်စိတ်ပေါက်ရအောင် နားဆူလေသည်။
“ဟေ့ကောင် . . ငါကြားချင်တာ မင်းဆိုက ဆင်ခြေဆင်
လက်တွေ့မဟုတ်ဘူး။ ‘ကား’ ဘာဖြစ်သွားသလဲ . . အဲဒါ
ငါမေးနေတာ”

“သွားလိုက်စမ်းပါ။ သားရယ်၊ နည်းနည်းဝါးပါးအကျိုးအ
ကြောင်းသွားမေးကြည့်ပါ။ ဟိုမှာ . . သူ့အော်တာနဲ့တင်
လန်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသလိုပဲ”

မေမေ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ တီးတိုးပြောခြင်း

ကြောင့် ခန့် ထလာခဲ့၏။ ဖခင်မြင်သာမည့်နေရာမှာ ခိုင်မင်းခန့်
မျက်နှာပြုရပ်လေသည်။

“ကျွန်တော်မေးကြည့်လိုက်မယ် ဖေဖေ၊ ဘာဖြစ်သွားသ
လဲလို့”

“နေ . . မလိုဘူး။ ကား ပါကင်ထိုးတာ တခြားကားနဲ့ငြိ
သွားလို့ စကားပြောနေရတယ်တဲ့လေ။ ကိုင်း . . ဘယ်
လောက်တော်လိုက်သလဲဆိုတာ”

ဦးညွှန်လင်းခန့်က တစ်ဖက်တကြားအောင်
တမင်ကိုအသံမြင့်ပြောတာဖြစ်လေသည်။

“အေး . . မင်းကိစ္စမင်းရှင်း၊ ဒီလောက်နဲ့ငါတို့ကိုခေါ်စရာ
မလိုဘူး။ ဘယ်နဲ့ကွာ . . မင်းအသုံးမကျတိုင်း ငါ့မှာ
လိုက်ရှင်းရပေါင်းများပြီ၊ ဒီတစ်ခါ . . မင်းတာဝန် မင်း
ယူ”

ဦးညွှန်လင်းခန့်က ဒေါသဖြင့် ဖုန်းကိုအသံ
မြည်အောင်ချ၏။ ဖုန်းချအပြီးမှာပင် ဖုန်းခေါ်သံက တစ်ဆက်
တည်းဆိုသလိုပေါ်လာသဖြင့် တောက်တစ်ချက်ပြင်းထန်စွာ
ခေါက်၏။ ဖုန်းခွက်ကို ဆတ်ခနဲကောက်ယူပုံက မြန်၏။ စိတ်ထဲမှာ
လှဖေ ဆက်တာပဲဟု ထင်လေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . ငါပြောပြီးသားကွနော်၊ ဘာထပ်အထွန့်
တက်မလို့လဲ . . ဘာရှည်မလို့လဲ”

ပြောရင်းမှ . . ‘ဟေ’ခနဲဖြစ်သွား၏။ အကြည့်
က ခိုင်မင်းခန့်ထံ ရေခနဲရောက်၏။

“ဖုန်းများများသလားဟင်၊ ခိုင်မင်းခန့်တို့အိမ်က မဟုတ်
ဘူးလား”

မေးသံက သိပ်ပြီးနူးညံ့ပျော့ပျောင်းခြင်းမရှိ
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံဖြစ်နေလေသည်။ ထိုအခါ
ဒေါသ မိန်းကလေးထံရောက်၏။

“နေပါဦး . . မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ဖုန်းနံပါတ် (. . . . .) မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ် . . ဟုတ်တယ်၊ ငါမေးနေတာ မင်းဘယ်သူ
လဲမေးနေတာ”

ဒေါသဖြင့်ဟစ်အော်မေးသံကြောင့် တစ်ဖက်မှ
ဖုန်းက ဖျတ်ခနဲချသွားခဲ့၏။

“ကွာ . . ဘာလဲကွ . . ဘယ်သူလဲဆိုတာကောင် မပြော

နိုင်လောက်အောင် အဲဒီကောင်မလေးက ဘယ်သူလဲ”

ဒေါသအကြည့်၊ ဒေါသသံက ခိုင်မင်းခန့်ထံသို့ ရောက်လာခဲ့ကတည်းက ခန့်ရဲ့ဖုန်းပဲဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ခိုင်မင်းခန့် သိလိုက်ပြီ။ ကြွေပဲဖြစ်မှာပါ။

“ဟာ . . . ဘယ်သိမလဲ၊ ဖေဖေကိုင်တာ . . . ကျွန်တော် ကိုင်တာမှမဟုတ်တာ”

ခန့်စိတ်ယှက်စွာပြောပြီး လှည့်ထွက်မည်ပြု၏။ လှဖေထံရောက်နေသော ဖေဖေဒေါသစိတ်က ထွက်ပေါက်အဖြစ် ခိုင်မင်းခန့်ထံရောက်၏။ ဖုန်းပြန်ချရာမှာ သေချာစွာမချမိဘဲရှိ လေသည်။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါကိုင်တာနဲ့ပဲ သူ ဘယ်သူပါဆိုတာ မပြောနိုင်တော့ ငါသိတဲ့အထဲကမဟုတ်တာသေချာ တယ် ခိုင်မင်းခန့်၊ မင်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေလုပ်ဖို့ တော့ စိတ်မကူးနဲ့နော်”

“ဟာ . . . ဖုန်းလာတာနဲ့ပဲ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ဖြစ်ရရော လား ဖေဖေရ၊ မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုညွှန်လင်းရယ်၊ ရှင့်မလဲ . . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ သားလောက်အနေအေးတာ သားပဲရှိတဲ့ဟာ”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ မနေသာဘဲ ဝင်စားရသည်

အထိပါ။

“အေး . . . အဲဒီအနေအေးလိုကိုပဲ စိုးရိမ်းပြီးပြောရတာ ခင်ဗျ၊ ခုတလော လာလိုက်တဲ့ဖုန်းမှာ အဲဒီကောင်မ လေးအသံက အများဆုံးပဲ၊ ငါ ခဏခဏကိုင်မိတာ မှတ်မိပြီ၊ ပြစ်ဦးလွင်က မဟုတ်လား၊ ခိုင်မင်းခန့် . . . ဖုန်းဖုန်းပြောစမ်း”

ဦးညွှန်လင်းခန့်၏ဒေါသမျက်နှာက ယခုပဲ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည့် ဘွိုင်လာအိုးလို ရူးရွူးရဲ့ရဲ့မြည်ကာ တင်းမာ ခက်ထန်နေလေသည်။

“မသိဘူးလေ . . . ဘယ်သိမှာလဲ၊ သားမှကိုင်လိုက်ရတာ မဟုတ်တာ”

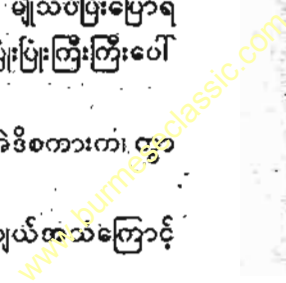
“မညာနဲ့ . . . မင်းမျက်နှာက လိမ်လို့ညာလိုရတဲ့မျက်နှာ လည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ စောစောက ဖုန်းဆက်နေတာ ဘယ် သူလဲဆိုတာ မင်းသိနေတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်၊ ပြင်ဦး လွင်ကပဲဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒါနဲ့များဗျာ . . . မေးနေရသေးတယ်”

ခိုင်မင်းခန့်က ရယ်ချင်စိတ် မျှိုသိပ်ပြီးပြောရ ခြင်းကြောင့် မျက်နှာမှအပြုံးက ဖုံးမနိုင်မိမရ ပြုံးပြုံးကြီးကြီးပေါ် နေလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာစကားလဲဟင်၊ အဲဒီစကားက၊ ကွာ ငါ့ကိုများ မင်းက . . .”

ညှို့ခန်းမှ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံကြောင့်

အိမ်ထဲမှအလုပ်သမား ခြံထဲမှအလုပ်သမားတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး အပြေးအလွှား ပြေးချောင်းကြရသည် အထိ ဦးညွှန်လင်းခန့်အသံ ကျယ်လေးသည်။

“ဟာဗျာ . . ဖေဖေကလည်း၊ သားက မဟုတ်တာတစ်ခု ခုလုပ်တာကျနေတာပဲ”

“ဟေ့ . . ဘယ်ကောင်တွေလဲ ချောင်းကြည့်တာ၊ ဟင်စံမောင် . . မင်းအဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မှန်ပြတင်းပေါက်နောက်ကွယ်မှ မျက်နှာကို ဦးညွှန်လင်းခန့်မြင်သွား၏။

“ဟိုကဟာတွေရော . . ဘာလာကြည့်စရာလိုသလဲ”

မျက်လုံးတစ်ချက်အဝေးမှာပင် အတွင်းမှအသီးသီးချောင်းနေသော အိမ်ဖော်တွေကိုပါမြင်လေသည်။

တဟီးဟီး တဟားဟား ကျိတ်ရယ်ကာ ဇက်ပုဝင်ပြေးသူတွေထဲမှအသံက အားလုံးစုသွားတော့ ဦးညွှန်လင်းခန့်၏နားထဲအထိရောက်အောင် အသံထွက်၏။

“ဘာတွေလဲ . . ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူတွေများ သူများကိုစွဲ တော်တော်သိချင်ကြတဲ့ဟာတွေ . . ကွာ . . ငါပြောလိုက်ရမကောင်းဘူး”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ ပြုံးပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ရေခဲသေတ္တာရှိရာသွား၏။

“ပြောလိုက်ရ မကောင်းရင် . . မပြောနဲ့ ကိုညွှန်လင်း

ရယ်၊ ရှင့်မလဲ ထွက်လိုက်ရတဲ့ ဒေါသ၊ စိတ်ကြီးလိုက်တာက လွန်ပါရော၊ ခက်တော့တာပဲ”

ဦးညွှန်လင်းခန့်ထံ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ ပြန်လျှောက်အလာမှာတော့ စပ်ပြီးသားအသင့်ဖြစ်သော ပျားသံပရာရည်တစ်ခွက်ပါလာခဲ့၏။

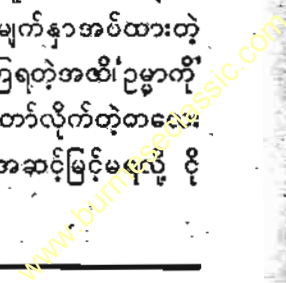
“ရော့ . . သောက်လိုက်ဦး”

ဦးညွှန်လင်းခန့်မျက်နှာက စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေသောငှာလေးဆိုးလို မှန်တေတေအကြည့်ဖြင့် ဇနီးကို ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ခင်ဗျားသိသလား၊ ခင်ဗျားသားက ရည်းစားတွေ ဘာတွေထားနေပြီထင်တယ်”

“ထားတာဖြစ်သလဲ . . သားအသက်ကိုလည်းကြည့်ဦး၊ ကလေးပေါက်စနလေးမှမဟုတ်တာ၊ အသက်နှစ်ဆယ်တောင်ကျော်လာပြီ”

“ကျော် . . ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲဒါနဲ့ ရည်းစားထားရမယ်လို့ ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ပြီးတော့ . . သူက ဆေးကျောင်းသား၊ သူများတွေဖြင့် စာအုပ်နဲ့မျက်နှာအပ်ထားတဲ့ ကြားက စာတွေခက်လွန်းလို့ ငိုယိုကြရတဲ့အထိ၊ ဥမ္မာကို ဆိုရင်ပဲကြည့်လေ၊ ဘယ်လောက်တော်လိုက်တဲ့တလေး၊ မလေးလဲ၊ ဒီကြားထဲက အမှတ်အဆင့်မြင့်မဖုလို့ ငိုတယ်တောင်ကြားရသေးတာ”

'ဥမ္မာကို' ဆိုတာကတော့ သူများထက်ထူးချွန် အောင်မြင်လို့စိတ်ဖြင့် အထူးကြီးစားသူဖြစ်ပါသည်။

ဦးဉာဏ်လင်းခန့်၊ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေတို့မျက်စိ အောက်မှာကြီးပြင်းလာခဲ့ကာ တစ်ချိန်မှာ မိမိနှင့်လက်ထပ်ပေးဖို့ အထိ သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေကြတာ ခိုင်မင်းခန့်သိပါသည်။

"ခင်ဗျားသားကျတော့ ... ဟုတ်ပေါင်း၊ သွားလိုက်ရတဲ့ ပြင်ဦးလွင် ... ဆက်လိုက်ရတဲ့ဖုန်း၊ ညသန်းခေါင် တစ်ရေးနီးလည်း စကားပြောသံကြားလို့ကြည့်လိုက် ... ခင်ဗျားသားစကားပြောနေတာ၊ အဲဒီတော့ စဉ်းစား ကြည့်သူငယ်ချင်းနဲ့တော့ ဘယ်သူမှ အိပ်ရေးပျက်ခဲ့ စကားပြောမှာမဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားတွေဘာတွေရှိနေ တာပဲဖြစ်ရမယ်"

"စာကျက်တာဗျာ ... စာမရလို့ စာမေးတာပဲရှိပါတယ် မဟုတ်ပါဘူး"

ခိုင်မင်းခန့်က ဖေဖေသားလေ၊ ပြိုင်ငြင်းဖို့ပြင် ငါး ဖေဖေလို့ပဲ နှုတ်ခမ်းစုကာ မှုန်တေတေပြန်ပြောပုံက ဖခင်နှင့် တစ်ထေရာတည်းတူညီနေတော့တာပဲဟု ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေကြည့် ရင်း ပင့်သက်ချ၏။

"စာကျက်တာဆိုရင်တော့ ကောင်းပါတယ်၊ အပြင်ကိစ္စ များလာရင်တော့ သားအတွက် သိပ်မကောင်းလှဘူး နော် သား၊ မေမေတို့ရည်မှန်းထားတာက သားကိုအထူး

ကုဆရာဝန်ကြီးဖြစ်စေချင်တာ၊ အမ်ဘီဘီအက်စ် လောက်နဲ့တော့ အခုခေတ်က နေရာရဖို့မလွယ်ဘူးဆို တာ သားသိပါတယ်"

မေမေဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေပါ ဝင်ပါလာပြီဆိုတော့ ခိုင်မင်းခန့် မလွယ်တော့ပါ။ ပဲခူးလေးတွန့်သွားရလေသည်။

"သေချာပါတယ် ... မရဖို့က"

ဦးဉာဏ်လင်းခန့်အသံက သရော်သံဝါတာ အပြုံးစွက်နေ၏။ ခိုင်မင်းခန့် ဆုတ်ခနဲအကြည့်မှာ ဒေါ်ခင်ဖုန်း ဝေနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံသွားလေသည်။

"မရလို့ကတော့ ဖြစ်ကိုမဖြစ်ဘူး၊ အမေရိကားမှာ MD သွားဖြေခိုင်းဖို့အထိ 'ဥမ္မာကို' တို့မေမေနဲ့ ခင်ဖုန်းက တိုင်ပင်ပြီးသား ကိုဉာဏ်လင်းရဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး ကိုလွှတ်မှာ၊ တော်နေကြာ ... 'ဥမ္မာကို' ကသွားရပြီး သားကျန်ခဲ့လို့ လုံးဝမဖြစ်ဘူး"

ပီတစ်ခါ အသက်ရှူသံမြန်ဆန်ပြင်းထန်လာ ကာ ဦးရိမ်တကြီးဖြစ်သူက ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေပဲဖြစ်၏။

ဒီလိုပါပဲ။

ဖေဖေနှင့်မေမေတ တစ်ခုခုဆို ... အလှည့်ကျ ပေါက်ကွဲထွက်ဖို့ တိုင်ပင်ထားသလိုပါပဲ။

တစ်ယောက်က ဒေါသတွေထွက် စိတ်တွေနူး နေရင် တစ်ယောက်က အေးဆေးစွာဘာမျှမဖြစ်သလိုနေနေကျခွဲ ခိုင်မင်းခန့်အတွက်ကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းတော့ပါ။

ယခုလည်း . . . ဖေဖေက ငြိမ်ဆိပ်အေးဆေးဆေး သွားတော့ မေမေက တစ်မျိုးဖြစ်လာခဲ့၏။

“ဒါပဲနော် သား၊ သူများနဲ့ယှဉ်ရင် ကိုယ့်သားကအပြတ်အ သတ်ပြုတ်ကျကျနဲ့ခဲတာမျိုးနဲ့တော့ မေမေကိုအရှက်မခွဲ နဲ့”

“ဟာဗျာ . . . မဟုတ်တာ မေမေကလည်း၊ စာမေးပွဲဗျာ . . . အပြေးပြိုင်သလိုယှဉ်လို့ရတာမှမဟုတ်တာ၊ ‘ကံ’တရား ကလည်းရှိသေးတာပဲ”

“မလိုချင်ပါဘူး . . . ဘာကံတရားလဲ၊ ကံတရားနဲ့ယှဉ် မခြောက်နဲ့နော် ခိုင်မင်းခန့်”

မေမေစိတ်ဆိုးရင် အဲဒီလိုပဲ နာမည်အပြည့်အ စုံသုံးတတ်တာပါ။

“ကံဆိုတာ ပြုလုပ်ခြင်းပဲ၊ ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် အောင်မြင်ရမှာပဲ၊ အရေးအကြီးဆုံးက စာထဲမှာစိတ်ပါ ဖို့နဲ့ . . . ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ပဲ၊ အခုချိန်မှာ ဟိုဒီ စိတ်က စားတာ မေမေဘာမျှမပြောချင်ဘူး၊ ယောက်ျားပဲ ဒီ လောက်ကတော့ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . . သားရဲ့အဓိက ရည်မှန်းချက်က အထူးကုဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ပဲ ဆိုတာ သားသတိထားဖို့တော့လိုလိမ့်မယ်”

ဦးဉာဏ်လင်းခန့်က သဘောကျကျေနပ်စွာ ပြုံးပြီး ထိုင်ရာမှ ထ၏။
တော်ပြီ . . .

ဇနီးသည်၏ မပြီးနိုင်၊မစီးနိုင်ပြောတော့မည့် ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို သူ့ကြိုသိနေ၏။

ဆုံးမစကားတွေကို . . . နိပါတ်တော်တွေထဲက ဇာတ်လမ်း သာဓကတွေနှင့်ချီပြောတော့မှာက မြဝတီရုပ်မြင်သံ ကြားဇာတ်လမ်းတွဲရုညများလို မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ရှိတော့မှာလေ။

“ရော့ကွ . . . မောမယ်၊ ပျားသံပရာလေးသောက်လိုက် ဦး”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှအသင့်စပ်ထားပြီးသော ပျား သံပရာရည်တစ်ခွက်ယူလာကမ်းပေးတော့ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေက မျက်မှောင်ချီကာ မျက်စောင်းဆတ်ခနဲထိုးလေသည်။

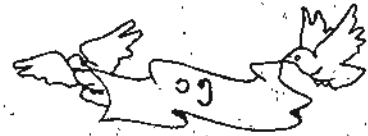
“ဘာလဲ . . . ရှင်က ဒါ ပြန်ရွံ့တာပေါ့လေ”

“မောမှာစိုးလို့ကွာ . . . မင်းက စေတနာကိုစော်ကားနေ ပြန်ပါပြီ”

နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန်မျက်စောင်းထိုး ကြည့်ရင်း ရယ်မောနေကြချိန်မှာ . . . ခိုင်မင်းခန့်က ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံးထ၍ထွက်ပြေးလာခဲ့လေသည်။

ဒီလိုမျိုးက . . . ခိုင်မင်းခန့်တို့အိမ်ရဲ့ ဘယ်လိုမှ မရိုးနိုင်သော သမားရိုးကျအဖြစ်ပဲဖြစ်လျက် အင်မတန်မှချစ်စရာ ကောင်းသော မိသားစုတစ်လေးပဲဖြစ်သည်မို့ အဆန်းတကြယ် မဟုတ်တော့ပါ။

အဆန်းတကြယ်ဖြစ်လျက် စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို
မှကျေနပ်နိုင်စွမ်းမရှိတာက . . . ကြွေဝတ်မှုန်ပဲဖြစ်လေသည်။

တယ်လီဖုန်းထဲမှထွက်ပေါ်လာသော တင်းမာ
ပြတ်တောက်လှသည့် ငေါက်သံက နားလိုက်ခေါင်းထဲ ဖိသိပ်ရစ်
သွင်းခံရသလို . . . နေထိုင်ရခက်လျက် စိတ်ထဲမကျေမချမ်းဖြစ်စေ
ပါသည်။

“ဟေ့ကောင်” ဟု . . . အော်လိုက်သောအသံ
ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြောဆိုသောအသံက ကြွေဝတ်မှုန်နှင့်ဘယ်လိုမှ
ပတ်သက်ဆက်စပ်၍မရသဖြင့် ဖုန်းခေါ်တာများ၊ နံပါတ်လွဲမှား
နိုင်မိပြီလားဟု ပထမတော့ စိတ်ဖြေစရာရှိပါသည်။

‘ဖုန်းများမှားသွားပြီလား’ဟု ထပ်မံမေးသော

www.burmeseclassic.com

ဝေဝေအမေးကို ညင်သာစွာဖြေဆို၍ ရကောင်းပါလျက် . . .
အော်ဟစ်ဆူပူကြိမ်းမောင်းမေးစရာလိုသတဲ့လား။

တောက် . . .

ကြွ . . . မကျေမချမ်းဖြစ်ကာ အံ့ကြိတ်မိ၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ငါမေးနေတာ မင်း ဘယ်
သူလဲမေးနေတာ”

စိတ်တိုလှသောလေသံ . . .

ရှိသမျှဒေါသတွေ ပွင့်ထွက်လာသောအသံ . . .

တစ်လောကလုံးမှာရှိသမျှလူတွေကို သူ
အော်ငေါက်ဆူပူ၍ ရကောင်းသည်ဟု ထင်မှတ်နေသူဟာ ဘယ်သူ
ဖြစ်နိုင်သလဲ။

အသံအရ အသက်အရွယ်ကြီးမားနေပြီဆိုတာ
သိသာသည်မို့ . . . ‘ခန့်’အဖေဖြစ်နိုင်သည်ဟုတော့ ကြွ ခန့်မှန်း
မိ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း . . .

ကြွ၏ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းက မဟုတ်မခံစိတ်
ဓာတ်ရှိသူမို့ သူ့အော် ကိုယ်အော်ပြန်အော်လိုက်ရလျှင် စိတ်ကျေ
နပ်နိုင်ကောင်းပါ၏။ ယခုတော့ . . . ခန့်မျက်နှာနှင့် အားလုံးကို
ထောက်ထားငဲ့ညှာကာ ကြွ သည်းခံလျက် ဖုန်းချရသဖြင့် ကြွ
အသားတွေဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဒေါသလှိုင်းရိုက်ခတ်ကျန်ရစ်၏။

ဖုန်းကိုကြည့်ကာ . . . မကျေမနပ်စိတ်က တင်

ကျန်နေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ခေါ်ကြည့်ချင်သည်။

ခန့်နှင့်တွေ့ချင်သည်။

အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ . . . သိချင်သည်။

ခန့်အဖေဆိုပါက အဲဒီလောက်ကြီး တအား

အော်ဒေါသထွက်နေရလောက်အောင် ခန့်ဆီ ဘယ်မိန်းကလေး
တွေကများ ဖုန်းတစ်ဆက်တည်းဆက်နေလို့လဲ . . .

စိတ်ဆိုးသည်က ကျယ်ပြော၏။

ဆန့်လေ ပြန်လေ . . . အတွေးနက်ရင် နက်သ

လောက် အနက်ရှိုင်းဆုံးထိ နှစ်ဝင်နိုင်သောသဘောမှာရှိတာလေ။

ကြွ . . . စိတ်တိုစွာ ဖုန်းထပ်ခေါ်၏။

ဒီတစ်ခါအော်ရဲအော်ကြည့် . . . ကြွ ပြန်အော်

မည်ဟု စိတ်ထက်သလောက် အစွမ်းပြဖို့ မာန်သွေးတာမှ . . . ဖုန်း
ခေါ်မရဘဲ လိုင်းမအားပါဟူသော တတူတူသံလေးသာ ဖြည်၏။

အမှန်က . . . ဦးဉာဏ်လင်းခန့် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်

နှင့်ချလိုက်သောဖုန်းက ဖုန်းလက်ကိုင်တန်းပေါ် တိကျစွာမကျဘဲ
အံ့လွဲနေတော့ ဦးဉာဏ်လင်းခန့်တိုယ်တိုင် သတ်မပြုမိခဲ့သလို . . .
ခန့်တို့သားအမိလည်း မသိလိုက်ပါ။

ကြွကျတော့ ဖုန်းခေါ်တာမရလေ . . . ဒေါသ

ဖြစ်လေဖြစ်၏။ စိတ်ကျေနပ်မှုရစေမည့် ပြောဆိုမှုမျိုးမရလေ စိတ်
တို၍နေလေပါ။

“ကိုင်း . . ဆက်မရလည်းနေဟာ”
တယ်လီဖုန်းချသံက အသံကျယ်သွား၏။

“ဟဲ့ . . ကြွ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”
ဒေါ်ဖြူဖြူက သမီးကိုလှမ်းကြည့်အော်၏။

သမီး မျက်နှာက စုပုပ်တည်တင်းနေတာကြောင့် အသက်တစ်ဝရူ
ကာပြန်ထုတ်ရင်း ပြုံး၏။

“တစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုရန်ဖြစ်နေရတယ်လို့ အံ
ရော”

“တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပါဘူးနော် . . ဟိုဘက်ကလူ
ကိုစိတ်တိုနေတာ”

“ဟင် . . ဘာတွေပြောသွားလို့လဲ၊ ပြောခမ်း . . ခက်ပါ
တယ်၊ အဲဒီတယ်လီဖုန်းရှိတာလည်း တစ်ဒုက္ခဟဲ့တောင်
ပြောမြောက်ပြောနဲ့ တကယ်စိတ်ပျက်ရတယ်”
ကြွ . . စိတ်ညစ်ရာက ရယ်ချင်သွားရလေ

သည်။

“အာ . . မဟုတ်ပါဘူး မေမေရဲ့၊ မေမေပြောတာ တစ်ခု
မှမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ တယ်လီဖုန်းကြည့်ပြီး အံ
ကြိတ်ဒေါသဖြစ်နေတော့ တောင်ပြောပြောပြော . .
ပြောခံရပြီထင်တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇောဇောက ခန့်ဆီ ကြွ ဖုန်းဆက်လိုက်”

တာ၊ ဟိုဘက်က ဘယ်သူ့ကိုတယ်မသိပါဘူး၊ စကား
ကြီးကျယ်မောက်မာလို့ ကြွ ဒေါသဖြစ်နေတာ”

ဒေါ်ဖြူဖြူ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ဘုရားရေ . . သမီးကို ကြွဝတ်မှုန်မှန်းသိလို့ပြောတဲ့
အပြောမျိုးလား”

ရင်တုန်စွာမေးရင်း ရင်ဘတ်ကိုလက်ဖြင့်ဖိမိ
၏။ ကိုယ်က သမီးရှင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ဖုန်းဆက်တာကို အထင်
အမြင်သေးကာ ရှုံ့ချပြောဆိုခြင်းမျိုးဖြစ်မှာ တွေးပူတွေးကြောက်
လေသည်။

“သိတဲ့ပုံမပေါ်ပါဘူး၊ အသားလွတ်ဟောက်တာခံလိုက်ရ
တာ၊ ကြည့်ရတာတော့ . . အရမ်းကိုဒေါသဖြစ်နေပုံပဲ”

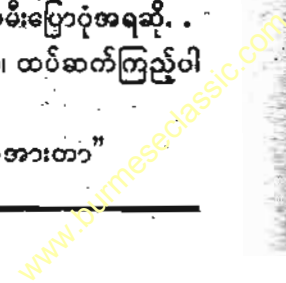
ထိုအခါမှ . . ဒေါ်ဖြူဖြူ ပြုံးနိုင်လေသည်။

“ဒါဆို . . သူ့ဟာနဲ့သူ စိတ်တိုနေရာက သမီးကို အဖျား
ခတ်သွားတာပေါ့ ကြွရဲ့၊ အလကားအပင်ပန်းခံလို့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ စိတ်တိုတာနဲ့ပဲ လူတကာကို အော်ငေါက်
လို့ရမလား မေမေရဲ့၊ ကြွ့မှာလည်း စိတ်နဲ့ပဲလေ၊ ကြွ
စိတ်မတိုရတော့ဘူးလား”

“ခန့်ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ သမီးပြောပုံအရဆို . .
ဟိုဘက်က ဘယ်သူမှန်းမှမသိတာ၊ ထပ်ဆက်ကြည့်ပါ
ဦးလား”

“ဆက်တယ် . . မရဘူး၊ လိုင်းကိုမအားတာ”

“ဒါဆို . . တစ်ခုခုအလုပ်များနေကြတဲ့ပုံပဲ။ စိတ်လျှော့လိုက်၊ သမီးစိတ်က ထစ်ခနဲရှိတိုင် ထိပ်ရောက်အောင် စိတ်ကြီးတတ်တာ သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ အမှားအမှန် ဝေဖန်ပိုင်းခြားဖို့ခက်တာပေါ့”

ကြွေ မျက်မှောင်ကလေးတွေနဲ့၏။

“ခန့်မှာ . . အဲဒီလောက် စကားပြောမောက်မာတဲ့အဖေ ရှိနေရင် ကြွေနဲ့ဘယ်လိုမှတည့်မှာမဟုတ်ဘူး”

စိတ်ထဲမှတွေးနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းခေါ်

သံပေါ်လာလေသည်။

ကြွေက ဖုန်းကိုင်မည်ပြုပြီးမှ မေမေကိုလှမ်းအ

ကြည့်၊ မေမေကြည့်နေတာနှင့်ဆုံလေသည်။

“မေမေကိုင်ပေးပါ . . ကြွေ စိတ်တိုနေတယ် ဖုန်းမကိုင်ချင်ဘူး”

မေမေ ဖုန်းကိုင်ပေးလေသည်။

“ဪ . . ခဏကိုင်ထားနော်”

ဒေါ်ဖြူဖြူက ‘ခိုင်မင်းခန့်’ဟု အသံပြုကာ ဖုန်း

လှမ်းပေးလေသည်။

“ဟင့်အင်း . . ဘာပြောမလို့လဲ မေးပေးပါ မေမေ၊ သမီးမကိုင်ချင်ဘူး”

ဒေါ်ဖြူဖြူက ‘ဖြစ်ရမယ်’ဟု အသံထွက်သည်။

၏။

“ကြွေ . . ဘာစိတ်ကောက်တယ်မသိဘူး၊ မကိုင်ဘူးပြောနေတယ် ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့ . . ဘာပြောမလို့လဲ၊ အန်တီ ဘာပြောပေးရမလဲ . . ပြောလေ”

“.....”

“ဪ . . ဟုတ်တယ်၊ သမီးဖုန်းဆက်တာပဲ၊ အဲဒီဘတ်က ဟောက်လိုက်လို့တဲ့ . . စိတ်တိုနေတယ်”

စကားအပြောအဆိုအရ ကြွေ ဖုန်းဆက်မှန်း တစ်ဖက်မှသိတာသေချာလေသည်။ ထိုအခါ . . ဒေါသစိတ်က လှစ်ခနဲထွက်၏။ ဖုန်းကို မိမိဘယ်လိုလှမ်းယူလိုက်မိမှန်းပင် ကြွေ မသိပါ။

“ဘာလဲ . . ဘာပြောမလို့လဲ၊ ဒီမှာ . . ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူး . . မဆက်နဲ့၊ ဆက်စရာမလိုဘူး”

“ဟဲ့ . . ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ”

ဒေါ်ဖြူဖြူက ကြွေ ဖုန်းချတာကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားရလေသည်။ ကြွေမျက်နှာထားလေးက တင်းနေလေသည်။

“ချေလိုက်တာလေ၊ ကြွေ ခံထားရတာမကျေနပ်လို့ ပြန်ချေလိုက်တာ”

“ဟဲ့ . . ဘာချေစရာလိုသလဲ၊ ခိုင်မင်းခန့်အဖေက ကယ်သူမှန်းမသိလို့စွတ်ဟောက်တာပဲဟာ၊ ပြီးသော့ . . ကိုယ်က မိန်းကလေး၊ စကားအပြောအဆိုဆင်ခြင်ရ

တယ်၊ စကားပြောမရိုင်းရဘူး သမီးရဲ့”

“ကြွေက နားနဲ့ဆုတ်ဆတ်ကြားပြီး ခံပြင်းထားတာ မေ
မေအဲဒီလောက်ကြီး မာန်တက်နေတာ အံ့ရော၊ နောက်
တစ်ခါဆက်ရင်လည်း သမီးမရှိဘူးပဲပြောပေးပါ”

ကြွေ ပြေးတက်သွားပုံက မြန်ဆန်၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူ စိတ်ယုတ်စွာ ခေါင်းယမ်းမိလေသည်။

ထိုအခါမှာပင် ခိုင်မင်းခန့်ဖုန်းက နောက်တစ်

ကြိမ်ဝင်လာလေသည်။

“သမီးအပြင်ထွက်သွားပြီ ခိုင်မင်းခန့်ရေ၊ စောစောက
သူ တော်တော်လေး စိတ်ဆိုးနေခဲ့တာ၊ ဖုန်းထဲကနေ
ဘယ်သူ ဘာပြောလိုက်တယ်မသိပါဘူး . . .

“ဪ . . . သားအဖလေး . . . ဪ . . . ဒါပေါ့ . . . ဒါ
ပေါ့ . . . ဒါမျိုးကဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“အေး . . . အေး . . . သူ့စိတ်ပြေလောက်မှ ပြန်ဆက်ပေါ့
ဟုတ်လား”

ကြွေက ဖုန်းသံကြားကတည်းက ခြေလှမ်း တုံ့
ခနဲဖြစ်၏။ မေမေဖုန်းပြောတာကို အဝေးကနေကြည့်နေခဲ့၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူ ဖုန်းချပြီး လှည့်အကြည့်မှာ သိချင်
စိတ်ပြင်းပြစွာလှမ်းကြည့်နေသော သမီးကြွေဝတ်မှုန်၏မျက်နှာ
ဝန်းတောက်တောက်ကလေးကိုမြင်ရ၏။

“သိချင်တယ်မဟုတ်လား . . . သိချင်ရင် နောက်တစ်ခါ

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကိုင်၊ ကိုယ့်ဘာသာ ပြောတော့ကြွေ၊
ကြားထဲကနေ မေမေဝင်မပါချင်ဘူး၊ ခုပဲ ညာလိုက်ရပြီ၊
အပြင်သွားတယ်လို့လေ . . . ကြားတယ်မဟုတ်လား”

“ကြားပါတယ် . . . လေပြည်လေးကိုဖြူးလို့၊ သမီးက မေ
မေသူ့ကိုအော်ငေါက်လိုက်စေချင်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခဏ
ခဏဆက်နေတာလဲ . . . ဘာညာ . . . ဆိုတာမျိုးပေါ့ . . .
သူ့အဖေလိုလေ”

ကြွေ . . . နှာခေါင်းလေး ရှုံ့တွပြောပုံက က
လေးဆန်လှလေသည်။

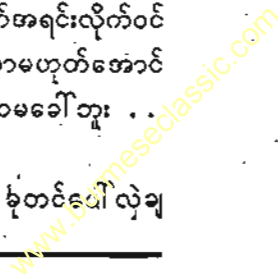
“ဘာလဲ . . . ဒါမှ သမီးပြောသလိုပဲ . . . ခိုင်မင်းခန့်က
မေမေ့ကို တွယ်ရာမှာ ကြွေတို့အမေက ရိုင်းလိုက်တာ
ဘာညာဆိုတာမျိုး ပြောစေ့ချင်လို့လား . . . ဟုတ်လား”

“ပြောစရာလား . . . ရိုင်းတာက သူတို့ဘက်ကစပြီး ရိုင်းခဲ့
တာပဲဟာကို”

“ခွင့်လွှတ်လိုက်လေ . . . ခု . . . သူ တောင်းပန်နေပြီပဲ”

“မလွှတ်ပါဘူး . . . ဘာလို့လွှတ်ရမှာလဲ၊ ကြွေ ဟောဒီနား
ထဲမှာ သူ့အဖေအသံကြီးက အလုံးလိုက်အရင်းလိုက်ဝင်
သွားခဲ့တာ၊ ဘယ်လိုထုတ်ပစ်လို့ကိုရမှာမဟုတ်အောင်
ကိုကြွေ အရမ်းရှက်သွားခဲ့တာ၊ လုံးဝမခေါ်ဘူး . . .
တကယ့်ကို မခေါ်တော့ဘူး”

ကြွေ အခန်းထဲပြေးဝင်ကာ ခုတင်ပေါ်လှဲချ

ရင်း မျတ်ရည်တွေစီးကျလာခဲ့၏။

“အဲဒီ ခိုင်မင်းခန့်၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ဘယ်လောက်
တောင်စကားပြောနေခဲ့သလဲမှ မသိတာ၊ သူ့အဖေလေ
သံက အော်နေကျလေသံကြီးနဲ့”

ဒေါသက ခိုင်မင်းခန့်ထံ စုပြုံကျ၏။

ဖုန်းလာရင် မကိုင်ဘူး . . .

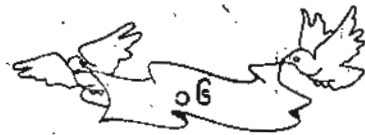
သူ့ဆီကို လုံးဝ ဖုန်းမဆတ်ဘူး . . .

စာလာရင် မဖတ်ဘူး . . .

လုံးဝ စာရေးဖို့မစဉ်းစားဘူး . . .

စသော 'ဘူး' အက္ခရာတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး

ရင်ထဲမှာ တန်းစီပေါ်လာချိန်မှာ 'မင်းစော'နှင့်ပတ်သက်နေတာ
ကို ကြွေ မေ့ထားခဲ့မိလေသည်။

“ကြွေ”

“ကြွေဝတ်မှုန်” ဟူသောခေါ်သံ၊

အဆက်မပြတ်တီးလာသော စက်ဘီးဘလံသံ
ကြောင့် ကြွေ လှည့်ကြည့်၏။ နောက်မှပါလာသော စက်ဘီးမှာ
'မင်းစော'ဖြစ်နေ၏။

ကြွေ လှည့်အကြည့်မှာ မင်းစောက . . .

“နေဦး” ဟု အော်ရင်း လက်လှမ်းပြု၏။ ကြွေက စက်ဘီး
စီးနင်းသောအချိန်ကို လျှောက်ကာ ခေတ္တရပ်စောင့်ရလေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ . . နင်က”

မင်းစောအနားအရောက် . . ပြောသောကြွေ
အသံမှာ မာန်သောအသံဖြစ်လေသည်။

“ရှာလိုက်ရတာဟာ . . နင်တို့အိမ်ရောက်တော့ အန်တီ ဖြူက နင် ဈေးထဲသွားတယ်ပြောတာနဲ့ ဈေးထဲဝင်ရှာ တာ၊ နဲ့နေတာပဲ”

“နင်မောသွားပြီပေါ့၊ ငါက ဈေးထိပ်နား ခဏပဲဝင်တာ၊ ဆရာမ၊ နော်ဆေးဖော နေမကောင်းဘူးသတင်းကြား တာနဲ့ သွားမေးတာ”

“ဘယ်သူလဲ . . ဆရာမ၊ နော်ဆေးဖောက”

“အထက်တန်းတန်းက ဆရာမဆိုတော့ နင်သိမှာမဟုတ် ဘူး၊ ခု . . တော်တော်လေး သက်သာလာလို့ တော်သေး တယ်”

စက်ဘီး ယဉ်နင်းရင်း စကားပြောဖြစ်ကြတာ ဖြစ်လေသည်။

“နောက်ထပ် အသည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့လူမမာကို နင် ကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟင် . . ဘယ်သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကြွေအသံမှာ ထိတ်လန့်သံပါလေသည်။ အ ကြည့်မှာ စိုးရိမ်စိတ်လွှမ်း၏။ မင်းစော . . . ဖြေလျှော့စွာ ရယ်၏။

“ခိုင်မင်းခန့်ပေါ့ . . ဘယ်သူရှိရမှာလဲ”

“သွား . . မဟုတ်တာတွေ လာမပြောနဲ့”

“တကယ်ပြောတာ . . မယုံဘူးလား”

“မယုံပါဘူး . . ဖြစ်လည်း သူ့ဟာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ငါနဲ့

မဆိုင်ဘူး”

“ဟ . . အဲဒီလောက်ဖြစ်ရအောင် ဘာဖြစ်ကြတာမို့လဲ”

“နင်မေးကြည့်ပေါ့ . . နင်ခိုင်မင်းခန့်ကို”

မင်းစော ရယ်လေသည်။

“နင်ကလည်းဟာ . . သူ့အဖေနဲ့မှ တန်းတိုးရတယ်လို့”

“ကြည့်စမ်း . . နင်သိရက်သားနဲ့ ငါ့ကိုအလကားအ ကြောင်ရိုက်မေးနေတယ်၊ နင်စဉ်းစားကြည့် . . မင်း စော သူတို့အိမ်က ဘယ်လောက်ဆက်ဆံရေး မပြေပြစ် လိုက်သလဲဆိုတာ”

ပြောရင်း ထိုအချိန်ကို စိတ်က ပြန်ရောက်၏။

ဒေါသထွက်ကာ ကြွေမျက်နှာ နီလာလေသည်။

“အလကားဟာ . . နင်ကလည်း ခုပြော ခုပြန်ဒေါသ ထွက်ရတယ်လို့”

“ဒေါသထွက်စရာကိုး၊ နင်ဆိုရင်လည်း ဒေါသထွက်မှာ ပဲ”

“တိုက်ဆိုင်သွားလို့ပါဟာ၊ ခိုင်မင်းခန့်က ငါ့ကို ပြောပြ တယ်၊ သူတို့ခရိုင်ဘာက ကားအက်ဆီဒင့်ဖြစ်ပြီးမှ လှမ်း ဖုန်းဆက်လို့ သူတို့အဖေက ဒေါသထွက်နေတာတဲ့”

“အဲဒါနဲ့ပဲ တွေ့တဲ့သူကိုဆက်ဖောက်ရမယ်လို့ ဘယ်သူ ကပြောသလဲ”

“ဟိုလူကထပ်ဆက်တယ်ထင်ပြီး ဆက်ဟော့က်တာပေါ့

ကြွေရဲ့၊ နင်တောင် အဲဒီစကားပြန်ပြောရာကနေ အခု ငါ့ကိုစကားပြောတဲ့လေသံကိုကြည့် . . ဘုဆတ်ဆတ် မာကျောကျောနဲ့ ဘယ်လောက်နားရင်းတီးပစ်ချင်စရာ ကောင်းသလဲဆိုတာ”

“အမယ် . . နင်ကများ ငါ့ကို၊ မင်းစော အစုတ်ပလုတ်”
မင်းစောနှင့်စက်ဘီးယှဉ်စီးရာမှ ကြွေက ရိုက်ဖို့ လက်ရွယ်၏။ မင်းစောက စက်ဘီးကို ခပ်ခွာခွာလေးရှောင်နင်း ရင်း ရယ်နေလေသည်။

“နင် . . ဘာလို့ ဟိုကောင်ဖုန်းဆက်တာကို မကိုင်တာ လဲ”

- “မကိုင်ချင်လို့ပေါ့ . . မေးနေရသေးလား”
- “စာရေးတာလည်း စာမပြန်ဘူးဆို”
- “စာပြန်ချင်စိတ်မရှိလို့ မပြန်တာ၊ ဘာဖြစ်သလဲ”
- “သူနဲ့တွေ့ချင်စိတ်တော့ရှိမှာပေါ့”
- “လုံးဝကိုမရှိတာ”
- “တကယ်ပြောတာလား”

“ဪ . . တကယ်ပြောတာပေါ့”
“မလုပ်ပါနဲ့ဟာ . . ငါ့သူငယ်ချင်းက နင့်ကို အရမ်းကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်၊ စာလည်း မပြန်နဲ့ဆိုတော့ ဘယ်လောက်ခဲစားနေရတယ်မှတ်သ လဲ”

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ . . သွား”
“ဟင့်အင်း . . မသွားပါဘူး။ ငါ နင်တို့အိမ်လိုက်ရဦး မယ်”

“ဘာလိုက်လုပ်မှာလဲ . . မလိုက်နဲ့”
“အမယ် . . ပြောမယ် အားကြီး”

ကြွေက မျက်စောင်းလေးထိုး၏။

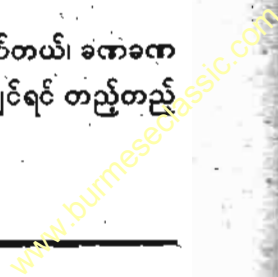
“ပင်ပန်းလိုက်တာဟာ . . နင့်ကို စေးထဲမှာပတ်ရှာရ တာ ခေါင်းကိုမူးသွားတာပဲ”

တကယ်ပင်ပန်းနွမ်းတိုက်သောလေသံဖြင့်ဆို ၏။ မျက်နှာမှာ ညှိုးရိပ်သန်း၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူကလိုက်ရှာခိုင်းလို့လဲ၊ နင့်သဘောနဲ့ နင် ရှာတာ၊ ဘယ်သူကမှ ရိုက်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး . . ပို မနေနဲ့”

“ဘာလို့ အဲဒီလောက် အကြင်နာတွေကြီးနေရတာလဲ ကြွေရဲ့၊ နင်က . . ငါ့ဆို နည်းနည်းမှ အကြင်နာမရှိ ဘူး”

“ရှိစရာကိုး . . ရုပ်ကိုက”
“နင်သာ နဂါးဆိုရင် ငါ ပြာကျလောက်တယ်၊ ခဏခဏ ထိုးလိုက်ရတဲ့မျက်စောင်း . . ကြည့်ချင်ရင် တည့်တည့် ကြည့်၊ ခိုးခိုးကြည့်မနေနဲ့”
“မင်းစော”

ကြွ ဒေါသဖြင့်အော်၏။ ရိုက်ဖို့ပြင်၏။ မင်း
စောက ရယ်မောရင်း ရှောင်တိမ်းခဲကွပ်တံသွားတာ လမ်းတစ်
လမ်းလုံး သူ့စက်ဘီးက မြွေလိမ်မြွေကောက်လို လိမ်နေပတ်နေ
လေသည်။

“ကြည့်ပါလား . . . စက်ဘီးစီးတာ မျက်စိကိုနောက်နေ
တာပဲ၊ ရယ်လိုက်တာကလည်း သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာ
ရိုက်လို့ရတယ်”

“ဟုတ်လား . . . အဲဒီလောက်တောင်ကြည့်ကောင်းနေသ
လား”

“မင်းစော . . . နင် တော်တော်အူမြူးနေပါလား”

“လောလောဆယ်တော့ . . . ငါ ရေ မတရားဆာနေတယ်
ကြွေရဲ့၊ နင် ငါ့တို့ အအေးတိုက်ပါလား”

Snack ဆိုင်နားအရောက်မှာ မေးလေးဆတ်
ပြော၏။

“အိမ်သွားမှာပဲ . . . အိမ်ကျမှသောက်”

“ဟင့်အင်း . . . ခုပဲသောက်ချင်တယ်၊ နင်တို့အိမ်မှာက
ပုလင်းအအေးတွေပဲရှိတာ၊ ဒီမှာက ဖျော်ရည်စုံရတယ်
ကြွေရဲ့ . . . စတော်ဘယ်ရီမစ်(ခ)ရိုက်သောက်ချင်တာ”

“ကုန်ပြီ . . . ငါ့မှာအဲဒီလောက်ပိုက်ဆံမကျန်ဘူး ဆရာမဖို့
လက်ဆောင်ဝယ်သွားပေးခဲ့တာ”

“ဒါဖြင့်လည်း ငါတိုက်မယ်ဟာ . . . လာ”

“ကြည့် . . . သူ့မှာပိုက်ဆံပါရဲ့သားနဲ့ သူ့များဆီက ညစ်ဖို့
စိတ်ကူးသေးတယ်”

“ညစ်ကယ် . . . ဟုတ်မလား၊ နင်ကျွေးတာစားချင်လို့ပြော
တာကို . . . လာဟာ . . . ခဏလေးပါ။”

“နင်တို့ကံမှာနော်”

“အေးပါဆို . . .”

“တော်နေကြာမှ . . . ငါ အရှက်တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်မှာ
စိုးလို့မေးရတာ . . . မင်းစောရဲ့”

နှစ်ယောက်သား ဆိုင်ရှေ့နားမှာ စက်ဘီးထိုး
ရပ်ပြီး လွှားခနဲခွန်ဆင်းကြ၏။

Snack ဆိုင်က တိုက်ခန်းကျယ်လျက် ဖက်ဖူး
ရောင်နုနုလေးသုတ်ထားသဖြင့် မျက်စိအမြင်မှာ လင်းနေ၏။

နွေဘက်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား နံရံကပ်မီးပျော့
ပျော့ကလေးထွန်းထားသဖြင့် မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်ချိန်မှာ
အလင်းရောင်ဖြာဆင်းကျနေပုံက စိတ်ကြည်နူးချမ်းသာစေလေ
သည်။

“လာ . . . ဒီမှာထိုင်ရအောင်”

မင်းစောက ထောင့်ကျကျစားပွဲသို့ခေါ်သွား
၏။

“ကြွေ”

ကြွေက စားပွဲမှာနေရယူထိုင်ပြီးကာမှ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်စားပွဲမှခေါ်သံကိုကြားရသဖြင့် အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်၏။

“ဟင် . . . ခန့်”

အလွန်အမင်းကို အံ့ဩသွားရလေသည်။

“ကြည့်စမ်း . . . ဟေ့ကောင် . . . မင်း ဘယ်တုန်းက
ရောက်နေတာလဲ . . . လာကွာ . . . ဒီမှာထိုင်”

မင်းစောပါးစပ်က နားရွက်မှာတက်ချိတ်တော့
မှာလို အရယ်မျက်နှာဖြင့်ဖြစ်၏။

“မင်းစော . . . နင် တော်တော်လူလည်ကျတယ်၊ ကြည့်
စမ်း”

ကြွေ မျက်စောင်းခဲ၏။ မင်းစော အသံထွက်
ရယ်နေလေသည်။ အံ့ဩလွန်းသောစိတ်ဖြင့် ကြွေ၏မျက်လုံးလေး
ဝိုင်းနေ၏။ ကြွေ့ရင်တွေက တဒိတ်ဒိတ် အခုန်မြန်နေလေသည်။

ခိုင်မင်းခန့်က ကျောခိုင်းအနေအထားမှ ဒီ
ဘက်ခုံပြောင်းထိုင်လိုက်တာနှင့် ကြွေနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား
လေသည်။

“ကိုင်း . . . စကားပြောကြ၊ ငါ ဟိုဘတ်မှာထိုင်မယ်”

မင်းစောက ကြွေတို့ထိုင်သောစားပွဲခုံနှင့်မျက်
စောင်းယွန်းယွန်းမှာ ကြွေတို့ကို ကျောခိုင်းအနေအထားဖြင့် သွား
ထိုင်လေသည်။

ခန့်နှင့် ကြွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
စိုက်ကြည့်မိကြလေသည်။

မင်သက်ငေးမော ကြည့်နေမိသောအကြည့်မှာ
အချစ်တွေစီးဆင်းနှစ်ဝင်၏။

စက္ကန့်များစွာကျော်လွန်ပြီးမှ . . . ကြွေက ဦးစွာ
သတိဝင်ကာ မျက်လွှာချလေသည်။

“လွမ်းလိုက်ရတာ ကြွေရယ်၊ ပုန်းဆက်တော့လည်း ပုန်း
မတိုင် . . . စာရေးတာလည်း စာမပြန်နဲ့၊ ကျွန်တော်မှာ
နေမထိ ထိုင်မထိဖြစ်ပြီ၊ ပြေးလာခဲ့တာ”

“အမယ် . . . ဒီကပုန်းဆက်တော့လည်း ဟောက်လွှတ်ခံ
ရတာသတိရဦးလေ”

“အဲဒါကိုရှင်းပြီပြီလေ”

“ဟင်အင်း . . . မရှင်းပါဘူး၊ ဘယ်မှာရှင်းလို့လဲ”

ကြောက စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခဲ့ရသောအချိန်ကို သတိရကာ နှုတ်ခမ်းစုလေသည်။

ကြော . . နှုတ်ခမ်းစုပုံလေးက နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး တမင်စုထုတ်ထားသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ကြည့်၍ပင်ကောင်းသေးတော့။

ခိုင်မင်းခန့်က ကြော့ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို လက်ညှိုးဖျားလေးဖြင့် လှမ်းတို့ကာရယ်၏။ ကြော့ မျက်စောင်းထိုးလေသည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ . . သူများနှုတ်ခမ်းကို”

“ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်တဲ့ သူ့ကို ‘စ’တာသတိရလိုက်တာ ကြော့ရယ်၊ နှုတ်ခမ်းလေး စုစု ဝက်ဖင်ကြီးနဲ့တူတဲ့ဗျ . . သိလား”

“ကြည့်ပါလား . . ခန့်နော်၊ ဒီမှာ ဘယ်လောက်စိတ်ဆိုးနေသလဲ သိလား၊ အဝေးကြီးကလာရတဲ့သူမို့လို့အားနာပြီး ဆက်ထိုင်နေတာ၊ စိတ်ရင်းအတိုင်းဆိုရင် ကြော့တို့က ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပြီ သိရဲ့လား”

“ဪ . . စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

“သွား . . . လာနောက်မနေနဲ့”

“အဲဒါ . . အမွှေးတိုင်ကြော်ပြာပဲ၊ ထက်ထက်မိုးဦးရယ် လူရွှင်တော်လေးယောက်ရယ်လေ”

ကြော့ . . ယတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထ၏။ ခိုင်မင်းခန့်

ကပျာကယာလှမ်းတားရလေသည်။

“ဆောရီး . . ဆောရီး၊ ကြော့ မကြိုက်ရင် ကျွန်တော်မ နောက်တော့ဘူး . . ဆောရီးနော် ကြော့ ထိုင်ပါ ကြော့ရ၊ ကြော့ကိုတွေ့ရလို့ ကျွန်တော်ပျော်နေရတာလေး ပျက်သွားပါဦးမယ်”

ကြော့ထိုင်ရာမှ ထ၊ ခိုင်မင်းခန့်လှမ်းတားသည့်ပုံ စံလေးက အနီးဝိုင်းမှလူတွေပင် သတိထားမိခဲ့ရ၏။

မင်းစောက ထိုင်ရာမှထလာကာ ရယ်ရယ် မော့မော့မျက်နှာဖြင့် နာရီကိုကြည့်၏။

“မစောတော့အားကွ . . ငါ့မှာချိန်းထားတဲ့ကိစ္စ အရေးတကြီးရှိသေးတယ်၊ မင်းတို့စကားပြောကြ၊ ငါ လစ်တော့မယ်”

ခိုင်မင်းခန့်နှင့်ကြော့ဝတ်မှုန်ထဲရောက်မည့်လူတို့၏အာရုံက မင်းစောထံရောက်၏။ အဲသလိုမျိုးလည်း မင်းစောက လုပ်တတ်လေသည်။

“ကြော့က အရေးတကြီးကိစ္စရှိတာမှမဟုတ်တာ၊ နေဦးလေ ဒီကောင်နဲ့အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောပါဦး၊ ဒီကောင်ကြီးက နှင့်ကိုတွေ့ချင်လို့ ပြေးလာရတာ၊ ကျောင်းကိစ္စတွေ ပစ်ကိုထားခဲ့တာ၊ မေးကြည့် . . .”

မင်းစော လှည့်ထွက်သွားတော့ ကြော့ ပြန်တိုင်ရလေသည်။

“ကျွန်တော် လာချင်လွန်းလို့စွတ်ထွက်လာခဲ့ရတာ ကြောင့်
တကယ်ကိုလာဖို့ကမလွယ်လှဘူး၊ ဟောက်(စ်)ဆင်းရဲ
တော့မှာ”

“ဒါဆိုရင် . . ဘာလို့လာတာလဲ၊ မလာနဲ့ပေါ့၊ ဘယ်သူက
အတင်းလာခိုင်းလို့လဲ”

“ကြွေလေ”

“ဘာ . . ကြွေလဲ၊ လုပ်ပြန်ပြီနော်”

“ဟုတ်တယ် . . ကြွေက ကျွန်တော့်ကို အသားလွတ်ကြီး
စိတ်ကောက်ပြီး ဖုန်းမဆက် စာမရေးလုပ်နေတော့
ဒီတကောင် ဘယ်လောက်ခံစားရတယ်မှတ်သလဲ”

“ဒီကခံစားရတာလည်းကြည့်လေ၊ ဖုန်းဆက်လို့ရောရလို့
လာ။ သူ့အဖေကြီးက အကြောက်ကြီးကြီးနဲ့ ဟောက်လိုက်
ပြီးတော့”

“အဲဒီကိစ္စရှင်းပြချင်တဲ့ဟာ ကြွေက စကားလက်ခံမပြော
လို့ . . ကျွန်တော် အန်တီဖြူကိုရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီပဲ ကြွေရဲ့
ဖေဖေက ကြွေဝတ်မှုန်ဆက်တာလို့မှ မသိတာပဲ၊ သူ
ကားရခိုင်တာက ကားအက်ဆီစင့်ဖြစ်လို့ ဖေဖေဆီတရီ
ဂျီဖုန်းဆက်တာနဲ့ရောသွားပြီး သူပဲမှတ်သွားတာ”

“ဒါပေမဲ့ . . ကြွေအသံကို သူကြားတာပဲ၊ ကားရခိုင်ဘာ
မဟုတ်မှန်းသိနေတော့လည်း ဆက်ဟောက်ခဲ့တာပဲ”

“ဆောရီး ကြွေရယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တောင်းပန်

ပါတယ်”

“ကြွေကျတော့ တစ်အားကိုဝမ်းနည်းပြီး စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ၊ ရှက်လည်းတစ်အားရှက်သွားတယ်၊ တ
ခြား . . ဘယ်သူနဲ့မကို ဖုန်းပြောချင်စိတ်မရှိအောင်
ကြောက်သွားတယ်၊ ခန့်ဖေဖေတ အရမ်းကြောက်စရာ
ကောင်းမှာပဲထင်တယ်”

“ဟာ . . မဟုတ်တာ၊ ဖေဖေက စိတ်တိုတတ်တာပါ ကြွေ
ရဲ့၊ လူဖြောင့်စိတ်တိုဆိုတာမျိုးပါ”

“ကြွေ တွေးကြည့်မိခဲ့တာကလေ . . ခန့်ဆီ တခြား
ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းဆက်ကြ ပြုကြတာများလို့၊
ကြွေကိုပါရောပြီး အထင်သေးသွားသလားလို့ပါ”

“မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်မင်းသားမမဟုတ်တာ
ဘဲ ကြွေရဲ့၊ ဘယ်ကဖုန်းအလာများရမှာလဲ”

“ကောင်မလေးတွေနဲ့စကားအပြောအဆိုမရှိတာတော့
မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“အင်း . . သူငယ်ချင်းတွေတော့ရှိတာပေါ့ ကြွေရဲ့၊ ဆေး
ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ ကောင်မလေးတွေရှိ
ကြတာပဲ”

“ကြွေလို့တော့ အဟောက်ခံရမယ့်သူ မပါဘူးထင်တယ်”

“ဟာ . . ကြွေကလည်း၊ ကြွေနဲ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ဖြစ်သွားလို့ပါ၊ ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီပဲ”

မအေးလေး

“နောက်တစ်ခု . . သိချင်သေးတယ်”

“တစ်ခုမဟုတ်ပါဘူး . . ကြွေရဲ့၊ သိချင်တာအားလုံးမေး
ကျွန်တော်ဖြေမယ်။ ကဲ . . စတော်ဘယ်ရီမစ်(ခ်)ရှိတ်
လည်းသောက်ဦးလေ၊ ရေခဲတွေတောင် ပျော်ကုန်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို . . ခိုင်မင်းခန့်က ဖန်ခွက်ရှည်

လှလှလေးကို ကြွေ၏ရှေ့သို့ တိုးပေး၏။

ကိုယ်တိုင်လည်း . . ယူသောက်လေသည်။ ကြွေ

က ဖန်ခွက်ကို အသာလှုပ်သောက်၏။

“ဖုန်းဆက်တာ . . ကြွေလို့ ဘာလို့သိခဲ့တာလဲ”

ပြင်ဦးလွင်ကဆက်သောဖုန်းဟု ခန့်ဖေဖေသိ

သလားဆိုတာ ကြွေ တကယ်သိချင်လေသည်။

“ဖေဖေကတော့ ဘယ်သိမလဲ ကြွေရဲ့၊ ကျွန်တော်ကသိ
လိုက်တာ”

“ဟင် . . ခန့်က ဘာလို့သိတာလဲ”

“ဖေဖေက ဘယ်သူလဲမေးတော့ မဖြေဘူးကွ . . ဖုန်းချ
သွားတယ်ဆိုတည်းက ကြွေပဲလို့ သိလိုက်တာ၊ တ
ခြားသူဆို ဖေဖေနဲ့သိနေပြီးသားဆိုတော့ ဘယ်သူဆို
တာဖြေနေကျပဲလေ”

“ကြွေလို့သာ ‘ဟလို’သံတောင်မကြားရဘဲ ဟောက်သံ
သာကြားရရင် သူတို့ဖြေပါမလား”

ခိုင်မင်းခန့် ပြုံး၏။ ခပ်တိုးတိုးရယ်၏။

“ကြွေက အရမ်းတွေးတာပဲ၊ ဘာလို့ အဲဒီလောက်တွေးရ
တာလဲ”

“တွေးရတာပေါ့၊ ကြွေက ကြွေဝတ်မှုန်လေး၊ ခန့်သူငယ်
ချင်းတွေလို ဆေးကျောင်းသူ . . ဆရာဝန်လောင်းလျာ
မှမဟုတ်တာ”

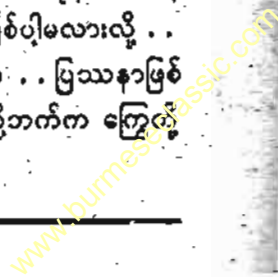
“မဟုတ်တော့ . . ဘာဖြစ်သလဲ”

ကြွေ ပင့်သက်ချစ်လေသည်။

“မင်းစောဆီကကြားထားရသလောက်ဆိုရင် ခန့်တို့က
အရမ်းချမ်းသာတာတဲ့၊ ပြီးတော့ . . ဘာညာဆိုတဲ့ဂုဏ်
ခြံပဲတွေကအပြည့်ဆိုတော့ ကြွေလို့ ရိုးရိုးဘွဲ့ရကောင်မ
လေးနဲ့သဘောတူပါမလားလို့ ကြွေ စိုးရိမ်တာ”

“မဆိုင်တာ ကြွေရာ၊ ချမ်းသာတာတွေ ဘာညာတွေထည့်
မတွေးပါနဲ့၊ အဲဒီမင်းစောကလည်း ဘာတွေလျှောက်
ပြောတယ်မသိပါဘူး”

“ဟင့်အင်း . . မင်းစောက တမင်ပြောတာတော့မဟုတ်
ပါဘူး၊ ခန့်အကြောင်းပြောရင်းကနေ စကားစစ်ပြီး မေ
မေနဲ့ပြောဖြစ်ကြတာပါ၊ အဲဒီနောက် . . ဖုန်းထဲကနေ
အအော်အငေါက်ခဲရတော့ ကြွေနဲ့ဖြစ်ပါမလားလို့ . .
တကယ်တွေးမိတာ၊ တော်နေကြာမှ . . ပြဿနာဖြစ်
လာမှာ ကြွေ ကြောက်တယ်၊ ခန့်တို့ဘက်က ကြွေထံ
ထက် အရမ်းကို ‘မြင့်’နေတာလေ”

မဟုတ်တာ ကြော့ရ၊ အဲဒါတွေ ဘာတစ်ခုမှ ကြော့ထည့်
မတုံးစေချင်ဘူး။ ကြော့ကို ကျွန်တော် တကယ်ချစ်တာ
ပါ။ ကျွန်တော်ဘဝမှာ ကြော့တ ဦးဆုံးချစ်သူဖြစ်သလို . .
အမြတ်နိုးဆုံး . . . အချစ်ဆုံးပဲဖြစ်ရမယ်။ တခြားတစ်
ယောက်ဆိုတာ ဖြစ်လာစရာကိုမရှိစေရဘူး . . . ယုံပါ။
ကျွန်တော့်နှစ်ကြော့လည်း ဓာတ်တော်ချိုင့်ရေတံခွန်က
ဆုတောင်းပြည်ဘုရားလေးမှာ ဆုတောင်းထားတာလေ
ကြော့ရ၊ ကြော့ပဲပြောခဲ့တာပါ။ အဲဒီဘုရားက ဆုတောင်း
ပြည်တယ်ဆို
ကြော့ သိတိရစ်တံဖြင့် မျက်နှာလေး ဝင်းလက်
သွားဝတ် မျက်လုံးလေးတွေ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်လက်ကာ ရွန်းလဲ့
တော်ကံပလာတာ ကြည့်လို့ကောင်းလပါသည်။

ဟိယ် . . . ဟုတ်တယ်နော်၊ ကြော့တို့ ဆုတောင်းထားကြ
တာ”
ကြည့်စမ်း . . . ပြောမှ သတိရတယ်လား။ ဘာလို့ . . . အဲဒီ
လောက်အမတ်တရဖြစ်နေတာလဲ
နိထစ်ခါ ရက်ရယ် ရယ်သုက ကြော့ဖြစ်၏။
စိတ်ဆိုးနေတာနီက ခန့်နုပတ်သက်တာတွေအားလုံး
မေ့ပစ်လို့တတာလေ၊ အဲဒီမေ့ပစ်လို့ကတူအထိပါသွား
လို့
“ကျွန်တော့်ကို ကြော့ တကယ်မေ့ပစ်နိုင်သလား . . . မေ့

ရက်သလား”
“မေ့ပစ်ချင်တာ သိရဲ့လား၊ မေ့မရလို့ခက်နေရတာ”
“ဟာ . . . အဲဒီ မေ့ပစ်ချင်တယ်ဆိုတဲ့စကား ဘယ်တော့မှ
မသုံးပါနဲ့ကြော့ရ၊ ကျွန်တော် မကြားရဲလို့ပါ”
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကိုခိုင်မင်းခန့်၊ ရှင်ပဲပြော . . . ရှင်ပဲပြော”
ရယ်မောပြောဆိုသော . . . ကြော့ဝတ်မှုန်၏အ
သံလေးက ကြည့်လင်ရွှင်ပျနေ၏။ ကြည့်သောအကြည့်မှာ ချစ်
ရည်ကြည် ပြည့်လျှမ်းနေ၏။
စောစောကရိုသော စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်အမှု
အရာတွေ တစ်စိုးတစ်စိမျှ မကျန်ရှိပြီ။

www.burmeseclassic.com

“ဟလို”

ဦးဉာဏ်လင်းခန့်အသံပြု၏။ တစ်ဖက်မှ ဘာ
သံမှထွက်မလာခြင်းကြောင့် နဖူးကြောတွေတွန့်ကာ လိုင်းသုံးလိုင်း
ပေါ်လာသည်အထိ ဦးဉာဏ်လင်းခန့်၏မျက်ခုံးနှစ်ခုလုံး ပင့်တက်
သွားရလေသည်။

မျက်လုံးအကြည့်က . . . ‘ဘယ်သူဆက်တာလဲ’
ဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသော ဇနီးသည်ဒေါ်ခင်ဖုန်း
ဝေ၏မျက်လုံးနှင့်အကြည့်ချင်းဆုံလေသည်။

“ကွာ . . . ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ အလကား . . . အားအား
ယားယား”

စိတ်ပျက်စွာ ဖုန်းချလိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ အလို

မကျစိတ်ဖြစ်ထွန်းတိုင်း မျက်နှာတစ်ခဲလုံး ရှုံ့တွနေတာက “အမှည့် လွန်သရက်သီးတစ်လုံးလိုပဲ” ဟု ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေတွေးမိကာလှစ်ခနဲ ပြုံးမိလျက်သားဖြစ်လေသည်။

“အမယ် . . သူများဒေါသထွက်တာကို . . ခင်ဗျားက ရယ်တယ်၊ သိပ်သဘောကျနေတယ်ပေါ့လေ . . ဟုတ်လား”

“မုန်တေ့တေ့မျက်နှာထားဖြင့်မေးလေးဆတ် ဒေါသထွက်မေးပုံတ ဟိုး . . (ငယ်စဉ်ကာလများ)တုန်းကတော့ . . ဂျစ်ကန်ကန်ကလေးဟု ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေသဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့တာပါ။

ယခုတော့ . .

ဒေါသကုမ္မာရ၊ သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဒေါသတွေ ချည်းပဲ။

အဲဒီဒေါသတွေပဲပြီး . . အရည်တွေထွန်း၊ ရှုံ့တွ လာတာ စိတ်ကိုငြိမ်းချမ်းအောင်မမနေတတ်တာပဲဟု ခင်ပွန်းကို ခနဲရှုံ့ချနေမိခဲ့ပါပြီ။

“စဉ်းစားကြည့်လေ . . တယ်လီဖုန်းနဲ့တောင်ဖတ်ပြီးရန် ဖြစ်နေတာ၊ မရယ်ချင်ဘဲ . . နေမလား”

မေးဆတ်ပြောဆိုသံမှာ ရယ်သံထက်ဝက်ပါနေ တာပါ။ အဲဒါကို . . မိမိကိုလှောင်တာ သရော်တာဟု ဦးညွှန်လင်း

ခနဲမြင်၏။ မျက်စောင်းထိုးကြည့်လေသည်။

“မင်းစဉ်းစားကြည့်လေ . . ဒေါ်တုန်းကခေါ်တယ်တာ၊ ဒီဘက်ကလည်းထူးရော . . ပြန်ချသွားတာ ဘာသဘောလဲ၊ လူကြီးကို သက်သက်မဲ့စော်ကားတာ၊ အနှောင့်အယှက်ပေးတာ၊ ငါ စိတ်မဆိုးဘဲ နေနိုင်မလား . . ကဲ”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . ဟိုဘက်က တယ်လီဖုန်းမှာ ရှင့်မျက်နှာကြီးသွားပေါ်တာကို . . ဒီတော့ တယ်လီဖုန်းချပစ်လိုက်တာဖြစ်ရမယ်”

ခင်ရွဲ့ရွဲ့ပြန်ဖြေလေသည်။

“ခင်ဖုန်းဝေ”

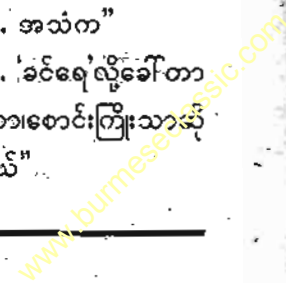
ဒေါသဖြင့်အော်သံက အသံနက်ကြီးဖြင့်အော်သလိုဖြစ်ကာ တယ်လီဖုန်းသွားပျော်ဖွယ်မရှိပါ။

“တခွဲလဲ”

ဓာတ်တူနာမ်တူအသံတူဖြစ်အောင် ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြန်ထူး၏။

“အမယ် . . တယ်လီထူးတာလဲ . . အသံက”

“ရှင်ကရော . . အရင်တုန်းကလို . . ခင်ရေလို့ခေါ်တာ မှီလား . . လေသံကိုက မာလိုက်တာ၊ စောင်းကြိုးသာသလိုကတော့ ဟီးခတ်လို့ရသေးတယ်”

မျက်စောင်းထိုး မကျေမနပ်ပြောသံက ဦး
ဉာဏ်လင်းခန့်၏မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြုံးသွားစေရပါသည်။

“ဪ . . လက်စသတ်တော့ . . ငါ့မိန်းမက ငယ်မူပြန်
ချင်သေးတာကိုး။ ကိုင်း . . ခေါ်ပြီဗျာ . . ‘ခင်ရေ’ဟော
ဗျာ . . ထူးလေ”

ခေါ်သံမှာ ရယ်သံစွက်နေ၏။ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ
ရယ်လေသည်။

“မထူးပါဘူး . . ရှင်အသံက အရင်ကလို ချစ်မြတ်နိုးသံ
နဲ့ခေါ်တာမှမဟုတ်တာ၊ အငေါ်တူးတဲ့လေသံနဲ့ အရွဲ့
တိုက်ခေါ်တာ၊ ဒီကလည်း ခေါ်စေချင်လို့မဟုတ်ဘူး . .
ရွဲ့ပြောတာ”

“ဟောဗျာ . . ဖြစ်ရပြန်ပြီ”

စောစောကဒေါသတွေလို ရေထဲသာကျလိုက်
တော့ ပလံ့ခနဲနှစ်မြုပ်မှာသေချာသည်။ ရယ်ရွှင်မျက်နှာတွေဖြင့်
ကြည်ကြည်လင်လင်ပြန်ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

“ပြော . . ဘာပြောမှာလဲ”

ဦးဉာဏ်လင်းခန့် လက်ညှိုးထိပ်ဖျားလေးဖြင့်
ခေါင်းတုတ်၏။ ဘာပြောမလို့လဲ . . ပျောက်သွားရပြီ။

“မင်းလျှာရှည်နေတာကိုး . . ပြောမယ့်စကားတောင်
ပျောက်ပြီ”

“တယ်လီဖုန်းက စတာလေ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်းသက်
မဲ့ရုပ်ဝတ္ထုနဲ့ရန်ဖြစ်နေတာ”

“အေး . . ဒါဖြင့် သက်ရှိရုပ်ဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ မင်းနဲ့ပဲရန်ဖြစ်
မယ်ကွ၊ ပြောပါဦး . . ခင်ဗျားသားတော်မောင်အချိုးက
ဘာအချိုးတွေလဲ”

“ဟော . . ဘာဆိုလို့ သားကပါလာရတာလဲ”
တကယ် . . အံ့ဩစွာ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေမျက်လုံး

ပြုံး၏။

“ကြည့်လေ . . တယ်လီဖုန်းက၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား”
ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ၏အကြည့်က တယ်လီဖုန်းဖြူ

ဖြူလေးထံရောက်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာကိုင်လာခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အကိုင်
များကာ နည်းနည်းတောင်ညစ်လာခဲ့ပြီ။

“မြင်တာပေါ့ . . မျက်စိပါတာပဲ၊ ဘာလဲ . . သားကို
ဆယ်လ်လူလာဖုန်းပေးထားပြီး ရှင်က ဒါပဲကိုင်ရလို့
မကျေမနပ်ဖြစ်နေတာလား၊ ဒါဖြင့်လည်း ပြန်တောင်း
လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် . . ရှင်ထပ်ဝယ်လိုက်”

“ဟာ . . ထင်ရာမြင်ရာစွတ်ပြောနေပြန်ပြီ၊ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် . . ဘာလဲ”

“စောစောက ဖုန်းပြန်ချသွားတာ ငါ့အသံကြားလို့ ပြန်ချ
တာနေမှာ . . မင်း နည်းနည်းလေးမှ မလှည်းစားမိဘူး

လား”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ စိတ်တိုစွာမျက်စောင်းထိုး၏။

“ဘာဖြစ်လဲ . . . ဖုန်းမှားတာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ လိုင်းပူးနေလို့မြည်တာဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဘာလို့ . . . အဲဒီလောက်လိုက်တွေးနေရတာလဲ”

“တွေးရတယ် . . . မင်း သားတော်မောင်လေ . . . ခိုင်မင်းခန့်”

“ဘာဖြစ်သလဲ . . . ခိုင်မင်းခန့်က”

“ခုတလော . . . ဘယ်သူငယ်ချင်းဆီသွားမယ်ဆိုပြီး သွားလိုက်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့စုပြီး အဆောင်မှာစာကျက်မယ်ဆိုပြီး သွားလိုက်နဲ့ အိမ်မှာနေချိန်ဆိုတာမရှိသလောက်ဖြစ်နေတာ . . . အဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၏။

“ဦးညွှန်လင်းခန့်”

ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်၏။ ဦးညွှန်လင်းခန့် မျက်

လုံးကြီးပြုံးကြည့်လေသည်။ ပြီးမှ . . . မျက်ခုံးပင့်၏။

“ခေါ် . . . ကြိုက်သလိုခေါ်၊ ငါကတော့ မင်းလို ငယ်မူပြန်ပြီး မောင်တွေဘာတွေခေါ်ပါဦး မပြောဘူး စိတ်ချ”

“ခေါ်ပါဘူး . . . ဘာလို့ခေါ်ရမှာလဲ၊ စောစောကလည်း ရွဲ့ပြောတာလို့ ပြောပြီးပြီ၊ ကိုယ့်အသက်အရွယ်ပြန်

ကြည့်၊ ပြီးတော့ . . . ရှင်သားအသက်ပြန်ကြည့်၊ နှစ်ဆယ်ကျော်အစိတ်နားနီးနေပြီ ကပ်နေပြီ၊ တော်နေကြာ . . . ဆရာဝန်လုပ်တောင်ဖြစ်တော့မယ်သူ၊ အဲဒါ ဘာပုစရာရှိလို့ ပူနေတာလဲ”

“ကွာ . . . ပုစရာဖြစ်လို့ပြောနေရတာ၊ ‘ဥမ္မာကို’ပြောတာ မကြားဘူးလား၊ ခန့်နဲ့မတွေ့တာကြာပြီဆိုတာ”

“တွေ့မလား . . . ဝါ(၆)ဆင်းရတာချင်းမှ မတူတာ”

“အေး . . . ထားပါ၊ ဟုတ်ရင်ပြီးတာပါပဲ၊ ငါ့စိတ်ဆဲ ပြင်ဦးလွင် သွားသွားနေမှာစိုးတာ”

“ပြင်ဦးလွင်မှာ မင်းစောရှိလို့သွားတာပဲ၊ သွားပေစေပေါ့”

“အေး . . . မင်းစောဆီသွားတာ သွား၊ ခုဟာက ဟိုမှာခင်ဗျားသားက အဆက်တွေအထုံးတွေရှိနေတယ်ဗျ၊ အဲဒီ သွားသွားနေတာ . . . သိရဲ့လား”

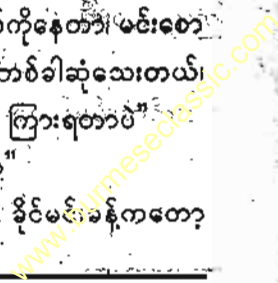
ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ အလန့်တကြားဖြစ်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာ ကိုညွှန်ရယ်၊ ဟုတ်ပါမလား”

“ဟုတ်လို့ . . . ဟုတ်ဟုတ်ဟုတ်ဟုတ်ကိုနေတာ၊ မင်းစောအဖေ ‘မြတ်သာနဲ့ ငါ့မြို့ထဲမှာ တစ်ခါဆုံသေးတယ်၊ အဲဒီမှာ ခင်ဗျားသားအကြောင်း ကြားရတာပဲ”

“ဟင် . . . ဘာပြောလို့လဲ . . . သူက”

“ပြင်ဦးလွင်လာလည်ဖို့ခေါ်တာ . . . ခိုင်မင်းခန့်ကတော့

ခုတလော မကြာခဏကိုရောက်တယ်တဲ့၊ ခင်ဗျားသားက ပြင်ဦးလွင်သားတောင်လုပ်တော့မယ်ထင်တယ်တဲ့”
“အိုရှင် . . . ဒါဖြင့်မေးလိုက်ပါလား။ ချစ်သူရှိနေပြီလား ဘာလားဆိုတာ”

“ဟာ . . . မီးပွိုင့်မှာကားချင်းဆိုရာက ဘေးချင်းကပ်ပြောတာ၊ ဘယ်မှာ စကားအများကြီးပြောလို့ရမှာလဲ”
“ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီလောက်စာတွေပီနေတဲ့ကြားက ဘယ်လိုတွေသွားတယ်မသိဘူး။”

“အရေးအကြီးဆုံးက . . . ခြေလှမ်းပျက်တာနဲ့ ရည်မှန်းထားတာတွေပျက်မှာစိုးရိမ်ရတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် . . . ‘ဥမ္မာကို’နဲ့အတူ အမေရိကားသွားဖို့ကအစ နားသွင်းထားတာ၊ ခုတော့ . . . ပြင်ဦးလွင်တောင်သွားပြီး မိန်းမပိုးတယ်လို့ကွာ . . . ကောင်းရော”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ . . . မျက်နှာပျက်လို့နေ၏။

သား တစ်ယောက်တည်းမို့ အချစ်ပိုသည်နှင့်အမျှ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာထား၏။

ချစ်သူရှိနေပြီဆိုသည့်သတင်းစကားက နှလုံးသားကိုလက်နှင့်ဆုပ်ချေသလို နာကျင်၏။

ပြီးတော့ . . . ရပ်ဝေး၊ ရွာဝေးချစ်သူ . . .
ဘယ်လိုအဆင့်ရှိလဲ၊ ဘယ်လိုအတန်းအစား

မျိုးလဲ . . . စုံစမ်းဖို့ဝေး၏။

“မဖြစ်ပါဘူး . . . မောင်မင်းစောဆီဖုန်းဆက်မေးရင်ရော”

“ဟာ . . . သူများသွားမေးရမလား၊ ကိုယ့်သား ကိုယ်မေးမှပေါ့ ခင်ဖုန်းရဲ့။”

ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေက စိတ်မြန်လှ၏။ တယ်လီဖုန်းရှိရာ ထသွား၏။ သား၏ ဆယ်လူလာဖုန်းနံပါတ်ခေါ်ရင်းမှ ရင်ထဲမှာ နှလုံးခုန်သံက ဘင်ခရာတီးသံလို အခုန်မြန်နေလေသည်။

သားကို ‘ဥမ္မာကို’မှလွဲ၍ တခြားဘယ်မိန်းကလေးနှင့်မှ သဘောမတူနိုင်တာ . . . သား သိထားသားနဲ့ကွယ်။

သားလက်ထဲ ဖုန်းထည့်ပေးမိခြင်းက မှားများမှားသွားသလား။ ဇံတွေးရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို လှစ်ခနဲသတိရ၏။

ဂဏန်းကိုးလုံးနှိပ်ရမှာဖြစ်သော်လည်း ငါးလုံးအရောက်မှာ ဖုန်းပြန်ချ၏။

“ကိုညဏ် . . . မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်”

“ဟင် . . . ဘာမဟုတ်တာလဲ”

“စောစောကဆက်တဲ့ဖုန်းက သားဆီဆက်တာဆိုရင် . . . သားမှာ Hand Phone ရှိနေပြီပဲ အဲဒီဆက်မှာပေါ့၊ ဒီကိုတယ်ဆက်တော့မှာလဲ”

“အ၊ပျိုကွာ၊ ဟိုဖုန်းခေါ်မရလို့ ဒီဖုန်းခေါ်တာမျိုးဖြစ်နိုင်

တာပဲ”

“အင်း . . . ဟုတ်သားပဲ”

“မယုံရင် . . . ခင်ဗျားသားတော်မောင်ဆီခေါ်ကြည့် ရသလားလို့၊ ရရင် ခင်ဗျားပြောတာအမှန်၊ မရရင် ကျုပ်ပြောတာအမှန်၊ ကိုင်း . . . ဆက်ကြည့်”

တစ်ယောက်တည်း ပြင်းရမလားဟေ့ဆိုရင် သူက ရှေ့က အင်မတန် အခြင်းသန်သည်။

ပြီးတော့ . . . သူပဲအနိုင်လိုချင်သည်။ သူ နိုင်သွားလို့ကတော့ . . . မျက်နှာကြီးဖြိုးဖြိုး တဖြိုးဖြိုးသဘောကျထုတ်သေးသည်။

“ကိုင်း . . . မပြောလား”

ဟူသောအကြည့် . . . ကြည့်သေးသည်။

ယခု . . . မိမိနိုင်ချင်သည်။ ဒါမှ . . . ကြားထားရ

သောစကားတွေ အမှားဟု ယူဆကာ ဘဝင်ကျနိုင်မှာပါ။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ဆယ်လ်လူလာဖုန်းမှာ . . . စက်ပိတ်ထား၍ သော်လည်းကောင်း . . . သတ်မှတ်နယ်မြေကျော်လွန်နေ၍ သော်လည်းကောင်း ခေါ်ဆို၍မရနိုင်ပါ”

ကွန်ပျူတာမှဖြေဆိုသည့် ခေါ်ခင်ဖုန်းဝေ၏

ရင်ကို လှုပ်ခနဲဖြစ်စေပါသည်။ ခေါင်းမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်စေပါသည်။
“ရလား”

ခင်ပွန်းသည်၏အမေးကို ခေါင်းယမ်းပြုရင်း မျက်စိမျက်နှာပျက်ဖြစ်နေ၏။

“တောက် . . . ဒီကောင် . . . ဘာလို့စက်ပိတ်ထားရတာလဲ ကွာ . . . တယ်ခက်တာပဲ၊ ဖယ် . . . ငါဆက်မယ်”

“စက်ပိတ်ထားပါတယ်ဆိုမှ . . . ရှင်ကလဲ”

“ပိတ်လေ . . . သူ့ဆီဆက်မှာမှ မဟုတ်တာဘဲ”

“ဒါဖြင့် . . . ဘယ်ဆက်မှာလဲ”

“ပြင်ဦးလွင်ကို၊ မြတ်သာရဲ့သား မင်းစောဆီကို”

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးဉာဏ်လင်းခန့်က နာမည်နှင့် လိုက်အောင် ဉာဏ်ထက်မြက်နေလေသည်။

“ကိုတိုလာမယ်ဆိုလို့ . . . ကော်ဖီရည်တွေကျိုလို့”
 သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းဝန်းနောက်ပြောင်နေကြ
 သံကြောင့် ကြွေက . . . မန္တလေးတက္ကသိုလ်၏အဆောင်ရှိ သံတော
 ကွက်ကြားမှ ငေးမျှော်နေရာမှ . . . မျက်ခုံးလေးနှစ်ခု ‘စု’တော့
 မတတ်လှည့်ကြည့်မိ၏။

သူငယ်ချင်းဝေမာနှင့် ချောစုက ကြွေကိုမပြော
 သလိုပုံစံမျိုး မျက်နှာလွဲလိုက်ကြရာက ကြွေထံမှ ဘာအသံမှထွက်
 မလာသဖြင့် မျက်လုံးလေးတွေဝေမာကြည့်မှာ ‘ကြွေ’၏အကြည့်နှင့်
 ဆုံသွားသဖြင့် ‘ဟီး’ခနဲ ရယ်ကြလေသည်။

“ကော်ဖီသောက်မလား . . . ကော်ဖီ”

ရယ်သံ ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ဝေမာ မေး၏။

www.burmeseclassic.com

“မနောက်ပါနဲ့ကွယ် . . ကိုယ့်မှာ သူ့ရောက်မလာသေးလို့ စိတ်ပူရတဲ့ကြားထဲ”

ချောစုက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်ပြောသဖြင့်

‘ကြွေ’ မနေနိုင်တော့ဘဲ အော်ရလေသည်။

“အေး . . နောက်ကြနေနော်၊ နင်တို့အလှည့်ကျမှ ဝဋ်လည် မယ်သိလား”

“မျှော်သာမျှော် . . ပေါ်မလာတော့ . . ခေါင်းကလေး တမော့မော့နဲ့ လည်တိုင်ကြော့မှာကေသာ . . ကေသာ ကေသာ . . ဘာဖြစ်တယ်”

သိချင်းရတာလည်းမဟုတ်ဘဲ ကြွေ့ကိုနောက် ချင်စိတ်ဖြင့်ဆိုခြင်းကြောင့် ‘ဝေမာ’ရှေ့ဆက်မဆိုတတ်ဘဲ ထစ် သွားရလေသည်။

“ဝေမာ . .”

ကြွေ အော်လေသည်။

“ဒီမှာ တကယ်စိတ်ပူနေတာ သိရဲ့လား”

ကြွေ အသံလေးက ငိုသံပါချင်လေသည်။

“အို . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုခန့်ကြီးက နောက်ကျလိုက်တာ နော်”

ကြွေ စိတ်ဆိုးမှာစိုးစိတ်ဖြင့် ဝေမာရော ချောစု ပါ အပြေးရောက်လာကာ ကြွေ့နဘေးမှာ တစ်ယောက်တစ်ဖက်

စီဝင်ရပ်၏။

“အေးလေ . . ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီအချိန်မှာ ဒီကိုအရောက် လာမယ် သူပဲပြောပြီးတော့၊ အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ”

ချောစုက နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ခါးလေးတောင် တစ်ဖက်ထောက်လိုက်သေး။

“ဒါပေမဲ့ . . စိတ်မဆိုးရက်ပါဘူးကွယ်၊ ရန်တုန်ကနေ မန္တလေးရောက်အောင်လာရတဲ့ခရီးက နည်းမှတ်လို့”

“ကိုင်း . . တော်ကြပါတော့”

ကြွေက ပခုံးဖြင့်နှစ်ယောက်လုံးကို ယိမ်းသွား အောင်အထိ တိုက်၏။

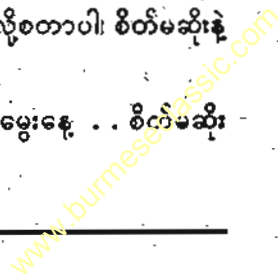
“သိပ်ပျော်နေကြတယ်ပေါ့လေ . . ဟုတ်လား”

နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ကာပြောတော့ . . ဝေမာရော ချောစုပါ မျက်နှာအချိုးမပြေ လှစွာ မချိုမချင်မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကြ၏။ ကြွေ မျက်စောင်းထိုးမှ သဘောကျစွာ အသံထွက်ရယ်ကြလေသည်။

“မိန်းမတွေနော်”

“ချစ်လို့ပါ ကြွေရ၊ ကြွေ့ကိုချစ်လို့စတာပါ၊ စိတ်မဆိုးနော်”

“ဟုတ်တယ် . . ဒီနေ့က ကြွေ့မွေးနေ့ . . စိတ်မဆိုး ကောင်းဘူး”

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ . . . မွေးနေ့မှာ စိတ်မဆိုးကောင်းဘူးလို့ မကြားဖူးပါဘူး”

“ခု ကြားဖူးပြီလေ၊ စိတ်ပြေလိုက်တော့၊ ဝေမာတို့က ကြွေစိတ်ပြေအောင် နောက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် . . . ကြွေရဲ့၊ စိတ်ဆိုးနေတော့ မျက်နှာပုပ်ပုပ်ကြီးဖြစ်နေရော၊ အဲဒီတော့ ကိုခန့်လာရင် မလှမှာ စိုးလို့”

ဒီတော့မှ . . . ကြွေ ယဲ့ယဲ့ကလေး ပြုံးလေသည်။

“စိတ်ဆိုးတာမဟုတ်ပါဘူး . . . ကြွေ စိတ်ပူနေတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ခါတိုင်းဆို . . . ကိုခန့် ဒီအချိန်ဆိုရောက်နေပြီနော်”

“ကြွေ စိတ်ပူပါတယ်ဆိုမှ . . . လျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ ဝေမာရာ၊ နင်ကလဲ”

“ရပါတယ် . . . ချောစုရဲ့၊ ဒီနေ့က ကြွေ့မွေးနေ့မို့ . . . လျှောက်လည်မယ်ပြောထားလို့ ကြွေက ပိုမျှော်နေမိတာ၊ ပြီးတော့ . . . စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေလို့”

“သူက . . . ဒီနေ့မနက်မှ ရန်ကုန်ကထွက်လာမှာဆိုရင် မန္တလေးကို ညကြီးမိုးချုပ်မှရောက်မှာနော် ကြွေ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဒီအချိန်ရောက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဝေမာ အခုပြောတာ စာကယ့်စေတနာနဲ့ပြောတာ”

“ခါတိုင်းကတော့ . . . သူက တစ်ရက်ကြိုပြီး ရောက်တာ ဝေမာရဲ့၊ နောက်နေ့မှာ ကြွေ့ဆီရောက်လာတာပဲ၊ ခုနကတောင် ကြွေ့စိတ်ပူတာနဲ့ သူ့ဆီဖုန်းဆက်သေးတယ်၊ မန္တလေးကိုရောက်နေပြီလား သိချင်လို့လေ”

“ကြည့်စမ်း . . . မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်အချိန်က သွားဆက်လိုက်မှန်းတောင် မသိဘူး”

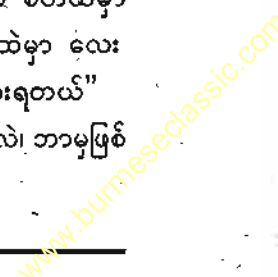
“ဟုတ်ပါရဲ့ . . . ဘာပြောလဲ . . . အဲဒီတော့”

“သူ့ဆယ်လ်လူလာပိတ်ထားတာနဲ့ ကြွေ့ သူတို့အိမ်ဆက်လိုက်တယ်၊ သူ့အဖေကြီးအသံကြာတာနဲ့ ကယုကယာပြန်ချလိုက်ရတယ်”

“ဟာ . . . ဘာပြန်ချစရာရှိလဲ ကြွေ့ရာ၊ အိမ်မှာ ရှိမရှိ မေးလိုက်ရင်ပြီးတဲ့ဟာ”

“အမယ်လေး . . . မမေးရဲပါဘူးနော်၊ သူ့အဖေကြီးနဲ့ အဲဒီလိုမျိုးတစ်ခါကြုံပြီးပြီ၊ ဟိုးတစ်နှစ်ကပေါ့၊ ကြွေ့ကို . . . ဘယ်သူလဲ ဘာညာပြောလို့ ကြွေ့ စိတ်ဆိုးခဲ့ရပြီးပြီ၊ ခုလည်း ခန့်တို့အဖေမှန်းသိပြီးကတည်းက စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးကိုဖြစ်နေတာ ဝေမာရဲ့၊ ရင်ထဲမှာ လေးလေးကြီးနဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာလို့ ခံစားရတယ်”

“ဟယ် . . . မဟုတ်တာ၊ ဘာခံစားစရာရှိသလဲ၊ ဘာမှဖြစ်စရာအကြောင်းကိုမရှိတာ”

“မသိဘူး . . . ကြွေစိတ်တွေ လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ်ကိုဖြစ်နေတာ၊ အရမ်းပဲ”

“ဆော့ရိုးပဲ ကြွေရာ၊ ကြွေ အဲဒီလောက်ကြီးစိတ်ပူနေတာ မသိတာနဲ့ . . . ဝေမာတို့ ‘စ’နေမိကြတာ၊ ဆော့ရိုး”

ပြောရင်း . . . ဝေမာရော ချောစုပါ ကြွေနှင့်အတူ လမ်းမဘက်မျှော်ငေးမိသည့်အထဲ ပါဝင်သွားရလေသည်။

‘မြင်း’တို့ ‘ချို’တပ်ပေးသည် . . . ဆိုသောစကားက ခိုင်မင်းခန့်အတွက်ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဆရာဝန်တောင်ဖြစ်တော့မှာဗျာ . . . ကားပေးမမောင်းသေးဘူး။ စိတ်မချဘူးဆိုတာကတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး”

ခိုင်မင်းခန့် . . . ဂြိုဟ်ဆန္ဒပြသည်နှင့် မိဘနှစ်ပါး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ ‘ဘယ်လိုလဲ’ဟု မေးဆတ်ခဲ့ကြရတာပါ။

“ခုရော . . . မင်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်နေရလို့လား”
ဖေဖေ ဦးဉာဏ်လင်းခန့်စကားပြောလျှင် အခွဲအစောင်းမပါလို့ မပြီးပါ။

မအေးလေး . .

“လှဖေက မင်းသွားချင်တဲ့နေရာအားလုံး လိုက်ပို့နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်က . . ကလေးမှမဟုတ်တာ၊ စောင့်ကြို . . ဒါမှမဟုတ် လာကြိုဆိုတာကြီးက စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ၊ လူငယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အပေါင်းအသင်းနဲ့ကိုယ်၊ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် သွားချင်လာချင်တာပဲ”

“အခု . . မလွတ်လပ်ရအောင် ကြိုးနဲ့ဘယ်သူကမှ ချည်မထားဘူး”

“လူကိုတော့ ချည်မထားဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ . . စိတ်ကိုချည်ထားတာ”

“ဟုတ်လား . . တော်တော်သနားစရာကောင်းနေတာပါလား”

“ကိုညက်လင်း”

မေမေခေါ်ခင်ဖုန်းဝေက ဟန့်တားသံဖြင့် သမီးကြည့် . . ကြည့်၏၊ ပြီးမှ . . သားကို ပြုံးကြည့်လေသည်။

“သားက . . ဘာဖြစ်ချင်သလဲ”

သားကို လေပြည်ဖြင့်မေး၏။

“သားကိုယ်တိုင်ကားမောင်းပြီး သွားလာလှုပ်ရှားချင်တယ်၊ ကိုလှဖေကို မခေါ်ဘူး”

“ဓာတ်တိုင်ဝင်တိုက်မိတာ၊ အုတ်တံတိုင်း ဝင်ဆောင့်မိ

တာ၊ ကြက်သားအုပ်မကိုဝင်တိုးမိတာတွေ မေ့သွားပြီလား”

ခိုင်မင်းခန့် . . လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရလေ

သည်။

“မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ဖေဖေက ခေါင်းထဲထည့်ထားခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ . . ဒါတွေက ဟိုးတုန်းကဖြစ်ခဲ့တာတွေပါ၊ အဲဒီအတွက် ဒဏ်ခတ်တာ မကြေသေးဘူးလား၊ အခု . . ဖေဖေကိုလှဖေကရော မထိမိ မတိုက်မိလို့လား”

ဖေဖေမျက်စောင်းက ခန့်ဆီသို့ ခိုင်းခနဲရောက်

လာ၏။

“သားပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ ဖေကြီးရဲ့၊ ဒရိုင်ဘာတန်းလန်းနဲ့သွားနေရတာ ဘယ်လွတ်လပ်မလဲ၊ သူဟာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သွားလာပါဖို့ပေးမောင်းလိုက်တော့”

“သဘော . . သဘော၊ ခင်ဗျားတို့သဘော၊ ပြီးတော့မှ တမျှော်မျှော်နဲ့ ခင်ဗျားလည်ပင်း ညောင်ရေအိုးဖြစ်မှာ မြင်ယောင်ပါသေးဗျာ”

နောက်ဆုံးရလဒ်က ခိုင်မင်းခန့်စိတ်တိုင်းကျ

ကားမောင်းခွင့်ရခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်၏။

ကြွေက . . မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှာကျောင်း

တက်နေသူတို့ . . အချိန်ရလျှင် ရသလို ကြွေထဲရောက်အောင် မန္တလေးထိသွားခဲ့၏။

ကြွေနှင့်သွားလာလည်ပတ်သည်မှာ တစ်မြို့ တည်းမှာနေသူတွေလိုပဲ လွတ်လပ်စွာ မကြာခဏဆံ့ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ယခုလည်း . . ကြွေမွေးနေလေး။

ခိုင်မင်းခန့်က ကြွေ ဝမ်းသာအံ့ဩသွားစေချင်စိတ်ဖြင့် ကြွေအတွက်မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ပလက်တီနမ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လော့ကက်ပါသည့်ဆွဲကြိုးလှလှလေး ဝယ်ယူခဲ့၏။

ကြွေမြင်ရင် သဘောကျမှာပဲဟု ကြည်နူးစိတ်ဖြင့် စိတ်ကူးထဲမှာ . . မိမိက ကြွေလည်တိုင်ကြောမှာဆင်မြန်းပေးနေသည့်အသွင်သဏ္ဍာန်လေးမြင်ယောင်ကာ ပြုံးမိလေသည်။

အဲဒီတိုင်းဆိုလျှင်တော့ ကြွေနှင့်ချိန်းထားသော ရက်ထက် တစ်ရက်စောထွက်ပြီး . . နောက်နေ့မှာ ကြွေကိုသွားရောက်တွေ့ဆုံခဲ့စမြဲဖြစ်၏။

အဆင်မပြေဖြစ်ချင်တော့ . . ခိုင်မင်းခန့်ဟောကံစံဆင်းရသည့်ဆေးရုံမှ နှလုံးရောဂါဝေဒနာရှင်လူနာ သတိလစ်နေသဖြင့် ခိုင်မင်းခန့်ဗျာများခဲ့ရ၏။

ခိုင်မင်းခန့်တို့၏ဆရာရောက်ရှိလာချိန်မှာ . . လက်သွေးခုန်နှုန်းဝမ်းပြီး . . နာကျပ်ဖြင့်နားထောင်၏။

“Cardiac arrest ရတာပဲ၊ ကိုင်း . . ခိုင်မင်းခန့်ရေ . . စီပီအာရ် (C.P.R) လုပ်ကွ”

ဆိုသဖြင့် ခိုင်မင်းခန့်မှာ လူနာ၏ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ်နှလုံးသားရှိရာနေရာကို လက်နှစ်ဖက်ယှက်လျက်သားလက်ဖနောင့်နှင့်ဖိချပေးဖြင့် ပြုစုလိုက်ရသည်မှာ အချိန်တုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

E.C.G စက် ပြေးဆွဲတွန်းယူ၊ Chest Leads တပ်ဆင်ဖြင့်(နောက်ရက်မှာ အနားရတာမို့ ကြွေထံသွားမည့်အစီအစဉ်တွေ) နောက်ကျသွားရပါသည်။

အရေးကြီးသည်ဆိုပါမှ . . လမ်းခရီးရှိ လမ်းလွဲမှသွားရသည့်လမ်းတချို့နေရာတွေမှာ ရပ်စောင့်ရဖြင့် အချိန်ကြာနေခဲ့၏။

ဒီကြားထဲ . . . ပစ္စည်းတွေတနင့်တပိုးတင်ဆောင်လာသည့်ကားတန်းရှည်ကြီးကို ကားလမ်းနဘေးဆ . . ရှောင်ပေးရသဖြင့် . . ဒီနေ့မှ အချိန်တွေ ကြန့်ကြာပြီးရင်း ကြန့်ကြာနေခဲ့ ၏။

လက်မှနှစ်ရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ခိုင်မင်းခန့်မျက်လုံးပြူးရ၏။

ကြွေ စောင့်နေရှာမည့်အချိန်ကို . . မိအောင်ရောက်နိုင်ပါတော့မလား။ ‘ကျွတ်’ခနဲ အသံမြည်အောင်နှုတ်သပ်၏။

၁၅၈ မိုးမအေးလေး . . .

*မန္တလေးမြို့နယ်ထဲ စင်ရောက်လာပြီဖြစ်သော်
ငြားလည်း . . ကြွတို့၏အဆောင်သို့ရောက်ဖို့က အလှမ်းဝေး
သေး၏။ နာရီကိုအကြည့်ရောက်ပြန်သည်။

ဒီအချိန်ဆို . . ကြွ မျှော်နေလောက်ပြီ။

ရင်ထဲမှာ ပူသွားလေသည်။ ဆဲလ်လူလာဖုန်း
ကိုသတိရ၏။

ကြွများ ဖုန်းဆက်လေမလား။ စက်ဖွင့်၏။
စတီယာရင်ကိုင်ထားသောလက်ထဲမှာပင် ဖုန်းကိုထည့်ကိုင်၏။

ကြွတို့အဆောင်ကိုဆက်လိုက်၏။ ဖုန်းခေါ်၍
မရခြင်းကြောင့် စိတ်ယုတ်စွာ ဖုန်းကို ပေါင်ပေါ်ပစ်ချ၏။

“ကျွန်တော်လာပြီ ကြွရေ . . စိတ်ရှည်ရှည်ထားပြီး
စောင့်ပါခင်ဗျာ”

စက်ရိုက်မြှင့်တင်မောင်းလာခဲ့စဉ်မှာပင် . . .

“ဟော . . ဟိုမှာ . . မင်းစောမဟုတ်လား”

ဝေမာ . . ညွှန်ပြုမှပင် အဆောင်ရှေ့ထိုးဝင်
လာသော ဆိုင်ကယ်ကို ကြွမြင်၏။ ဟဲလ်မက်ဦးထုပ်ဆောင်းထား
သောမင်းစော၏ပုံစံက ကြည့်လိုက်တာနှင့် သိသာထင်ရှားစွာ
ကိုယ်တန် ကြုံခိုင်မှုရှိသဖြင့် . . ကြည့်ကောင်း၏။

ယခင်က . . ပြိုင်ဘီးကလေးစီးသော မင်းစော
က နောက်ပိုင်းမှာ . . ခေတ်မီဆန်းပြားလှပသော ဆိုင်ကယ်တိုစီး
တာ သိပ်မကြာလှသေးပါ။

“အတော်ပဲ . . ခန့်အကြောင်းမေးချင်တာနဲ့”

ကြွ . . ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်းသွားခဲ့လေ
သည်။ မင်းစောလာတာကလည်း ကြွနှင့်တွေ့ဖို့ကလွဲ၍ တခြား

အကြောင်းရှိမှနေတာ ကြော အသိဆုံးပဲဖြစ်လေသည်။
မင်းစောက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ ဆင်းမလာသေးပါ။ ခေါင်းပေါ်က ဟဲလ်မက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်နေစဉ်မှာပင် ကြွေက မင်းစော၏ဆိုင်ကယ်ရှေ့နားအပြေးအလွှားရောက်သွားခဲ့၏။

“ခန့်ရော . . ခန့်၊ နင်တို့အိမ်ရောက်နေပြီလား . . မင်းစော”
“ဟင်”

မင်းစောက ဦးထုပ်ချွတ်ရက်တန်းလန်းအနေအထားမှကြည့်၏။ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ပုံ အထင်အရှားမြင်ရလေသည်။

“မရောက်ပါဘူး . . မလာဘူး၊ ငါက နင့်ဆီ ဒီကောင်ရောက်နေပြီထင်တာ ကြောရဲ့၊ နင်တို့လျှောက်လည်နေပြီလား အကျိုးအကြောင်းသိချင်လို့ လာကြည့်တာ”
“ဘယ်ကလာ၊ လုံးဝကို ရောက်မလာသေးလို့ ကြော မျှော်နေတာ၊ ခုထိ . . ဖုန်းဆက်လို့မရ ဘာမရနဲ့ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး”

ကြော စိတ်ရှုပ်ထွေးနေပုံလေးကပင်တစ်မျိုးလေးချစ်စရာကောင်းနေ၏။ မင်းစောက စိုက်ခဲနဲငေးကြည့်မိပြီးမှ ပင့်သက်ချမိလေသည်။

“ငါ့ဆီ . . ဒီကောင် ဟိုတစ်နေ့က ဖုန်းဆက်တော့ . . ဂီနေ့ရောက်လာလိမ့်မယ်ပြောတာပဲ”

“အဲဒီနောက် အဆက်အသွယ်မရှိဘူးပေါ့ . . ဟုတ်လား”
“ဟင့်အင်း . . နင်က သူများတော့ပြောတယ်၊ နင်ရော ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါလား၊ ဒီလောက်ပူနေပြီးတော့”
“ဆက်ကြည့်တယ်ဟ . . သူ့ဖုန်းကခေါ်လို့မရတာနဲ့ သူအိမ်ကိုဆက်တာ ဟိုတစ်ခါလိုပဲ သူ့အဖေကြီးလာကိုင်လို့ ငါ ပြန်ချလိုက်ရတယ်၊ တော်နေကြာ . . ဟိုတစ်ခါလိုဖြစ်မှာစိုးလို့လေ”

မင်းစော သဘောကျစွာရယ်ပုံက သွားကြီးအဖြီးသားမို့ ကြွေ မျက်စောင်းခဲလိုက်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ . . ပုံစံတိုက”
“ရယ်စရာကိုး၊ နင်တို့က သမက်နဲ့ ယောက္ခမ ဇာတာက ကျတာမှမဟုတ်တာပဲ၊ ချွေးမနဲ့ယောက္ခမထီးဖြစ်နေတော့ ဟားဟား”

“ကြည့်စမ်း . . တောင်စုတ်၊ သူများကို ဟားဖို့ဆိုရင် ရှေ့က၊ အေးပါ . . နင့်ကျမှသိမယ်”
“သိစရာရှိလာဖို့က မလွယ်ပါဘူး”

နာကျင်ခံစားရသောအပြုံးကို ပြုံးရင်း ဖုံးကာမိကာ ဆို၏။

“ဘာလို့”
“ငါ့ကိုချစ်မှာမှမဟုတ်တာ . . သူက”
“အမယ် . . သူကတွေ့တာတွေနဲ့ တွေ့နေပြီလား”

“တွေ့ပြီ”

“ဘယ်သူလဲ . . ငါသိသလား”

“သိတာပေါ့ . . ဘယ်နေ့ပြောပါလိမ့်”

“ဒါဖြင့် . . ဘယ်သူလဲပြော”

“ဘရစ်တနီစဖဲယား”

ကြွေဝတ်မှုန်ပေါ့ကွယ် . . ဘယ်သူရှိရမလဲဆို
တာကိုတော့ . . မင်းစောနှလုံးသားထဲက တီးတိုးလေးပြောတာ
ကြွေ နားမစိုက်လို့ မကြားတာပါ။

“သွား . . ကောင်စုတ်၊ နိုင်ငံခြားကအဆိုတော်မှကြိုက်
လို့ကတော့ . . သေ . . လဲသေး နင်သေတောင် ရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

မင်းစော . . တဟားဟားရယ်ပစ်လိုက်ပါ

သည်။

ကြွေရဲ့ . . နင်က ငါနှလုံးသားကို နည်းနည်း
လေးမှ သတိမပြုမိတော့ဘဲကိုး၊ ရယ်ရင်းမှ မျက်ရည်ကြည်ဝဲတက်
တာကို အဖြန့်ဆုံး မျက်တောင်ပုတ်ခတ်လိုက်၏။

“ကိုင်း . . ငါပြန်မယ် ကြွေ၊ နင် ဆက်စောင့်မှာလား”

“ဟဲ့ . . နေဦး၊ ငါ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိလို့ အကြံဉာဏ်ပေး
ဦး”

“ဘာအကြံပေးရမှာလဲ၊ သူ့ကိုစောင့်ချင်ရင် စောင့်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ငါနဲ့တစ်ခါတည်းလိုက်ချင်ရင် လိုက်ခွဲ”

“ဒီနေ့ ငါ့မွေးနေ့ မင်းစောရဲ့ သူနဲ့ငါ လည်ဖို့သေသေချာ
ချာ အစီအစဉ်ဆွဲထားတာ”

“ဘာ . . ဒီနေ့ . . နင့်မွေးနေ့ . . ဟုတ်လား”

ကြွေ ခေါင်းညိတ်၏။

“နင်က ငါ့တောင်မပြောဘူး”

“ပြောစရာလား . . လိုမှမလိုအပ်တာ၊ ခန့်တောင်မှ သူ
မွေးနေ့ ကိုယ့်မွေးနေ့ပြောရင်းကနေ သူက သေသေချာ
ချာမှတ်ထားပြီး ငါ့ကို သူက စဖုန်းဆက်ပြောတာ၊ ကြွေ
မွေးနေ့မှာ သူလာခဲ့မယ်ဆိုပြီးတော့လေ”

“ဒါဆို . . သူလာမှာပေါ့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . အလုပ်
မပြတ်လို့များလားမှ မသိတာပဲ”

“အေး . . ဒါပေမဲ့ . . မလာဖြစ်ဘူးဆိုရင်လည်း ဖုန်းပြန်
ဆက်ဖို့တော့ကောင်းတာ”

“သွားစမ်းပါ . . နင်တို့အဆောင်ဖုန်းကလည်း ဂတိဝ
ချောင်ကြီး၊ တစ်ခါတလေ ရလိုက်၊ တစ်ခါတလေ မရ
လိုက်မှာ . . မရတာကများနေတာ”

“အမယ်လေးလေး . . ခန့်ဘက်ကရှေ့နေလိုက်နေလိုက်
တာ၊ ရှေ့နေခ ဘယ်လောက်ရတယ်မသိပါဘူး”

“ဟော . . ဟော . . ကြားလား . . ကြွေ၊ ကြားလား”

“ဟင် . . ဘာလဲ . . ဘာကြားရမှာလဲ”

“ငိုက်ထဲက ဆန္ဒပြနေတာလေ၊ ဝှိုး ဝှိုး . . နဲ့”

ဗိုက်ကို လက်ညှိုးလေးထောက်ပြရင်း မျက်လုံး ပြူးပြောသောမင်းစော၏ပုံစံက ရယ်စရာကောင်း၏။

“ဟား . . ဟား . . ရယ်ရတယ်၊ ပုံစံကိုက ငါလည်း ခန့်နဲ့ကျမှထမင်းစားမယ်ဆိုပြီး မစားသေးဘဲစောင့်နေတာ မင်းစောရ၊ နင်ပြောမှ ငါ ဆာလာတယ်”

“ဝါဖြင့် . . ဝေမာတို့ကို ခန့်လာရင်လိုက်လာခဲ့ဖို့ မှာထား လိုက်မယ်”

ကြွ ပြေးထွက်သွား၏။ ခဏနေတော့ ပခုံး ချိတ်ပိုက်ဆံအိတ်လွယ်ကာ ပြန်ပြေးထွက်လာ၏။

“ပိုက်ဆံများများစားစားမှ ယူလာခဲ့ရဲ့လား ကြွရ”

“ကပ်စေးနဲကော်တစ်ရာနော် . . နင့်လို ပိုက်ဆံမပါဘဲ လျှောက်သွားတတ်တယ်မှတ်လို့လား”

ကြွ . . ဆိုင်ကယ်နောက်ဘက်မှာထိုင်ရင်းခပ် ဆတ်ဆတ်ပြောတော့ . . မင်းစော သဘောကျစွာ တဟားဟား အော်ရယ်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာ . . အဆောင်၏ကော်ရစ်တာမှာ ဝေမာနှင့်ချောစုက အဝေးသားကြည့်နေကြတာပါ။

“ကြွက မင်းစောနဲ့ပိုလိုက်သလိုပဲဟ . . နော်”

“ဟာ . . ဝေမာကလည်း၊ ခန့်နဲ့စာပိုလိုက်တာပါ၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဖြူဖြူချောချောကလေးတွေ”

“ခိုင်မင်းခန့်ချောတာက အကြည့်မခံပါဘူး၊မင်းစောကမှ

ယောက်ျားပီပီသသ ခန့်ခန့်ညားညားရှိတာ၊ တာရှည်ကြည့်လေ . . အကြည့်ခံလေပဲ”

ဝေမာ၏စကားကို အနောက်မှဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့သော ‘နီလွင်ကြည်’ ကြား၏။

စပ်စပ်စုစုရှိတတ်သူ၏ အမူအကျင့်အတိုင်း လမ်းမကိုအကြည့်ချောက်၏။

မင်းစောဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ကြွ လိုက်ပါသွားတာမြင်နေရသဖြင့် . . မျက်မှောင်တလေးတွန့်သွားရလေသည်။

“ကြည့်စမ်း . . ကြည့်စမ်း . . ပေါ်ပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ဝေမာ . . နင်က မင်းစောကိုကြိုက်နေတာပဲ”

“အေး . . ငါ့ကိုသာကြိုက်လို့ကတော့ ပြန်ကြိုက်ပြီးသားပဲ၊ ခုတော့ . . သူ့ကြိုက်နေတာက တစ်ယောက်ဟဲ့”

“ဟင် . . ဘယ်သူလဲ . . ငါ့ကိုလား”
“တော်စမ်းပါ . . ဘယ်ကလား၊ ကြွကို . . ကြွကို”

ပြောနေရင်းမှ လူရိပ်မြင်သဖြင့် လှည့်ကြည့်မိကြ၏။ နီလွင်ကြည်က ရပ်ကြည့်နေရာက ရယ်ပြုံးပြပြီး ဆတ်လျှောက်သွားသဖြင့် . . ဝေမာနှင့်ချောစု မျက်ခုံးပင့်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“ဘယ်လိုကြီးလဲဟ . . နောက်ကနေ ရပ်နားထောင်နေသလားပဲ”

“စပ်စုတာလေ . . သူများကိစ္စသိပ်စပ်စုဟာ”

“တို့ပြောတာ ကြားသွားသလားပဲ”

“ကြားကြားဟာ . . သူ့အကြောင်းပြောတာမှမဟုတ်တာ၊
ပြီးတော့ . . နောက်ပြောင်ပြောနေတာ သူ့သိမှာပါ”

နီလွင်ကြည့် နားထဲမှာ . . နောက်ပြောင်ပြော
သည်ဟု မထင်ပါ။ ဝေမာက မင်းစောကိုကြိုက်နေလျက် မင်းစော
ကြိုက်နေတာ ကြွေ့ကို . . ဟူသောစကားက အံ့ဩထူးဆန်းစရာ
အကြောင်းအရာတစ်ခုအဖြစ် သစ်ဆန်းစွာ စွဲထင်သွားတာ ဝေမာ
ရော ချောစုပါ မသိလိုက်ကြပါ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . အားလုံးနေကောင်းကြပါတယ်၊ မမခင်တို့
မိသားစုရော . . .”

ဇနီးသည်၏ တယ်လီဖုန်းပြောသံကို
ဦးမြတ်သာက ဧည့်ခန်းဝအရောက်မှာ စတင်ကြားရ၏။

“ဪ . . လာချင်တာပေါ့၊ မအားလို့ သန်းက မလိုက်
လာတာပါ။ ကိုမြတ်သာကတော့ ဟုတ်တယ်၊ အလုပ်
ကိစ္စနဲ့သွားဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

ပြောရင်း . . ဒေါ်သန်းရီက အသံကြားရာ
လှည့်ကြည့်၏။ လှုပ်ရှမ်းသော အမေးကို စကားပြောခွက်အား
ထုတ်တလေးဖြင့်အုပ်ရင်း . . ‘ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ’ဟု ဒေါ်သန်းရီက
အသံထွက်ရုံမျှဖြေ၏။

ပြီးမှ . . လက်လွတ်ကာ ဆက်ပြောလေသည်။
“ဪ . . ဟုတ်လား၊ တွေ့ဖြစ်လိုက်သေးသလား၊ သူ
မအေးလို့မဝင်တာထင်တယ် မမခင်”

“ . . . . . ”

“ဟုတ်တယ် . . ခန့်ကတော့မကြာခဏဆိုသလိုပဲရောက်
တယ်၊ သားပြောသံကြားတာတော့ . . ဒီနေ့တောင်လာ
မလားပဲ”

“ . . . . . ”

“ဟင့်အင်း . . ခုချိန်ထိတော့ ရောက်မလာသေးဘူး မမ
ခင်ရဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ . . ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါမယ်”

“ . . . . . ”

“ခန့်က ပြင်ဦးလွင်သားဖြစ်ရင် ပိုကောင်းတာပေါ့ မမခင်
ရယ်၊ ဒါမှ မမခင်တို့ရောက်ဖြစ်ကြမှာ . . . ”

ဒေါ်သန်းရီက သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ကိုမြတ်သာက အဲဒီလိုပဲ . . ဖောင်မတန်နောက်တတ်
ပြောင်တတ်တာ မမခင်လည်း သိသားပဲ၊ ဟုတ်၊မဟုတ်
တော့ သန်းတို့က သေသေချာချာမသိပါဘူး”

“ . . . . . ”

ဦးမြတ်သာက သူ့နာမည်ကြားသဖြင့် လှည့်
ကြည့်၏။ ဒေါ်သန်းရီ မှုန်ကုပ်ကုပ်ကြည့်တာ ခံရလေသည်။

“ခန့်နဲ့ တရင်းတနီးတွဲနေတာကတော့ရှိတယ်၊ ကြွေဝတ်

မှုန်တဲ့၊ သားရဲ့သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ခန့်နဲ့ခင်ခင်မင်မင်
ဖြစ်နေတာလားတော့မသိဘူး၊ နောက်တစ်ယောက်တ
နီလွင်ကြည်ဆိုတာပဲ၊ သူကတော့ သန်းတို့အိမ်နီးချင်း
လေ၊ အိမ်ချင်းကကပ်နေတော့ ရင်းနှီးနေတဲ့သဘော
တော့ရှိတယ်”

“ . . . . . ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ခန့်လာရင် ပြောလိုက်မယ် မမခင်”
ဒေါ်သန်းရီက ဖုန်းချပြီးနောက်မှာ ဦးမြတ်သာ

၏ရှေ့တည့်တည့်မှာလာထိုင်လေသည်။

“ရှင် ဘာတွေသွားပြောတာလဲ ဦးမြတ်သာ”

“ပြော . . ငါ ဘာတွေပြောလို့လဲ”

“ဦးဉာဏ်လင်းခန့်ကိုလေ . . ခိုင်မင်းခန့်တောင် ပြင်ဦး
လွင်သား လုပ်တော့မယ်ထင်တယ် ဘာညာသွားပြော
တယ်ဆို”

“သွားမပြောရပါဘူးကွာ . . ရန်ကုန်သွားတုန်းက တား
ချင်း ဘေးချင်းလှည့်ရပ်မိလို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိတော့
ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ရာက လှမ်းပြောလိုက်တာ”

“ရှင်ဟာလေ . . ဦးဉာဏ်လင်းခန့်အကြောင်းလည်းသိ
သားနဲ့ လူကြီး . . လူကြီးဘာသာမနေဘူးနေရာတတာ
ပါတယ်၊ ခုကြည့် . . မေးလားမြန်းလားဖြစ်တာပြီ . .
ကောင်းရော”

“မေးလေ . . . မေးတော့ သိသွားတာပေါ့။ သိစေချင်လို့ကို ပြောလိုက်တာ သနားရ၊ မိဘဆိုတာ ကိုယ့်သားသမီးအခြေအနေ ကိုယ်သိဖို့လိုတယ်။ တော်နေကြာမှ . . . ကွာတို့ရှိနေရက်နဲ့ နည်းနည်းလေးမှ အကြောင်းမကြားဘူး မပြောဘူးဖြစ်မှာစိုးလို့ ကြိုပြီးသတိပေးလိုက်တာ။ ဒါ . . . မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ကျင့်ဝတ် . . . သိရဲ့လား။”

“ကျင့်ဝတ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ကျင့်ဝတ်။ သူတို့သိသင့်တယ်ထင်လို့ တမင်ကို . . . ပြောလိုက်တာ”

“ဒါဖြင့် . . . ဖြူဖြူကိုကျတော့ ရှင် ဘာလို့မပြောတာလဲ။ ရှင်ပြောတဲ့ကျင့်ဝတ်က ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ဦးမြတ်သာ . . . တဟားဟားရယ်လေသည်။

“ဘက်လိုက်တယ် . . . တစ်ခါတည်းပြောလို့ရပါတယ်”

“ရှင်က ကျင့်ဝတ်ပြောတော့ ‘သန်း’လည်း ကျင့်ဝတ်သုံးတာ ဆန်းသလား။ စကားတစ်ခွန်းကို ဒီလူကျတော့သုံး ဟိုလူကျတော့ မသုံးနဲ့ဆိုတာ မဟုတ်လိုက်တာ”

“မပြောပါဘူးကွာ . . . ပြောပါ။ ပြောရပါတယ်။ ဒေါ်ဖြူဖြူက ကြွေဝတ်မှုန်အမေ . . . ဟုတ်ပြီလား။ သူ့သမီးကသူ့ မျက်စိရှေ့တင်ရှိနေတာ။ ခန့်နဲ့ကိစ္စက သူ့ ရိပ်မိမှာပါ။ မင်းပဲပြောသေးတယ်လေ . . . တစ်ခါတုန်းက ခန့်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး လာတီးခေါက်တာ စုံစမ်းပုံရ

တယ်ဆိုတာ”

“ဒါက . . . ‘သန်း’ အထင်ကိုပြောခဲ့တာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ခန့်အကြောင်း သူ့သိပြီပဲ။ သဘောတူလို့သာ ခုလို မတားဆီးဘဲ နေနေတာ။ ငါက ဘာသွားပြောစရာလို့သလဲ။ မသိသေးတဲ့သူက ဦးညက်လင်းခန့်တို့တစ်တွေ၊ ပြင်ဦးလွင်မှာ တို့ရှိနေလို့ စိတ်ချလက်ချ လွတ်ထားတာ။ ခု . . . မိန်းကလေးကိစ္စ ရည်းစားသနာ ရှိပြီဆိုရင် . . . တို့မှာ ပြောဖို့တာဝန်ရှိတာပေါ့”

ဒေါ်သန်းရီ ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ်”

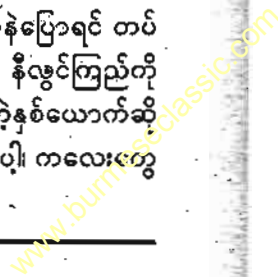
ထောက်ခံမိ၏။

“ခု . . . ဘာတဲ့လဲ”

“ကြည့်ရတာ . . . ရှင်ပြောလိုက်တာကို စိတ်ပူသွားပုံပေါ်တယ်။ စုံစမ်းတဲ့သဘောပဲ . . . ရှင်ကြားပါတယ် ‘သန်း’ ပြောတာတွေ”

“ကြားတယ် . . . နေဦး၊ နီလွင်ကြည်ကို မင်းဘာလို့ထည့်ပြောတာလဲ”

“ကြွေဝတ်မှုန်ဆိုပြီး တစ်ခါတည်းတန်းခန့်ပြောရင် တပ်အပ်သေချာသိနေတယ်ထင်မှာစိုးလို့ . . . နီလွင်ကြည်ကို ပါထည့်ပြောလိုက်တာလေ . . . ခင်နေတဲ့နှစ်ယောက်ဆိုတော့ သေသေချာချာမသိတဲ့သဘောပေါ့။ ကလေးတွေ ပြုန်းခနဲအခက်အခဲမဖြစ်အောင်ပါ”

“အခု . . ခန့်က ဒီရောက်နေပြီလား၊ ဘာပြောလဲ . .
မင်းစောက”

“ခန့်တောင် လာမယ်လို့ပြောသွားတာပဲ၊ ဒေါ်ခင်ဖုန်းဝေ
ဖုန်းဆက်ပုံက . . ဒီမှာ ခန့်ရောက်နေသလား သိချင်
တဲ့ပုံပဲ၊ လာတာနဲ့ ဖုန်းဆက်ပေးပါပြောတယ်”

ဦးမြတ်သာ . . သက်ပြင်းချကာ ခေါင်းယမ်း

လေသည်။

“တို့ပြောတာ . . စောများသွားသလားမသိဘူး”

“ဟင် . . ဖြစ်ရပြန်ပြီ . . ရှင်က”

ဒေါ်သန်းရီ မျက်စောင်းထိုး၏။

“တော်နေကြာ . . သူ့အရှိန်လေးနဲ့သူ လှိမ့်နေတာ ပြုန်း
ခနဲ တားဟယ်ဆီးဟယ်ဆိုရင် လန်ဖျပ်ပြီး ဝရုန်းသုန်း
တားဖြစ်မှာစိုးရတယ်”

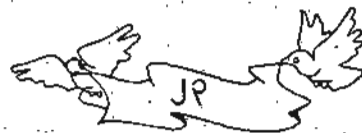
“အဲဒီတော့လည်း . . ဘယ်တတ်နိုင်မလဲရှင်၊မပြောတော့
လည်း စောစောစီးစီးက မပြောကောင်းလားဆိုပြီဖြစ်
မယ်၊ ပြောတော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ၊ သူတို့ဇာတ် သူတို့
နိုင်အောင် ‘က’ပေါ့ . . မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါပဲရှိတာပဲ”

“အင်း . . ဟုတ်တယ် . . ဒါပဲရှိတာပဲ”

ပြောနေစဉ်မှာပင် ဖုန်းဖြည့်လာ၏။

“မင်းနေ . . ငါ ကိုင်လိုက်မယ်”

ဦးမြတ်သာ ဖုန်း ‘ထ’ကိုင်လေသည်။

“ဘာတဲ့လဲဟင်”

ဖုန်းပြောပြီး စားသောက်ဆိုင်၏စားပွဲမှာပြန်
ထိုင်သော မင်းစောကို ကြွေက မျှော်လင့်မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ပြီး
မေး၏။

“ခုထိ . . . ခန့်မရောက်လာသေးဘူးတဲ့၊ မေမေတို့ဆီ
တောင် ခန့်အမေဆီက ဖုန်းလာတယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား . . ဘာတဲ့လဲ”

“ခန့်အကြောင်းမေးတာလို့ ပြောတယ်၊ မေမေကတော့
ခန့်လာလိမ့်မယ်လို့ပြောလိုက်တယ်တဲ့”

“ဘုရားရေ . . ခန့်က သူ့အိမ်ကမသိအောင်လာမှာ၊ အ
ဆောင်ကနေ ခိုးပြီးလာမှာ၊ ဒါဆို . . သူ့အိမ်ကသိသွား

ပြီပေါ့ . . ခုကွဲပဲ မင်းစောရယ် . . ခက်တော့တာပဲ”
ကြွေဝတ်မှုန် မျက်နှာပျက်တာက ယခုပင် ငိုချ
တော့မလိုပါ။

“ဆောရီးပဲ . . ကြွေရယ်၊ မေမေက ခန့်ကြိုက်တတ်တာ
ရွေးပြီး ချက်တတ်တာဆိုတော့ . . ငါ ကြိုပြီးပြောထား
လိုက်မိတာ၊ အန်တီဝေ . . ငါတို့အိမ်ဖုန်းဆတ်မယ်မှ
မသိတာဟ”

“ဆားပါ . . ခုမှတော့ . . ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ သူ့အိမ်က
သိသွားလို့ကတော့ သူ ဆူခံထိမှာ ကျိန်းသေတယ်”

“အေး . . ညတတည်းက သူ့ရောက်လာမယ်ထင်တာ၊
အံ့ရော . . ဘာဖြစ်တယ်မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် . . ငါလည်း အစောကြီးကတည်းက မျှော်
နေတာ မင်းစော၊ ဒီနေ့မှ ပိုပြီးတော့ကို မျှော်နေမိတာ၊
သူ့ဖုန်းကရော ဆက်လို့မရတာလား . . မကိုင်တာလား”

“လှိုင်းမဝင်တာလား မသိဘူး . . ခေါ်မရတာတော့အမှန်
ပဲ”

“ကျွတ် . . ဘာမှန်းလဲမသိဘူး၊ အဲဒီ ခန့်တစ်ယောက်
ဟာ”

“ဟာ . . ခဏကွ . . ငါ သိပြီ ကြွေ”

“ဘာသိတာလဲ . . ငါလည်းပြောဦး”

“သူသွားနေတဲ့အဆောင်ကသူငယ်ချင်းဖုန်းနံပါတ် ငါ့ကို

သူတစ်ခါပေးထားဖူးတယ်”
“ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

မင်းစော ထိုင်ရာမှ ထတာကို ကြွေ . . နားမ
လည်စွာ မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်၏။ မင်းစောက ထမင်းစားမြန်လှ
၏။

“ဖုန်းဆက်ကြည့်မယ် . . ဒီကောင် ဘယ်အချိန်ကထွက်
သွားတာလဲ ဘာလဲ ပိုသေချာအောင်မေးကြည့်လို့ရတာ
ပေါ့”

“အင်း . . အဲဒါလည်းကောင်းတာပဲ၊ ဟဲ့ . . မင်းစော”
ခြေလှမ်းပြင်ပြီးကာမှ မင်းစောလှည့်ကြည့်၏။

“သူ့အိမ်က မသိစေနဲ့ဆိုတာပါပြောဦး”

“ဟာ . . ငါသိပါတယ်ဟ . . ပိုမနေနဲ့”

မင်းစောဖုန်းဆက်နေချိန်မှာ ကြွေ ထမင်းလက်
ကျန်ကို အပြီးသတ်စား၏။ ငွေရှင်း၏။

လက်မှနာရီကိုကြည့်လိုက်၏။ အမှန်မှာထမင်း
လက်ဆုံစားရမည့်သူမှာ မင်းစောမဟုတ်ဘဲ ခိုင်မင်းခန့်ဖြစ်ရမှာ
ပါ။

ယခုတော့ . . .

ခန့်နှင့်အတူတွဲ၍ ကြည့်နူးစွာလျှောက်လည်ခဲ့
ရသည်ဟူသောအိပ်မက်က အိပ်မက်အဖြစ်နှင့် ကြွေကို လှိုစယ်ခဲ့
ခြင်းသာဖြစ်ခဲ့၏။

လက်တွေ့အခြေအနေတ 'ခန့်' အတွက်စိုးရိမ်ပူ
ပန်ခြင်းဖြင့် စိတ်မောလူမောဖြစ်နေလေသည်။

မိမိတို့ ဒီမှာ ထမင်းလာစားနေချိန်မှာများ . . .
အဆောင်ကို ခန့်ရောက်နေပြီလားဟု မျှော်လင့်မိပြန်လေသည်။

မင်းစောပြန်အလာမှာ အနားရောက်တာနှင့်
ကြွေက မေးဆတ်မေးပြီးဖြစ်၏။

“ဘာတဲ့လဲ”

“မနေ့က အလောသုံးဆယ်ထွက်သွားတာပဲတဲ့၊ ခုထိ
ရောက်မလာသေးဘူးဆိုတော့ သူတောင် တော်တော်
အံ့အားသင့်နေတယ်”

“ဟယ် . . . ငါသိပြီ၊ ခုချိန်လောက်ဆို အဆောင်မှာရောက်
နေလောက်ပြီထင်တယ်၊ မင်းစော . . . ထထ သွားကြ
မယ်”

အားတက်သရော အမူအရာမှာ မျှော်လင့်ခြင်း
များထပ်ဆောင်းနေလေသည်။

“အေး . . . ငါလည်း အဲဒီလိုတွေးမိလို့ ဖုန်းဆက်မေးပြီးပြီ”

“ဟင် . . . ဘာတဲ့လဲ . . . ဘယ်သူနဲ့တွေ့သလဲ”

“ဝေမာဖြစ်ဖြစ် . . . ချောစုဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်နဲ့တော့
စကားပြောချင်ဇာန်ဆိုတော့ ဝေမာလာကိုင်တယ်၊ ခိုင်
မင်းခန့် မရောက်လာသေးဘူးတဲ့”

“ဟင်”

ကြွေ စိတ်ပျက်ကာ နေရာမှာ ပြန်ထိုင်မိသွား

၏။

“သူတို့လည်း သွားစရာကိစ္စရှိလို့ သွားတော့မလို၊ ငါတို့
ပြန်အလာကိုစောင့်နေတာတဲ့၊ သွားတော့မယ်ပြော
တယ်”

“ဒါဖြင့် . . . သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်နေသလဲ
ငါ စိတ်ပူလိုက်တာ မင်းစောရယ်၊ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီး
ဖြစ်နေတယ်”

စားပွဲထိုးလေးက စားပွဲခုံမှစားသောက်ပြီးသား
ပန်းကန်တွေ လာရောက်သိမ်းဆည်းပြီဖြစ်၏။ မင်းစောနှင့်ကြွေက
နေရာမှ ထလာကြ၏။

ဟဲလ်ဦးထုပ် ခေါင်းမှာတင်ဆင်ပြီးချိန်မှာ ကြွေ
သတိတရ ထအော်၏။

“သူဘယ်သွားတယ်ဆိုတာ ငါသိပြီ မင်းစော”

“မုံရွာ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းရှိတယ်ဟ၊
ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖူးတယ်၊ ရဲထွန်းဆိုတာ နင်သိလား”

“ဟင်အင်း . . . လူချင်းမသိဘူး၊ အဲဒီနာမည်တော့သူပြော
လို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ဘာလဲ . . . နင်က သူ အဲဒီသွား
တယ်လို့ ထင်လို့လား”

“ဒါပဲရှိတယ်လေ၊ သူကလည်း နောက်တစ်ခါကျရင် အ
ချိန်ယူပြီး လာလည်မယ်လို့ ပြောထားတာ၊ ငါရွေ့တင်ပဲ

ဥစ္စာ”

“ဟာ . . . မသေချာလိုက်တာဟာ . . . နင်ကလည်း”

“သေချာပါတယ် . . . ငါထင်ရင် မလွဲဘူး သိရဲ့လား၊ ခါတိုင်း . . . ပြင်ဦးလွင်ရောက်အောင်သွားတယ်၊ နင်နဲ့တွေ့ပြီးမှ ငါ့ဆီလာတယ်လေ၊ ခု နင်ကျောင်းတက်နေရတာဆိုတော့ ရဲထွန်းဆီသွားတာဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“မုံရွာကို”

“အေး”

မင်းစောက ဆိုင်ကယ်စက်နှိုး၏။ ကြွေက ဆိုင်ကယ်ပေါ် တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဒါဆို . . . နင်နဲ့ချိန်းထားတာ အမိရောက်အောင်လာရမှာပေါ့”

“ဟိုမှာ . . . သူ့သူငယ်ချင်းက တားထားလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ တစ်ခါတလေလာတာကွာ . . . နေပါဦးပြုပါဦး၊ ထမင်းစားပါဦးဆိုပြီး ဆွဲထားသလားမှ မသိတာ၊ ကြည့် . . . အဲဒါဘာလို့ ရယ်တာလဲ”

“ရယ်တာပေါ့၊ ပြောနေလိုက်တာ အတိအကျပဲ”

“အတိအကျပေါ့၊ သူ ငါ့ဆီလာမယ်ပြောရင် လာတာပဲ၊ တစ်ခါမှ မပျက်ဘူး၊ အခု . . . တစ်ခုခုဖြစ်လို့ပဲဖြစ်မယ်”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွဲသွားရာက ဖြုတ်ချမရတာဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”

“မင်းစောနော် . . . ကောင်စုတ်နော်၊ နင့်လိုမှတ်လို့လား”

“အဲဒီလိုများ စွဲလို့ကတော့ ဖျော်စရာကြီး၊ ဟ . . . တအားထုတာပဲ၊ ကြွေရာ . . . အသားဟ . . . အသား၊ နံရံမှတ်နေသလား”

“နင် မဟုတ်တာတွေလျှောက်ပြောတာကိုး၊ ကဲဟာ . . . မုံရွာကိုသွားမယ်၊ သွားရှာမယ် . . . ကွေ . . . ပြန်ကွေ”

“ကြွေ . . . နင် ရူးနေသလား၊ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာခိုးပစ်ကစားသလို လှမ်းပစ်တာနဲ့ရောက်တယ်မှတ်နေသလား”

“လုပ်မနေနဲ့၊ သွားရင်ရောက်တဲ့နေရာချည်းပဲ၊ နင့်မှာဒီဆိုင်ကယ်ကြီးရှိတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သွားမယ်ဟာ . . . မင်းစော . . . ပြန်ကွေ၊ ငါ တကယ်သွားကြည့်ချင်တယ်”

ကြွေက တစ်ဖွတ်ထိုးမှတကယ်တစ်ဖွတ်ထိုးဖြစ်၏။ မင်းစော၏လက်ကိုဆွဲကိုင်ကာ လှုပ်၏။ မင်းစော ပြန်ကွေရလေသည်။

“တော်နေကြာ . . . လွဲနေဦးမယ် ကြွေရာ”

“မလွဲပါဘူး . . . လမ်းမှာ ငါကြည့်သွားမယ်၊ သူကားတွေတော့ လှမ်းတားလိုက်ရုံပဲ၊ ငါ့မွေးနေ့မှာ အသားလွတ်ကြီးငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရတာ ငါ မကျေနပ်ပါဘူး၊ ပျင်းလာပြီ”

“လွဲသွားမှ ငါ့ကို အပြစ်မဖို့နဲ့၊ နင်ခိုင်းတာနော် ကြွေ”

ငါကတော့ တယ်မထင်ဘူး”

“ဘာမထင်တာလဲ . . ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့”

“မုံရွာကိုသွားမယ်မထင်တာ၊ ဒီကောင်အကြောင်း ငါသိတယ်”

“အဲဒီတော့လည်း . . မုံရွာ သံဗုဒ္ဓေဘုရားဖူးရတာ အမြတ်ပေါ့-မင်းစောရဲ့ သူ့ အဲဒီလိုနောက်ကျလို့ ဒဏ်ခတ်တာ၊ ကိုင်း . . မှတ်ကရောပေါ့၊ ဒါမှ . . သူ နောက်ကို ပေါ့ပေါ့ဆဆမလုပ်တော့မှာ”

“အဲဒီလို . . တစ်ဝှက်ထိုးလုပ်တတ်တဲ့ နှင့်အကျင့်ကြီးက မလွယ်ဘူးဟာ၊ သေသေချာချာသိတာလည်းမဟုတ်ဘဲ နဲ့ ရမ်းသမ်းပြီး လိုက်ရှာရတယ်လို့၊ စုံနဲ့သာမြိုင် . . ရှာပုံတော်ဖွင့်ပါလို့ရယ် . . သီချင်းအော်ဆိုဖို့တောင်ကောင်းနေပြီ၊ နှင့်စိတ်က အဟုတ်တောင် ဟုတ်သေးရဲ့လား မသိဘူး”

“မင်းစောနော် . . နင် လိုက်မပို့ချင်ရင် မပို့နဲ့၊ ရပ် . . ခုရပ်၊ ငါ့ဘာသာ ငါ သွားမယ်”

“ကြော . . နင်ကဟာ နောက်တဲ့ဟာကို၊ လိုက်ပို့လို့ပဲ မုံရွာလမ်းပေါ်ရောက်နေပြီဟာ”

“ဒါဆို . . ဘာလို့လျှောက်ပြောနေသေးလဲ ကိုင်း”
မင်းစော ပြုံးသည်။
ပြောခွင့်သာရှိလျှင် . . ချစ်လို့ပေါ့ကြော့ရယ် . .

နှင့်ကိုသိပ်ချစ်လို့ပေါ့ဆိုတာ ပြောချင်သည်။

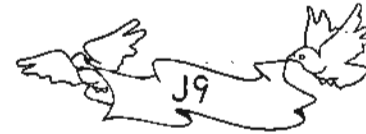
ခုတော့ . . .

ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းချစ်မိပါသည်။

တကယ်ဆိုရင် . . နင့်ကို ငါက ခန့်ထက်အရင်တွေ့တာပါ ကြော့ရယ်၊ ဟိုးအရင်ကတည်းက မြတ်နိုးမိခဲ့တာပါ။ ဖွင့်ပြောဖို့နောက်ကျခဲ့တာတစ်ခုတည်းပါ။

www.burmeseclassic.com

“သွားပါပြီကွာ . . အချိန်တွေကုန်ပါပြီ”
ခိုင်မင်းခန့် စိတ်ပျက်လှစွာ လမ်းဘေးမှာပင်
ပစ် ထိုင်ချ၏။

မန္တလေးမြို့နယ်အစပိုင်းရောက်၍ အားတက်
လာကာမှ ကားက နေရာမှာကျောက်ချထားသလိုရပ်တန့်သွား၏။
တားစက်ဖုံးဖွင့်ပစ်ချက်ရှာ၏။ ဘာဖြစ်တယ်ရယ်လို့ လုံးဝအပစ်
နှာမရပါ။

တားစက်ကိုနှိုး၏။ စက်သံသာမြည်သည်နေရာ
မှ လုံးဝမရွေ့လျားခြင်းမရှိခြင်းက ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလှပါသ
လဲ။

ကြွ . . စောင့်မျှော်ရှာတော့မည်ဟုစိတ်ပူခြင်း

က နှလုံးသားကို မီးနှင့်မြိုက်သလို ပူလောင်ပြင်းပြစွာခံစားရ၏။
ကြွေတို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်အဆောင်သို့ ဖုန်း
ဆက်ဖို့ကြံရွယ်၏။ အဲဒီတော့လည်း . . ခိုင်မင်းခန့်ဆယ်လ်လူလာ
ဖုန်းက ဘက်ထရီအားကုန်နေပြန်သည်။ ဆက်၍မရပြန်။

“ကြွေ့မွေးနေ့မှာမှ . . ကွာ”

ခိုင်မင်းခန့် တောက်ခေါက် ပင့်သက်ချ ခေါင်း
ကဆံပင်ကို လက်ငါးချောင်းဖြင့်ဖွင့်၏။

တစ်သက်တာမှာ ဒီအချိန်အခါလောက် စိတ်
ပျက်စရာကောင်းတာမရှိဟု ထင်သည်။

ကားကို လမ်းမပေါ်ဒီအတိုင်းပစ်ထားခဲ့ပြီး
ကြွေ ထံပြေးသွားချင်မိသည်။ မဖြစ်လို့သာ။

သွားနေသည့်ကားတွေကို လက်လှမ်းတား၏။
တချို့က လူမှုရေးအသိခေါင်းပါးစွာ လုံးဝဂရုမထားဘဲ ထွက်သွား
၏။

တချို့ကားကရပ်ပါသည်။ ခိုင်မင်းခန့်စက်ဖုံး
ဖွင့်ထားသည့်ကားစက်ခန်းထဲဝင်ကြည့် ခေါင်းကုတ်ပြီး အားနာစွာ
ရယ်၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲမသိဘူးဗျ”

“ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး”

ဆိုသူတွေနှင့်သာတိုး၏။

ကိုင်း . . ဘယ်နဲ့လုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်နဲ့မှမလုပ်

တတ်ပါ။

တားတစ်စီးလုံး ရှေ့မှာရှိနေလျက် . . ဘယ်ကိုမှ
သွား၍လာ၍မရခြင်းကို ကြုံတွေ့ရခြင်းလောက် စိတ်ပျက်စရာ
ကောင်းတာ ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါ့မလဲ။

“ကဲလေ . . ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ”

စိတ်ပျက်စိထဲမှာ ဖခင်ဦးဉာဏ်လင်းခန့်၏
ပုံစာပေးချက်နာကြီးကိုမြင်၏။ မြို့နှင့်ဝေးသောနေရာဌာနမှာမှ
ဖြစ်ရတယ်လို့ကွယ်။

မင်းစောကို သတိရ၏။ မင်းစောကို ဖုန်းဆက်
ခေါ်ချင်၏။

ပြီးတော့ . . ရဲထွန်း . . .

နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နေရာစီ၊ ခေါ်ဖို့က
မလွယ်လှပါ။ မင်းစောကမှ ခေါ်လို့ရနိုင်သေး၏။ ယခုအချိန်မှာ
မင်းစောကဆိုင်ကယ်တစ်စီးဖြင့် မြေကြောရှုံ့ကာ သွားလိုရာသွား
နိုင်တာလေ။

ပြီးတော့ . . ကြွေ့ကိုအကြောင်းကြားပေးနိုင်
တာ သူပဲရှိလေသည်။

ခရီးသည်တင်ကားကြီးတစ်စီး လာနေတာမြင်
ရသဖြင့် ခိုင်မင်းခန့် ဝမ်းသာသွား၏။ လမ်းမပေါ်ပြေးတက်ပြီး
သတ်ပြတားဆီးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကားဆရာက ခေါင်းပြုမေး၏။ စက်နိုးထား
သော ကားစက်သံကြောင့် စက်သံလွှမ်းအောင် အော်ပြောရလေ
သည်။

“ကား ဘာဖြစ်လဲမသိဘူးဗျာ . . နည်းနည်းလောက်
ကြည့်ပေးပါလား။”

“ဟာ . . ဟိုင်းဝေးမောင်းလာပြီး ကားတောင်ဘာဖြစ်လို့
ဘာဖြစ်မှန်းမသိနဲ့ . . ခက်တာပဲ”

ညည်းညူသံတစ်ပိုင်းဖြင့်ဆို၏။ စက်ရပ်လိုက်
ခြင်းက အခြေအနေကောင်းသည့်သဘောကိုပြဆို၏။ ကြည့်ပေး
မည့်သဘော။

ခိုင်မင်းခန့် ဝမ်းသာသွားရလေသည်။ ကားဆ
ရာ (ဒရိုင်ဘာ)က ကားပေါ်မှခုန်ဆင်း၏။ ကားစပယ်ယာနှင့်အတူ
တတ်ကျွမ်းနားလည်ဟန်ရှိသူတစ်ယောက်ပါ ခိုင်မင်းခန့်၏ကားကို
လာကြည့်ကြလေသည်။

“စက်နိုးကြည့်”

ဆိုသဖြင့် . . ခိုင်မင်းခန့်က ကားပေါ်တက်
စက်နိုး၏။ စက်သံပီပြင်စွာပေါ်လာသည်။

“ဟော . . ရတာပဲ . . ခင်ဗျားကလည်း”

ကားဆရာက အလကားအလုပ်ရှုပ်တာဆို
သောပုံစံမျက်နှာရှုံ့လေသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျာ . . ကားက စက်နိုးလို့ရတယ်။ ဂီယာထိုးပေ

မဲ့ မသွားတော့ဘူး။ ရှေ့တိုးလို့မရ . . နောက်ဆုတ်လို့
မရနဲ့ဖြစ်နေတာ”

အကူအညီပေးသည့်သူတွေ တစ်ယောက်မျက်
နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကြ၏။ ပင့်သက်မော သံပြိုင်ချ၏။

“ဒါဆို . . သွားပြီ။ ကလပ်ဘရိတ်ကြွသွားပြီ”

ကားဆရာက ခေါင်းယမ်းဆို၏။

ခိုင်မင်းခန့် ‘ဟူး’ခနဲ လေမှုတ်ထုတ်ကာ စိတ်
ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဂီယာပေါက်ချ . . ကလပ်လဲရမယ်ဗျာ။ အချိန်ကတော့
အတော်ကို ယူလိမ့်မယ်”

နံဘေးမှာလိုက်ပါလာသူက ခိုင်မင်းခန့်တစ်
ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ သတိပြုမိသွား၏။

“တစ်ယောက်တည်းပဲလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခရီးသွားရင် အဖော်ပါမှကောင်းတယ်ဗျာ။ ခုလို အရေး
ဟယ် အကြောင်းဟယ်ဖြစ်လာတော့ တစ်ယောက်က
ကားကိုစောင့်၊ တစ်ယောက်က စက်ဆရာခေါ်တာတို့
ကလပ်ဘရိတ်ဝယ်တာတို့ ကူညီပေးလို့ရတာပေါ့”

“အေးဗျာ . . တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ဒုက္ခရောက်နေ
တယ်”

ယခုမှ . . မိမိကို ဖေဖေစိတ်မချတာ၊ တစ်

ယောက်တည်း ကား၊မမောင်းစေချင်သော မိဘ၏မေတ္တာကို ရိပ်စားမိ၏။

“ကားပျက်တဲ့နေရာက အဆင်မပြေဘူးဗျာ၊ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ ကအစ မြို့နဲ့တအားအလှမ်းဝေးနေတော့ . . ကျွန်တော် ကားကိုဆွဲပေးလို့ရမလား”

“ဟာ . . ဟိုင်းဝေးခရီးဗျာ၊ ဘယ်ဆွဲလို့ရမလဲ၊ ကျွန်တော် တို့က အချိန်မီ လိုင်းပြန်ဝင်ရမှာ”

ပြောရင်း . . ကားပေါ်ပြန်ပြေးတက်သောပုံစံ က ဆွဲထားခဲရမှာစိုးသလို မြန်ဆန်လှလေသည်။ ကားပေါ်မှာပါ လာသော ခရီးသည်တွေကအစ အချိန်ကြန့်ကြာမှာစိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မျက်နှာအနေအထားတွေ မှန်သန်နေရာက ကားဆရာ ကားပေါ် ပြန်ရောက်လာမှ စိတ်အေးသွားကြရသောပုံစံမျိုးတွေပါ။

“ဟာ . . ခဏဗျာ . . ခဏ”

ကားထွက်ဖို့ပြင်မှ ခိုင်မင်းခန့်သတိဝင်ကာ ကား ရှိရာပြေးလာ၏။

“ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်ဗျာ၊ ပစ္စည်းဝယ်မယ် စက်ဆရာ ခေါ်မယ်”

ခိုင်မင်းခန့် ကားပေါ်ပြေးတက်လာချိန်မှာ နေဝင်လှပြီဖြစ်၏။

“ဖြစ်မလား . . ကားက ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့”

“အဖိုးတန်ပစ္စည်းရှိရင် ယူခဲ့နော်”

ကားပေါ်မှာ သက်ရွယ်ကြီးရင့်သူတချို့က စိတ်မချနိုင်ဘဲ မှာကြားကြ၏။ ကားဆရာက ကားကို အားသွန်မောင်းနေပါပြီ။

ထိုအခါမှ . . ဆယ်လ်လူလာဖုန်း ကားပေါ် ကျန်ခဲ့တာ သတိရလေသည်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းအဖြစ် သတိရတာ မဟုတ်ပါ။ နီးစပ်ရာဆိုင်မှာ ဘက်ထရီဝယ်ထည့်ပြီး မင်းစောကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ဖို့ အရေးကြီး၏။

ခုချိန်လောက်ဆို ပြင်ဦးလွင်အိမ်ကို ကြွ ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ။ မိမိကို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေလောက်ပြီ ဆိုတာ သေချာစွာသိရှိနေခဲ့၏။

ကြွ.မွေးနေ့မှာ ကြွ.ထံ အချိန်မီမရောက်နိုင်ခြင်းအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။ မနေညကတည်းက ခရီးဝေးအပြင်းနှင့်လာရခြင်းအတွက် လူက ပင်ပန်းလှပါပြီ။

လူတစ်ကိုယ်စာ တိမ်းယိမ်းပေးလျှင် ထိုင်၍ ရနိုင်ပါလျက် နေရာရွှေဖယ်ပေးခြင်းမရှိကြသဖြင့် . . လှေကားအဆင်းအတက်မှာ နွမ်းလျှစွာ ထိုင်ချရ၏။

တစ်ည၌နှင့် တစ်နေ့လုံးပင်ပန်းစွာကားမောင်းရခြင်းအပြင် ကားကပျက်သဖြင့် စိတ်မောလှမောဖြစ်နေခြင်းက သူများထိုင်ခဲ့စောင်းကိုခေါင်းမိုခွင့်ရချိန်မှာပင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက်လေသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ . . ကြွကခိုင်မင်းခန့်ပေးသော

၁၉၀ မအေးလေး . .

ပလက်တီနီဆွဲကြီးလေး ဆွဲကြည့်လျက် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ကြည်နူး
စွာရှိနေလေသည်။

ဤမျှထိအောင် . . ကြွေက ခိုင်မင်းခန့်၏ရှလုံး
အိမ်မှာစွဲနစ်စွာတည်ရှိတာ ကြွေ သိမည်မဟုတ်ပါ။

“ဝေးလိုက်တာဟာ . . သွားရတာတစ်မျှတစ်ခေါ်ကြီး၊
ဒီကြားထဲ . . အဲဒီ ရဲထွန်းကမရှိနဲ့ . . ပင်ပန်းလိုက်တာ”

ကြွေ ညည်းညူသံမှာ အားအင်ကုန်ခန်းနေတာ
သိသာလေသည်။ နေ့ဖက် လေဖက်ကြောင့် အသားအရည်တွေ
ဝပ်ဖျင်းဖျင်းဖြစ်ကာ စေးထန်းနေ၏။

“အေး . . ဒါကြောင့် နီးနီးနားနားခရီးမဟုတ်ဘူး မသွား
နဲ့လို့ ငါပြောသားပဲ ကြွေရဲ့၊ နင်က ငါ့စကားမှ နားမ
ထောင်တာ”

ခရီးဝေးကြီးကို ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ဒီတစ်ခါပဲ ကြွေ
သွားဖူးခြင်းဖြစ်၏။ မင်းစော၏ပခုံးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်
တိုင်ထားရခြင်းကြောင့် လက်အံ့သေကာ နာနေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ရဲထွန်းနှင့်တွေ့ရလျှင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ထိုင်စကားပြောခြင်းဖြင့် လာရကျိုးနပ်ကာ(ခိုင်မင်းခန့်ကိုမတွေ့ရ သည့်တိုင်)အနည်းငယ်အမောပြေလောက်၏။

ယခုတော့ . . .

“ဘယ်သိမှာလဲ . . မုံရွာကနေ အဲဒီလောက်အဝေးကြီး ဆက်သွားရလိမ့်မယ်လို့၊ ငါမှ ထင်မထားတာ၊ ခန့်တစ် ယောက်က ရန်ကုန်မှာလည်းမရှိ၊ တို့ဆီတွေလည်းမလာ နဲ့ . . ဒီလည်းမရောက်နဲ့ ဘယ်သွားနေမှန်းမသိဘူး” ကြွေ စိတ်တိုလေသည်။

“ကြွေ့မွေးနေ့မှာ . . ကြွေ့ဆီလာဖြစ်အောင် လာရမှာပဲ ကြွေ့ရဲ့၊ ဘယ်လောက် မအားအားအား . . လာဖြစ် အောင်လာမယ်၊ ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်မသွားနဲ့နော် ကြွေ့ အဆောင်ကနေ ကျွန်တော်လာအောင်စောင့်နေ”

ဖုန်းပြောကြစဉ်က . . ကြွေ့ မပြောရဘဲ ကြွေ့ မွေးနေ့ကိုအထူးသတိထားသိနေပါလားဟု ကြွေ့ ဝမ်းသာကြည်နူး ခဲ့ရတာပါ။

“ဒီနေ့ နှင့်မွေးနေ့ဆိုတာ သူသိတာသေချာတယ်နော်”
“ဪ . . သေချာလို့ လာပါမယ်ပြောတာပေါ့”
စိတ်မရှည်စွာ ကြွေ့ အော်၏။ မင်းစော ရယ် လေသည်။

“တော်နေကြာ . . လူလွဲမှာစိုးလို့ဟ၊ ခိုင်မင်းခန့် စွဲတာ

နှင့်သိပါတယ်၊ သူ့ကိုကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေက အစ် ပုံကြီး”

“စိတ်ဆိုးနေတာသိရက်နဲ့ မစနဲ့နော် မင်းစော၊ ငါ အရမ်း ကိုပင်ပန်းနေပြီဟ . . စိတ်တအားတိုနေပြီ”

“သိတယ် . . သိလို့ နှင်စိတ်ပြောအောင် လျှောက်နောက် နေတာပါ ကြွေ့ရာ”

“မပြောပါဘူး . . တွေးလေ ပိုဒေါသထွက်လေပဲ၊ မလာ ဖြစ်ရင်လည်း မလာဖြစ်ဘူး သူ ဖုန်းဆက်လို့ရနေသားနဲ့၊ ငါ့ကို သက်သက်အရှက်ခွဲတာ၊ တော်သေးတယ် . . နှင် ရောက်လာလို့၊ နှင်မို့ရင် အဆောင်မှာ သူ့များဟားတာ ငါခံနေရပြီ”

“ခုလည်း . . အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့မလာဖြစ် တာနေမှာပေါ့ ကြွေ့ရာ၊ နှင်ကို သူ အရမ်းဂရုစိုက်တာ နှင်သိပါတယ်”

“သူပြောတဲ့စကားက ကုန်နေပြီ မင်းစောရဲ့၊ သူ ဘယ် လောက် အားအား၊မအားအား၊ ရောက်အောင်လာမယ် ပြောတာ၊ ဘာအကြောင်းတစ်ခုခုက ရှိလာရမှာလဲ”

“နှင် ကျောင်းပိတ်ရက်တိမ်ပြန်နေတုဟာ . . အခုချိန်ထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးတာကို နှင် ဘယ်လိုပြောမလဲ”

“ဘာပြောစရာလိုသလဲ . . ဒီနေ့ည ဝိုးချုပ်လောက်မှပြန် ရောက်မယ်လို့ မေမေ့ကို ငါပြောခဲ့တယ်၊ ခိုင်မင်းခန့်လာ

မယ်ဆိုတာကိုပါ ငါပြောထားတာပဲ၊ ဒါကြောင့် လျှောက်
သွားရဲတာပေါ့၊ မေမေ့ကို ခန့်နဲ့ငါအကြောင်း ဖွင့်ပြော
ပြထားလို့ မေမေသိနေတယ်၊ ရေဆာတယ်ဟာ . . အ
အေးဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်တွေ့ရင် ခဏရပ် . . အအေး
သောက်ရအောင်”

“ဟာ . . ရဲထွန်းတို့ဘက်မှာတုန်းက မပြောဘူး၊ ဒီနေရာ
မှာ ဘာဆိုင်ရှိမှာလဲ၊ ဟိုမရောက် ဒီမရောက် လမ်းခု
လတ်ကြီးမှာ၊ မုံရွာမြို့ထဲပြန်ဝင်မှသောက်လို့ရမယ်”

မင်းစောပြောမှ . . ကြွေက ဟိုဘက်ဘက်
လယ်ကွင်းတွေသာရှိတာ သတိထားမိပါသည်။ မြို့နင်းတော်တော်
ကို အလှမ်းဝေးသောနေရာမှာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့်ပြေးနေသော
သူ တို့ဆိုင်ကယ်အပြင် ကားတစ်စီးတလေသာ ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ
မြင်ရ လေသည်။

ဝယ်သောက်စရာဆိုင်ခရိုကာမှ ရေက ပိုငတ်
၏။ အာခေါင်တွေ ခြောက်သွေ့ကာ ရင်တွေပူလာလေသည်။

“မင်းစော”

“ဟင်”

“နေတောင်ဝင်သွားပြီဟနော်၊ တို့တစ်တွေ မန္တလေး
ရောက်ရင် မိုးတအားချုပ်နေမှာပဲ၊ အိမ်ပြန်ရောက်ဖို့က
တော့ မိုးလင်းမယ်ထင်တယ်”

“ကျိန်းသေတယ် . . အဲဒါကတော့၊ နင် ခန့်ကိုစောင့်နေ

တာပဲ တစ်နေကုန်တဲ့ဟာ၊ ငါတို့ ထမင်းစားတော့ပဲတစ်
နာရီခွဲနေပြီ၊ မုံရွာကို သုံးနာရီလောက်ကမှ စထွက်ဖြစ်
တာ၊ ခုပြန်လာတော့ ခြောက်နာရီထိုးပြီးနေပြီ”

ကြွေ ကျွတ်ခနဲ အသံထွက်အောင်စုတ်သပ်၏။
“ကျွတ် . . သွားချင်လောကြီးနေတာနဲ့အချိန်သတိမထား
မိဘူးဖြစ်သွားတာဟာ၊ နင်ကလည်း နည်းနည်းပါးပါးသ
တိပေးတာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီမင်းစောတစ်ယောက်ဟာ”
“မြတ်စွာဘုရား . . မယ်မင်းကြီးမ၊ ဘာလို့ လူကိုလှည့်
ခွေဆွဲထည့်ရတာလဲ၊ နင်ပဲ သံဗုဒ္ဓေရောက်တော့ ခဏ
လေးဝင်ဖူးရအောင်ဆိုပြီး ဝင်ဖူးသေးတာလေ၊ အဲဒီက
နေ . . ရဲထွန်းဆီတန်းသွားတယ်၊ ပြန်လာတယ်၊ နည်း
တဲ့ခရီးလား၊ ဒါတောင် ငါအပြင်းအထန်မောင်းတာ
နော်ဟင်”

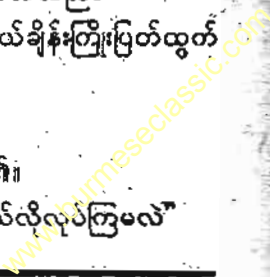
“ဘာဖြစ်တာလဲ . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

မင်းစောထံမှ ‘ဟင်’ ဟုအော်သံက အလန်တ
ကြားအသံဖြစ်၏။ ကြွေ . . လန့်ဖျပ်သွားလေသည်။

“ချိန်းကြိုးပြတ်တာ ကြွေ၊ ဆိုင်ကယ်ချိန်းကြိုးပြတ်ထွက်
သွားတာ . . ဒုက္ခပါပဲ”

“ဟယ်”

ကြွေ မျက်လုံးပြူးသွား၏။
“ဘာလုပ်ကြမလဲ မင်းစော၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ကြွေအသံမှာ ပူပန်စိတ်လွန်ကဲကာ အသံပင် တုန်နေလေသည်။ မင်းစောက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်း၍ . . သူမ ဝါဆင်း၏။

“ဘာလုပ်ရမလဲ ကြွေရာ၊ ချိန်းကြိုးဝယ်ထည့်ရမှာပေါ့”

“ဟင် . . ချိန်းကြိုးဝယ်မယ်၊ ဘယ်မှာဝယ်မှာလဲ”

ကြွေ . . ဝဲယာ လှည့်ကြည့်၏။ မြို့နှင့်အလှမ်း ဝေးသောနေရာဖြစ်သဖြင့် . . သစ်ပင်ကြီးငယ်များသာရှိ၏။ ဝင်လှ စံနေမင်း၏အနီရောင်အလှကိုမြင်တိုင်း ကြွေသည်နေမင်း ကြီး ငိုနေသည်ဟု အမြဲတစေတွေးမိလျက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ကိုခံစားတတ်သူဖြစ်၏။

ယခုတော့ . . နေဝန်းကြီးနှင့်အပြိုင် ကြွေငိုချင် နေလေသည်။

“ဒီမှာ . . ဘာဆိုင်မှ မရှိတာ”

မင်းစော . . စိတ်တိုသွားလေသည်။

“အေးလေ . . ဒီမှာမရှိတော့ . . ရှိတဲ့နေရာမှာ ဝယ်ရမှာ ပေါ့ ကြွေရဲ့၊ အရေးထဲမှာ . . နင်ကတစ်မျိုး”

“ဘာတစ်မျိုးလဲ . . အချိန်ကိုကြည့်ဦး၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေ ပြီလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရမလဲ”

“ပြန်လို့မရတော့ မပြန်ကြရဲ့ပဲပေါ့”

မင်းစောစိတ်ကူးထဲမှာတော့ တားတစ်စီးစီး အ မြန်ဆုံးရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်၏။ ဝဲယာ ငိုကြည့်ပြီးဘာလုပ်ရမလဲ

အကြံထုတ်နေတာပါ။ ကြွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုးပေးခွန်းထုတ်နေ ၍ စိတ်တိုနှင့် တမင်ရွံ့ပြောနေမိလေသည်။

“ဘာ . . ဘာ . . နင်ဘာပြောလိုက်တယ်”

ကြွေ တအားအော်မှ ကိုယ်ပြောမိတာ တိုယ် သတိရ၏။ ကြွေ . . ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်နေတာကြည့်ပြီး ရယ်ချင်လေသည်။

“ဘာ . . ခုမှကြောက်ပါပြီလဲ၊ အဲဒါ . . နင်ဆတ်ဆော့ တာလေ . . နင်ရှည်ကော၊ မသွားနဲ့လို့တားတာ ရမှ မရ ဘဲကိုး”

“ဟဲ့ . . နင့်ဆိုင်ကယ်ကြီး အဲဒီလောက်စုတ်ပြတ်သတ်နေ လိမ့်မယ်လို့ ငါမှ မထင်တာ၊ သိမှ မသိတာ၊ ပြောပါလား အစကတည်းက ဆိုင်ကယ်မကောင်းရင် မတောင်းဘူး လို့”

ပြောရင်း . . မျက်ရည်တွေက ကြွေ၏ပါးပြင် ပေါ် ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာလေသည်။

“ဟာကွာ . . ဘာလို့ငိုရတာလဲ”

“တဖြည်းဖြည်းမှောင်လာပြီ မင်းစောရဲ့၊ အိမ်ကိုအချိန်မီ ပြန်မရောက်ရင် ခုကွဲပဲ၊ ပြီးတော့ . . လူမရှိသူမရှိနေ ရာကြီးမှာမှ . . နင့်ဆိုင်ကယ်က ပျက်ရတယ်လို့ အံ ရော”

“ဪ . . ပြောတတ်ပလေတယ်၊ ဆိုင်ကယ်လည်း စတ်

ကိရိယာပစ္စည်းတွေနဲ့ဖွဲ့စည်းထားတာ ကြောရဲ့။ လူတွေ အသည်းကျွမ်းတာ၊ ယောင်တာ၊ နှလုံးရောဂါဖြစ်တာ၊ အဆုတ်မကောင်းတာဖြစ်သလို . . စက်ကိရိယာဆိုတာ လည်း အသုံးများရင် များသလောက် ပျက်စီးတာရှိတာ ပေါ့ . . ဒါကိုအပြစ်ပြောလို့ရမလား၊ ပြီးတော့ . . ဖြစ်တာက ရှင်းရှင်းလေး။ ချိန်းကြိုးပြတ်တာလောက်က မြို့ပေါ်မှာဆို အေးဆေးပဲ။ ဝယ်ပြီး ပြန်လဲထည့် . . အိုကေ ပဲ”

“ဟင် . . နင်က အိုကေနိုင်တယ်၊ ဒီလိုနေရာကြီးမှာ ဘယ်လိုမှ ဝယ်လို့မရနိုင်တာသိနေရက်နဲ့ . . အိုကေရမလား”

“စိတ်ပူလွန်းရင် ကြံရာမရဖြစ်ပြီး ဘာမှလုပ်လို့မရတာ နင်သိပါတယ် ကြောရဲ့၊ ဒီမှာ . . ငါပြောမယ်ကြည့်စမ်း စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ခဏလောက် ငြိမ်ငြိမ်နေပေးပါနော်၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ် . . တကယ်”

မင်းစောက် လက်တလေးနှစ်ဖက်ဖြန့်ကာ ကာလျက် တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြုနေသဖြင့် ကြွေကမျက်စောင်းထိုးကာ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ဖိကိုက်၏။

လက်မှနာရီကို အကြည့်ရောက်၏။ တရုတ်ဇာတ်လမ်းတွဲတွေကို လုံးဝအံ့လွတ်မပေးဘဲ နှစ်ခြိုက်လှလွန်းသော မေမေဒေါ်ဖြူဖြူခမာ အချိန်တန်လို့မှ ပြန်မရောက်လာသေးသော

သမီးအတွက် ရတက်မအေးဖြစ်ကာ ဇာတ်လမ်းတွဲတောင် ကြည့်နိုင်ပါ့မလား။

မေမေစိတ်ပူတတ်တာသိနေတော့ ကြွေက မေမေစိတ်ပူမှာတွေး၍ စိတ်ပူနေမိချိန်၌ မထင်မှတ်သောပြဿနာတွေ တက်သွားလိမ့်မည်ဟု . . ကြွေ လုံးဝ ထင်မှတ်မထားခဲ့ပါ။

www.burmeseclassic.com

“ဟင့်အင်း.. ခန့်ရောက်မလာသေးပါဘူး ဦးဉာဏ်လင်း၊
အဲဒါကြောင့် .. ကျွန်မ ဖုန်းမဆက်တာပါ”

— မင်းစော၏မေမေ ဂေါ်သန်းရီထံယခုတစ်ကြိမ်
ဖုန်းဆက်သူက ဦးဉာဏ်လင်းခန့်ဖြစ်နေ၏။

ဂေါ်သန်းရီက ဟိုဘက်မှပြောသောစကားကို
ဦးမြတ်သာလည်းကြားရအောင်.. စပိကာဖုန်းဖြင့်ပြောင်းကိုင်၏။

“ခက်တာပဲဗျာ .. ကျွန်တော်တို့လိုက်ရွာပြီးပြီ၊ ခန့်
မန္တလေးသွားတယ်ပဲပြောကြတာဗျ၊ မနေ့ညနေက
တည်းကထွက်သွားတာဆိုတော့ ရောက်သင့်နေပြီ”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဦးဉာဏ်လင်း၊ အိမ်ကသား မင်း
စောလည်း ဒီနေ့ပြင်ဦးလွင်ကို ပြန်လာရမှာပြန်ရောက်

မလာသေးဘူးဆိုတော့ သူတို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်က အဆောင်မှာပဲ ရှိနေကြမလားပဲ”

“သူတို့ ဆိုတာ . . . နိုင်မင်းခန့် ပါ အဲဒီရောက်နေမယ် ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မစိတ်ထင်ကို ပြောတာနော်၊ ရောက်မ ရောက်တော့ မသိဘူး”

ဦးမြတ်သာက လက်တို့ သဖြင့် ဧဝါသန်းရိက ဖုန်းပြောနေရာမှ လှည့်ကြည့်လေသည်။

“ဟိုကောင်မလေးပါ ပြန်မလာသေးလို့ ကတော့ . . . ခိုး များပြေးကြပြီလားပဲ”

ဦးမြတ်သာက ခပ်တိုးတိုးပြောသဖြင့် ဧဝါသန်း ရိက ‘ရှင်တလည်း အရေးထဲမှာ ဟု လှည့်မာန်လေသည်။

“သူ့ အမေတံတော့ တင့်တိုတရီရီ ဖြစ်နေပြီဗျ၊ အရမ်းကို စိုးရိမ်နေပြီ၊ ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းတာဆိုတော့ တာ ဖြစ်သလဲ တွေးပူကြရတာလေ”

“ဟုတ်တာပေါ့ . . . ပဲ့တော့မှာပေါ့”

“ကလေးတွေဗျာ၊ မလိမ္မာတာ၊ တတယ်ဆိုရင် မိဘကို . . ကိုယ်ဘယ်သွားရင်သွားတယ်ဆိုတာ အသိပေးသွားရင် ဘာပူစရာ ရှိမလဲ၊ ဖုန်းလည်း ဆက်လို့ မရဘူး”

“မန္တလေးသွားတယ်ဆိုတော့ သားတို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကိုသွားတာပေါ့ . . ဒါပေမဲ့ . . သားဖုန်းဆက်ပြီးမေးတဲ့

အချိန်က သားဆီကို ခန့် မရောက်သေးဘူး ဦးညွှတ် လင်းခန့်၊ သေချာရဲ့လားရန်ကုန်မှာပဲရှိနေမလား”

“ရန်ကုန်မှာမရှိတာတော့ သေချာတယ်ဒေါ်သန်းရီ၊ သား သူဝယ်ချင်းတွေဆီ လိုက်စုံစမ်းပြီးပြီ၊ အော့(ဖ်)ရတာနဲ့ လစ်သွားတာ၊ ကျွန်တော်စိုးရိမ်တာက ဟိုကလေးမလေး ဆိုတာနဲ့ များ ပတ်သက်နေမလားလို့ ဗျ”

“ဘယ်ကလေးမလေးကို ပြောတာလဲ”

“ဦးမြတ်သာ တစ်ခါပြောတာဗျာ၊ အဲဒါ”

ဧဝါသန်းရီ . . . ရယ်လိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်တာ၊ ပတ်သက်နေရင်လည်း ဒီအချိန်အထိ ဘယ်နေကြမလဲ၊ လျှောက်လည်ပြီး ပြန်လာကြမှာပေါ့”

“မသိပါဘူးဗျာ . . . ဦးမြတ်သာက ခန့် ကို ပြင်ဦးလွင် သား လုပ်တော့မယ်ပြောလို့ စိတ်ပူနေတာ”

ဧဝါသန်းရိက ဦးမြတ်သာကို မျက်စောင်းထိုး

ကြည့်၏။ စကားပြောခွက်နေရာ ရွှေ ပေး၏။

“ရှင်ပြော . . . ရှင်ရှုပ်ထားတဲ့ဇာတ်၊ ရှင်ရှင်း”

ခပ်တိုးတိုး ပြောလေသည်။

“ဦးညွှတ်လင်းခန့် . . . ကျွန်တော်ပါ . . မြတ်သာ”

ဦးမြတ်သာ . . . အသံပြုလေသည်။

“ဟာ . . . ဦးမြတ်သာ . . အတော်ပဲ . . ပြောပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျားကို မေးချင်နေတာ၊ တကယ်ပဲ ကျွန်တော့်သား

မှာ ချစ်သူရှိနေပြီလား”

“ဟာ . . . ကလေးမှမဟုတ်တာဗျာ၊ ဘာတွေပူနေတာလဲ”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပူရတာဗျ၊ သားကို ကျွန်တော်တို့ သဘောတူထားတဲ့သူ ရှိတယ်ဗျာ၊ ဥမ္မာကိုဆိုတာ၊ အဲဒီကလေးမလေးနဲ့ အမေရိကားမှာ သွားဖြေဖို့ စီစဉ်ထားတာဆိုတော့ . . . အစီအစဉ် လွဲချော်သွားမှာ ကြောက်နေတာ”

“ခိုင်မင်းခန့် က အဲဒီကိစ္စသိသလား”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သိမယ်၊ တိတိကျကျကြီးတော့ ပြောမထားသေးဘူးဗျ၊ ကလေးတွေ အနေခက်မစိုးလို့လေ”

ဦးမြတ်သာနှင့် ဒေါ်သန်းရီက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး မျက်ခုံးပင့်မိကြ၏။

ပြဿနာဖြစ်မည့်အရေးပါလား။ ဒေါ်သန်းရီကမိန်းမသားပီသစွာ ကြွ မေမေ ဒေါ်ဖြူဖြူကိုသတိပေးမပြစ်မယ်ဟု စိတ်အတွေးရောက်၏။

“ဪ . . . သေချာရင်တော့ တိတိကျကျသိထားရအောင်ပြောထားသင့်တယ် ဦးညွှန်လင်း၊ ဒါ . . . ကျွန်တော့်စိတ်ထင်လေ၊ လူငယ်မဟုတ်လား၊ တော်နေကြာချစ်သူထားပြီးမှ ပြောရဆိုရတော့မကောင်းဘူးပေါ့”

“အေးဗျာ . . . ဦးမြတ်သာတို့ဆီ သားတ မကြာခဏလာနေတာဆိုတော့ ဦးမြတ်သာတို့လက်ထဲအပ်ပါတယ် . .

သားကို ဝိုင်းဝန်းစောင့်ရှောက်ပေးကြပါဗျာ၊ ဒီတစ်ခါ သူပြန်လာရင်တော့ တိတိကျကျပြောရမယ်၊ စေ့စပ်ထားသင့်ရင်လည်း စေ့စပ်ထားပေးရမှာပဲ၊ ခုလည်း . . သားက အဆောင်မှာသွားနေတာ၊ အဲဒီကို ဖုန်းဆက်တာမရလို့ ရှာရင်းက ခင်ဗျားစကားသတိရပြီး အဲဒီများရောက်နေသလား ဆက်ကြည့်ရာက . . ပြင်ဦးလွင်ကို လာမယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ ကျေးဇူးပဲဗျာ . . ဦးမြတ်သာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် အလုပ်ရှုပ်သွားပြီထင်တယ်”

“ဟာ . . ရှုပ်မလားဗျာ ခင်ဗျားကလည်းအချင်းချင်းတွေကို”

နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး ဖုန်းချရာမှ ပင့်သက်ချသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်၏။ ဒေါ်သန်းရီမျက်နှာပျက်နေလေသည်။

“အဲဒါကြောင့် . . ဖြူဖြူကို ကျွန်မသတိပေးစကားကြိုပြောထားခဲ့တာ ကိုမြတ်သာ၊ ခု . . တွေလား၊ သူတို့သဘောတူထားတဲ့သူနဲ့ကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှကို မစဉ်းစားတာ၊ ဘယ်သူလဲကောင် သိချင်ပုံမရဘူး”

“သိနေလို့ မေးစရာမလိုတာလည်းဖြစ်မယ်၊ တစ်ခုခုတော့ ရိပ်မိနေပုံပဲ”

ပြောရင်းမှ နာရိယံအကြည့်ရောက်၏။ အံ့အား
သင့်မျက်နှာဖြစ်ထွန်း၏။

“ဟ . . အချိန်မနည်းတော့ပါလား၊ ဒေါ်သန်းရီ ခင်ဗျား
သားမင်းစော ပြန်မရောက်သေးပါလား။”

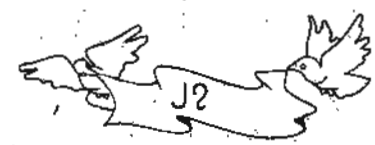
“ဟုတ်တယ် . . ထမင်းဟင်းချက်ထားတာတွေတောင်
အေးစက်ကုန်ပြီ၊ ကြည့်ရတာ . . ခိုင်မင်းခန့်ရောက်နေ
လို့ အပြင်ထွက်လည်ရာက မိုးချုပ်တယ်ထင်တာပဲ”

“အေးကွာ . . စောစောကတင် အလင်းကြီးရှိသေးတယ်၊
ချက်ချင်းမှောင်ကျသွားတာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ . . ဦးညွှန်လင်းခန့်တို့ပုတာမပြောနဲ့၊ ကျွန်မ
စိတ်ထဲတောင် ပူလာပြီ”

ပြောရင်း အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ကာ လမ်းမဘက်
မျှော်ကြည့်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ခြံထဲဝင်လာသောလူရိပ်ကို
တွေ့ရ၏။

ဘယ်သူလဲ သေချာစွာကြည့်တော့ ကြွေဝတ်မှုန်
မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူဖြစ်နေလေသည်။

“ဒုက္ခပဲ မင်းစောရယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”
“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ . . ငါလည်းတွေးနေတာပဲ ကြွေရဲ့၊
အမှန်မှာတော့ ချိန်းကြိုးပြတ်တာလောက်ဓာယာ၊ ပြန်
ဝယ်ပြီးထည့်တာလောက်ပဲ၊ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိပါဘူး၊
အခုဟာ . . မဟုတ်တဲ့နေရာမှာလာဖြစ်လို့ ဒုက္ခဖြစ်နေ
တာ”

အမှောင်ထုက မြန်ဆန်စွာ ဖုံးလွှမ်းကျရောက်
၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထင်ရှားစွာ မမြင်ရတော့ဘဲ
မှုန် ဝါးဝါးသာမြင်ရသောအခြေအနေမှာရှိလေသည်။

“ကားအသွားအလာကလည်း အဲဒီလောက်ကိုပြတ်ရ
တယ်လို့ . . အံ့ရော”

“စောစောကဖြတ်သွားတဲ့ကားနဲ့ နင်လိုက်သွားဆိုတော့ လိုက်မှမသွားတာ ကြောရဲ့”

“လိုက်ရမလား၊ ငါလိုက်သွားရင် နင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့ စိတ်ပူရတာနဲ့သေမယ်၊ ပြီးတော့ . . ကားပေါ်ပါတဲ့ လူသုံးယောက်ပုံစံတ အရက်သောက် ထားတဲ့ပုံစံနဲ့ ဘယ်လိုလိုက်လို့ဖြစ်မလဲ”

“အေး . . အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလူတွေကလည်း ဟာ . . ငါဆိုင်ကယ်ကို သူတို့ရစ်ကားနဲ့တွယ်ချိတ်လိုက် မယ်ဆိုတော့ မဖြစ်တာက စပြောတယ်၊ တကယ်လူမှု ရှေ့စိတ်ခေါင်းပါးတယ်၊ သူတို့သာ တင်သွားရင် နင် ရောငါရော အဆင်ပြေမှာနော်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . သူတို့က မုံရွာမြို့ထဲအထိသွား မှာမဟုတ်ဘူးလို့လည်း ပြောတယ်ဆိုတော့ တခြားဘာရှိ သေးလို့လဲ”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ တကယ်ပဲ လုပ်ငန်းတစ်ခုခုရှိတဲ့ ဘက်သွားစရာရှိလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဟော . . ဟိုမှာ . . ကားတစ်စီးလာနေတယ် ကြောရဲ့၊ ဘုရားသိကြား ‘မ’လို့ ကူညီတတ်တဲ့ သူတော်ကောင်းတွေဖြစ်ပါစေဗျာ”

မင်းစောက အားရဝမ်းသာဖြင့် လမ်းမပေါ်

ပြေးတက်၏။ လက်လှမ်းတား၏။

ကားမီးရောင်စူးစူးက မျက်လုံးကိုပြာသွားစေခဲ့

၏။ မင်းစောက လက်တစ်ဖက်က ကာရင်းတားလေသည်။

“ဘာလဲဗျ . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကားတ ကံကောင်းထောက်မစွာ ဆန်နီပစ် တပ်ကားဖြစ်နေ၏။ ကားမောင်းသူ၏နဘေးမှာ ကားမောင်းလာ သူ၏ ဇနီးဖြစ်ဟန်တူသူ မိန်းမခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်(ကြွေ ထက်ကြီးသူ)ပါရှိလေသည်။

ကားမောင်းလာသူက ‘မင်းစော’လမ်းမပေါ်သို့ တက်၍ ရှေ့မှကာဆီးရပ်ကာ ကားတားခြင်းအတွက် စိတ်မကျေ မနပ်ဖြစ်ပုံရလေသည်။

“အကူအညီတောင်းချင်လို့ဗျာ . . ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ် ချိန်းကြိုးပြတ်သွားလို့ ဆက်သွားလို့မရဘဲဖြစ်နေလို့”

“ဟာ . . ခက်တာပဲ၊ ဆိုင်ကယ်ချိန်းကြိုးက ဒီမှာဘယ် လွယ်မလဲ”

“ဝယ်လို့ရမယ့်ဆိုင်ကိုသွားချင်လို့ဗျာ၊ ပြီးတော့ . . ဒီနေ ရာက လူပြတ်တယ်ဗျ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါနေတော့ သူကလည်းကြောက်နေတယ်”

ထိုအခါမှ . . သူတို့က ကားထဲမှခေါင်းငုံ့ကြည့် ကြ၏။ ခူးပိုက်ပြီး ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေသော ကြွေက မြင်သာ အောင်ထွက်ရပ်ပြုရလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် . . ကြွေတို့ကို ကူညီပါ၊ ကြွေတို့က သူ့မယ် ချင်းနှစ်ယောက်ပါ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လာရာက ချိန်းကြိုး

ပြတ်လို့ ဒုက္ခရောက်နေတာပါ။ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ခက်နေတယ်”

“အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

ဒီတစ်ခါ မိန်းမကမေးခြင်းဖြစ်၏။

“ပြင်ဦးလွင်မှာပါ”

“ဘုရားရေ . . ဝေးလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ပြင်ဦးလွင်ကနေ ကြွတို့က မန္တလေးတက္ကသိုလ်လာတက်နေတာပါ”

ကြွက ကျောင်းသားမှတ်ပုံတင်ကတ်ထုတ်ပြ

၏။

မိန်းမဖြစ်သူက လှမ်းယူကြည့်၏။ ကြွဝတ်မှုန်

အမည်နာမကို ထင်ရှားစွာ သတိထားမိ၏။

“ကြွဝတ်မှုန်ကဲ့ . . နာမည်လေးက အပျံ့စားပဲ။ မမတို့က မုံရွာမှာနေတာပါ။ မန္တလေးကို သွားချင်တယ်ဆိုရင် တောင် ပို့ဖို့ကမလွယ်ဘူး။ အတော်ကိုဝေးသေးတာ”

“ဟိုဒင်းလေ . . မန္တလေးအထိပို့ဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းစောပြောတာက ပစ္စည်းဝယ်လို့ရမယ့်ဆိုင်အထိ ဆိုင်ကယ်ကိုကားပေါ်တင်သွားလို့ရမလားလို့ပါ”

“ဆိုင်ကယ်ကို”

ပြောရင်းက မင်းစောထံ အကြည့်ရောက်၏။

“သူက . . ‘မင်းစောသာ’တဲ့။ ကြွတို့ ပြင်ဦးလွင်ကပါ။

သူလည်း မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပါပဲ။ မင်းစောပြလိုက်လေ . . နင့်ကျောင်းသားကတ်ကို”

‘မင်းစော’ပြမည်ပြင်တော့ ကားမောင်းသူက

အားနာစွာကား၏။

“ဟာ . . နေ . . ညီ၊ ရတယ်၊ ယုံပါတယ်၊ ညီတို့က လူရည်သန်တွေပဲဟာ။ အစ်ကိုတို့ ကူညီလို့ရသလောက်ကူညီပါမယ်”

ကြွရော မင်းစောပါ ဝမ်းသာသွားတာ ထခုန်

မိမတတ်ပါ။

“ခက်တာက . . ဒီမှာဆိုင်က ရှားတယ်၊ ဒီလို ဆိုင်ကယ် ပစ္စည်းရောင်းတာမျိုးက ရှိရင်တောင် ပိတ်လောက်ပြီ၊ မနက်လောက်မှရှိတတ်တာ”

“အဲဒါဆိုရင်လည်း အစ်ကိုရယ်၊ နည်းနည်းရှာကြည့်ရင်ရော၊ ဒီမှာကျတော့ . . ညလုံးပေါက်နေဖို့က ဘယ်လိုမှ မဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က ကိစ္စမရှိဘူး။ သူ့အတွက်ကျတော့ မကောင်းဘူးပေါ့”

“ရှာကြည့်လို့ကတော့ မလွယ်ဘူး။ စိတ်ဆင်းရဲအောင်ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကိုမရှိတာ၊ အစ်ကိုတို့က မြို့ခံဆိုတော့ ဓာတ်သိပေါ့၊ ဒီတော့ . . မြို့ထဲအသိလိုက်ခဲ့ကြလေ”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ . . တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါ

တယ်”

ဆိုင်ကယ်ကို ကားပေါ်တင်ဖို့ မင်းစောနှင့် ကြွ ကြိုးစား၏။ ကားမောင်းလာသူက ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကူညီတင် ပေးလေသည်။

“မန္တလေးကို ပြင်ဦးလွင်ကနေ ကျောင်းလာတက်တာ လား။”

ကားပေါ်ဆိုင်ကယ်ရောက်တော့ လှမ်းမေးလေ သည်။

“ကြွကတော့ . . . အဆောင်နေပါတယ်၊ ကျောင်းပိတ် ရက် ပြန်ပါတယ်၊ မင်းစောက နေ့တိုင်းသွားပြန်လုပ် တာပဲ”

“ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ . . . မဆီမဆိုင်”

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကိုလာရှာတာပါ။ စီးပွားရေး ကလေး . . . သူနဲ့မတွေ့လို့ပြန်လာခဲ့ရာက ဒီရောက်လာ တာ”

“ဪ . . .”

ထိုသူက ယခုမှ နားလည်သဘောပေါက်စွာ ခေါင်းညိတ်၏။

ကြွနှင့်မင်းစောက ကားနောက်ခန်းပေါ်တက် ကြ၏။ အမိုးတပ်ထားခြင်းမရှိ၊ ထိုင်ခုံတပ်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ကြမ်းခင်းပြင်မှာထိုင်ရ၏။ ဆိုင်ကယ်ကို ကြားကခံကာနှစ်ယောက်

သားတစ်ဖက်တစ်ချက်ထိုင်၏။ အမိုးမရှိသောကြောင့် လေ တင်း ဟူးတိုက်နေ၏။ ကားအမြန်မောင်းလေ . . . အသက် ရှုမရအောင် လေဖြစ်ကာ ကြွတို့နှစ်ယောက်သား မျက်နှာမူရာအရပ်ကိုတော့ ခိုင်းထိုင်ရလေသည်။

“အမယ်လေး . . . ကံကောင်းလို့နော်၊ ကူညီမယ့်သူတွေ တာ”

“အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး၊ ငါတို့အိမ်တွေက သိပ်စိတ်ပူ ကြမှာပဲနော် . . . ကြွ”

“ဟုတ်တယ် . . . ငါလည်း ဒီနေ့ပြန်လာမယ်ပြောထား တာ၊ အမေစောင့်နေမှာပဲ၊ ဘုရားသိကြားမလို့ ဆိုင် ကယ်ချိန်းကြီး ဝယ်လို့ရပါစေ”

“ရရင်တောင် ပြန်တပ်ရမှာနဲ့ . . . သွားရမယ့်ခရီးနဲ့ဆိုရင် မနက် မိုးလင်းလောက်မှအိမ်ပြန်ရောက်ရင်ကံကောင်း”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်နော်”

ကြွ စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းလေသည်။ ခန့်ကို သတိရလေသည်။

“ခန့်ရောက်နေပြီလား မသိဘူး”

“အရေးထဲမှာ . . . ‘ခန့်’ပြန်ပြီ၊ သူ့ကြောင့် . . . ဟိုရှာဒီရှာ လုပ်ချင်တာနဲ့ ခုကွရောက်ရတာ မမှတ်သေးဘူး”

“မင်းစောသာ . . . နင့်မှာရည်းစားမရှိတာနဲ့ လဲ . . . ကိုယ် ချင်းမစာတတ်ဘူး၊ ကိုယ့်ရည်းစား ကိုယ်လွှမ်းတာ ဘာ

“အံ့ရောဗျာ . . ကျွန်တော် ကားနည်းနည်းပါးပါးပြင် တတ်ပါတယ်။ ခုလိုမျိုး . . တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူးတော့ အဟုတ်မှ ဟုတ်သေးရဲ့လားတောင် အောက်မေ့ခဲ့မိ တယ်”

လူခြေပြတ်သောနေရာ၊ သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ အုပ်ဆိုင်းနေသောနေရာ၊ မျက်စိအကြည့်ရောက်လျက် ခိုင်မင်းခန့် ပြော၏။ နေ့မှည့် . . ပြောင်းလဲသွားသောအမှောင်ထုက လူ၏စိတ် ကို ချောက်ချားစေသည်။

‘ဟိုင်းဝေး’ခရီးဖြစ်သဖြင့် အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း သွားသောကားကြီးကားငယ်တို့က မျက်စိရှေ့မှာ ရိပ်ခနဲ ဖြတ်ပြေး တာ မြန်လှ၏။ ဝှီးခနဲ ဝှီးခနဲ အသံတုန်ခါသွားသောမြေလှိုင်းထသံ ကို မြေပေါ်မှာထိုင်ချနေမှ လူကို ကိုင်လှုပ်သလိုဖြစ်နေတာ တို့ကို ရိုက်ထိတွေ့ခံစားရ၏။

ကားပြင်သော ဝပ်ရှော့ဆရာက ခိုင်မင်းခန့်ကို ကရုဏာသက်စွာလှမ်းကြည့်၏။ အလင်းရောင်အားနည်းကာ အ မှောင်ကြီးစိုးနေသဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဝှီးတိုးဝါးတား (ခပ်ဝါးဝါး)သာ မြင်ရလေသည်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ် . . ဒီလိုမျိုးက၊ ဘာမဟုတ်တာနဲ့ စိတ် ဒုက္ခဖြစ်ရတယ်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ပိုဆိုးတာ ပေါ့၊ ဂီယာဖောက်ချတာ . . ကလပ်ဘရိတ်လဲတာ အ ချိန်တော်တော်ကုန်တာ၊ ခုတောင် . . နည်းတဲ့အချိန်

လား . . တုန်သွားတာ”

ကားဆရာက ကားဘော်ဒီအောက်ပိုင်းမှ ထွတ် လာရသဖြင့် ညောင်းညာနေသောကြောင့် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှု (ဘယ်ညာခါးလှည့် ခါးဆန့်)ပြုကာ ပြောရင်း ‘ဝါး’ခနဲ တစ်ချက် သမ်း၏။

“ဟား . . အိမ်ပြန်ရောက်ရင် တစ်ချိုးတည်း အိပ်ချလိုက် ရမှာပဲ . . ပင်ပန်းသွားပြီ၊ မိန်းမကတော့ တမျှော်မျှော် ရှိတော့မယ်ဗျာ၊ စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ထမင်းပွဲမှောက်ချထားရင် တော့ ဒုက္ခပဲ”

“အေးဗျာ . . ခင်ဗျားလိုက်လာလို့ တော်သေးတယ်၊ နင့် ဝှီး . . ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခဖြစ်နေတာ”

“ခင်ဗျားမှာ . . ခင်ဗျားမှာ ဆယ်လ်လူလာရှိနေတာပဲ၊ ဖုန်းခေါ်ပြီး ခင်ဗျားမိတ်ဆွဲလား၊ သူငယ်ချင်းလား ခေါ်ဖို့ကောင်းတာ၊ အကူအညီရတာပေါ့”

“အဲဒါပေါ့ . . ဘူးလေးရာ ဖရူဆင့်ဆိုတာ၊ ကားကပျက်ရ တဲ့ကြားထဲမှာ ဖုန်းက ဘက်ထရီအားကုန်တော့ ဘယ်မှ ဆက်လို့မရဘူး၊ ခါတိုင်းတော့ ဘက်ထရီအပိုဆောင် သေးတယ်၊ အခုက . . ယူဖို့ကို သတိမရတော့တာ”

“အေးလေ . . ခုတော့လည်း ပြီးပါပြီ၊ သူငယ်ချင်းခေါ်လို့ ရရင်တောင် သူပြင်တတ်မှာမှ မဟုတ်တာ . . မဟုတ် ဘူးလား၊ တဲ . . ကားစမ်းကြည့်ပါဦး . . ရပြီလား”

ခိုင်မင်းခန့်က ကားစက်နှိုးပြီး ဂီယာသွင်းကြည့်
၏။ ကားရွေ့လျားမှုရှိမှ ရင်ထဲမှအလုံးကြီး ကျသွားလေသည်။

“ဟာ . . ရပြီဗျ၊ ခုမှ စိတ်ချမ်းသာတော့တယ်”

ခိုင်မင်းခန့် ဝမ်းသာအားရအော်၏။

“ကိုင်း . . သွားကြစို့၊ ခင်ဗျားပစ္စည်း ဘာကျန်သေးလဲ
ကြည့်ဦး”

ကားပြင်ဆရာက မြေပြင်ကို ငုံ့ကြည့်၏။ ခိုင်
မင်းခန့်က ကားကိုနောက်ဆုတ်ကာ ကားမီးထိုးပေးလေသည်။

“ရပြီ . . အားလုံးပြည့်စုံပြီ”

ကားပြင်ဆရာက ကားပြင်ပစ္စည်းတွေထည့်
ထားသောသေတ္တာ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ပြီး ကားပေါ်ပြေးတက်၏။

“တော်သေးဗျာ . . ပြီးပြတ်သွားလို့ မှောင်နဲ့မဲမဲမှာ ခြင်က
လည်းကိုက်သေး . . မလွယ်ဘူး”

“အေးဗျာ . . ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုနဲ့ မိုးလင်းပြီတောင်
မှတ်တာ၊ ဒီတစ်ခါလောက် စိတ်ညစ်စိတ်ကုန်တာ ဒီ
တစ်ခါပဲရှိသေးတယ်၊ ဒါ့ကြောင့် . . ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော့်အဖေ စိတ်မချတာပါလားဆိုတာခုမှသဘော
ပေါက်တယ်”

တားပြင်ဆရာ ရယ်လေသည်။

“မှားပြီ . . သားမှားပြီ ဖေဖေရဲ့ပေါ့ . . ဟုတ်လား၊ သိ
ချင်းအော်ဆိုလိုက်ဖို့တောင်ကောင်းပြီ”

“လောလောဆယ်တော့ ထမင်းဆာတာဗိုက်အောင့်နေပြီ
ဗျ၊ သီချင်းဆိုဖို့တော့ ဝေလောဝေးပဲ၊ဆိုင်ကောင်းကောင်း
တွေရင်ပြောဗျာ . . စားကြရအောင်”

“အမယ်လေး . . ဆရာရယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ထမင်းဆိုင်
ကောင်းမကောင်း ရွေးနေရမယ့်အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး
ဗျ၊ တွေ့တဲ့ဆိုင်ဝင်စားဖို့ပဲရှိတယ်၊ အချိန်လည်းကြည့်ဦး၊
ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲလို့”

ခိုင်မင်းခန့် စိတ်ထဲ ‘ဟုတ်သားပဲ’ ဟုတွေးမိ၏။

“ကြွေနဲ့အတူတူ ထမင်းစားကြမယ်”

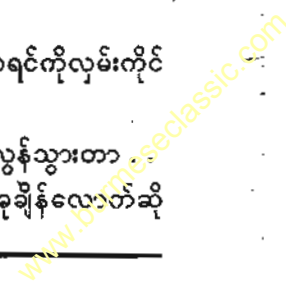
ဟု ဖုန်းဖြင့်ပြောဆိုထားခဲ့သောစကား သတိရ
၏။ ကြွေ . . ခုလောက်ဆို စိတ်ဆိုးနေလောက်ပြီ။ ယခုအချိန်မှာ
ပြင်ဦးလွင်သို့ ကြွေ ပြန်ရောက်နေလျက် အိပ်မောကျနေလောက်ပြီ
ဟု ကြွေထံ စိတ်ရောက်နေလေသည်။

ထိုအချိန်မှာ . . ကားတစ်စီးနှင့်ပွတ်ကာသီကာ
တိုက်မိမလိုဖြစ်လေသည်။

“ဟာ . . ဟေ့လူ၊ အိပ်ငိုက်သွားတာလား . . ဟုတ်လား၊
ကျွန်တော်မောင်းပေးရမလား”

ကားပြင်ဆရာက ကားစတီရာရင်ကိုလှမ်းကိုင်
မလိုပြု၏။

“အိပ်ငိုက်တာမဟုတ်ဘူးဗျ . . အတွေးလွန်သွားတာ
ဟားဟား၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး ခုချိန်လောက်ဆို

“စိတ်ကောက်နေလောက်ပြီလို့တွေးမိလိုက်တာ”

ကားပြင်ဆရာ သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ရည်းစားနဲ့ချိန်းထားတာ ကိုး၊ ရုပ်ရှင်ထဲကလိုဖြစ်နေဦးမယ်”

“ဘာ . . ဘယ်လိုဖြစ်နေမှာလဲ”

“မိန်းမခိုးပြေးမလို့ဗျာ . . ချိန်းထားတဲ့ဆီ အချိန်မီ မရောက်တော့ သစ္စာဖောက်တယ် မလာတော့ဘူးမှတ် ပြီး စိတ်ကောက် အိမ်ပြန် . . ကွဲ၊ သင်္ကြန်မိုးဇာတ်ကား ထဲက နေအောင်နဲ့ ခင်သန်းနုဗျာ . . ဟားဟားဟား”

“ဟာ . . ဟေ့လူ . . မဦးမချွတ်ဗျာ၊ ဘာတွေလျှောက် ပြောနေတာလဲ၊ ဖွ . . လွဲပါစေ ပယ်ပါစေ၊ ကျွန်တော့် မှာ ရှားရှားပါးပါး ဒီချစ်သူတစ်ယောက်ပဲရှိတာဗျာ၊ ပြီး တော့ . . သွားခိုးမှာလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သွားတွေမှာ”

“ဆောရီးဗျာ . . ကျွန်တော်က ကြည့်ဖူးတဲ့ရုပ်ရှင်သတိရ ပြီး ပြောမိတာ၊ ခင်ဗျား အယူမသီးတတ်ဘူးမဟုတ် လား”

“ပြောပြီးလို့ နားကတောင်ကြားပြီးပြီ၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ခုမှတော့ . . အယူသီးတာ မဟုတ်ပေမဲ့ ခင်ဗျားပြော တော့ စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးတော့ဖြစ်သွားတယ်ဗျာ၊ ထင် ခနဲကိုဖြစ်တာ”

“ဆောရီးဗျာ . . ဆောရီး၊ ကျွန်တော်လည်း တစ်ချိန်လုံး

ရင်တမမနဲ့ ကားပြင်နေရတာ၊ ခုမှ စိတ်ဖော့လိုက်တော့ အပျော်စကားပြောမိသွားတာဗျာ . . ဆောရီး၊ ဟော ဟိုရှေ့ကထမင်းဆိုင်က သိမ်းတောင်သိမ်းတော့မယ်ဗျာ၊ မြန်မြန်ကားထိုးရပါ၊ တော်နေကြာ . . ငတ်ပေါက်တိုးနေ မယ်”

ခိုင်မင်းခန့်က ကားကို ဆိုင်ရှေ့မှာထိုးရပ်၏။ ထမင်းဆိုင်က ဆိုင်သေးသေးပဲဖြစ်၏။ တံခါးရွက်တစ်ချပ်ပင် ပိတ်နေခဲ့ပြီ။

“ဆိုင်သိမ်းပြီဗျာ . . ဘာမှမရှိတော့ဘူး”

စားပွဲထိုးကောင်လေးက စိတ်ပျက်စွာ ဆီးကြို ပြော၏။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး မကြာခဏကြုံတွေ့နေရသဖြင့် . . အိပ် ရေးပျက်ပေါင်းများ၍ စိတ်တိုဟန်တူသည်။

ဆိုင်ရှင်က သဘောကောင်းလေသည်။ အကျိုး အကြောင်းမေးမြန်းပြောဆိုပြီး တည်ခင်းပေးခြင်းကြောင့် ခိုင်မင်း ခန့်နှင့် ကားပြင်ဆရာမှာ ကံကောင်းလွန်းလှသောကြောင့် . . လက်ကျန်ထမင်းဟင်း စားခွင့်ရကြလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ခြံထဲသို့ဝင်လာသူမှာ . . . ကြွေဝတ်မှုန်၏မိခင်
ဒေါ်ဖြူဖြူဖြစ်၏။ ‘ဒေါ်ဖြူဖြူပါလား’ ဟု သိလိုက်ရချိန်မှာဒေါ်သန်း
ရီ၏စိတ်၌ ထင်ခနဲဖြစ်၏။

ဘာကို စိုးရိမ်ပူပန်မှန်းမသိ စိုးရိမ်ပူပန်လေ
သည်။

“ဖြူ ပါလား . . . လာလား”

အသံပြုခေါ်ရင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ငဲ့ကြည့်၏။

“ကြွေတို့မေမေ လာတာ”

ဟု ခပ်တိုးတိုးပြောသောဒေါ်သန်းရီ၏အသံမှာ
တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့်ကြသံပါနေလေသည်။

“တစ်ယောက်တည်းပါလား၊ ကြွေ မပါဘူးလား”

ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ရင်း . . . ညမိုးချုပ်ကြီးလာတာ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ရှိပြီဟု တွေးမိပြီးဖြစ်၏။

ခိုင်မင်းခန့်တို့အိမ်နှင့် ယခုပင်ဖုန်းဆက်ပြော ထားပြီးဖြစ်သဖြင့်လည်း . . . “ကြော့နှင့်ခိုင်မင်းခန့်တို့ ပြဿနာများ ဖြစ်နေမလား”ဟု အတွေးမျှင်တန်း၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူက . . . ဦးမြတ်သာနှင့် ဒေါ်သန်းရီတို့ ပြုံးနှုတ်ဆက်ရင်း မျက်လုံးက ‘မင်းစော’ကိုရှု၏။

“ကြော့ မပါဘူးလ၊ ဒီနေ့ ပြန်လာမယ်ပြောပြီး ပြန်ရောက် မလာလို့မောင်မင်းစောများ အကျိုးအကြောင်း သိမ လားလားမေးတာ”

“ဟင်”

ဦးမြတ်သာရော့ ဒေါ်သန်းရီပါ အာမေဒိုတ်သံ တိုးတိုးထွက်၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါကြည့် မိကြ၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူက မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြည့်ကာ မျက်လုံးလေးပြုံးသွားလေသည်။

“သမီးသတင်းသိချင်လို့ ‘ဖြူ’လာမေးတာပါ။ မိုးချုပ်နေ တော့ အားနာလိုက်တာ၊ စောစောက ဖုန်းဆက်တော့ လည်းဒီဘက်က ဘယ်လိုမှလိုင်းမအားဘူးဖြစ်နေတော့ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန်နဲ့ လှုပ်ထလာခဲ့တာ၊ ဦးမြတ်သာတို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးမိရာ ရောက်နေပြီထင်တယ်”

ထိုအခါမှ . . . ဦးမြတ်သာတို့ အားနာစွာ ပြုံးကြ

“ဘာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာရောက်မလဲဗျာ၊ ဒီလူ တွေနဲ့ဒီလူတွေ အကြောင်းရှိရင် ကူညီကြရမယ့်သူတွေ ပဲဟာ . . . အားနာရမယ်လို့ . . . မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမဲ့ . . . မိုးချုပ်နေလို့ အားနာပါ၊ မောင်မင်းစော ရောအိပ်ပြီလားမသိဘူး”

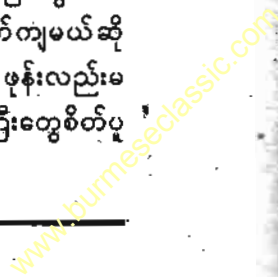
“ဘယ် . . . ဒီအချိန်အိပ်မလဲ၊ ရှိလို့ကတော့ . . . ညဥ့်နက် အောင်နေတတ်တာ ဖြူရဲ့၊ အခု . . . သားပြန်မရောက် သေးလို့ ‘သန်း’တို့လည်း မျှော်နေတာ”

“ဟင် . . . မောင်မင်းစောက နေ့တိုင်းအိမ်ပြန်နေကျပဲ မဟုတ်လား၊ မပြန်လာသေးဘူးလား”

“နေ့တိုင်းပြန်တယ် . . . ကိစ္စရှိမှ သူငယ်ချင်းအဆောင်မှာ ဝင်အိပ်တတ်တာ၊ ဒီနေ့ ပြန်လာရမှာ အသေအချာပဲ၊ ခိုင်မင်းခန့်လာမယ်ဆိုလို့ ‘သန်း’က ထမင်းဟင်းချက်ပြီး တောင်စောင့်နေခဲ့တာ၊ ခုထိ . . . ပြန်မရောက်သေးဘူး”

ဒေါ်ဖြူဖြူ မျက်မှောင်တွန့်ကလေးဖြစ်သွား၏။

“ခါတိုင်းတော့ နည်းနည်းလောက်နောက်ကျမယ်ဆို လည်း ဖုန်းဆက်ပြောနေကျ၊ ခုတော့ . . . ဖုန်းလည်းမ ဆက် . . . ဘာအကြောင်းမှမကြားနဲ့၊ လူကြီးတွေစိတ်ပူ အောင်လုပ်ကြတာပဲ”

ဦးမြတ်သာ၏အသံမှာ စိတ်တိုသံပါနေလေသည်။ ဒေါ်သန်းရီက ဒေါ်ဖြူဖြူကို အားနားပြုံး ပြုံးကြည့်၏။

“ဒီနေ့ . . ခိုင်မင်းခန့်လာမယ်ပြောတယ်။ အဲဒါ . . ဖြူသိလား”

တိုးညှင်းစွာပြောသော လေသံကနှစ်ကိုယ်ကြားပြောသောလေသံ။ ဒေါ်ဖြူဖြူ ခေါင်းညိတ်လေသည်။

“ဒီနေ့က ကြွေမွေးနေ့လေ။ အဲဒါ ခန့်လာမှာမို့ ဘုရားသွားကြမယ်တဲ့။ နည်းနည်းပါးပါးနောက်ကျရင် စိတ်မပူပါနဲ့လို့ ခွင့်တောင်းတဲ့သဘောနဲ့ ပြောသွားတာ”

“ဪ . . ဒါကြောင့်ကိုး”

ဦးမြတ်သာထံမှ အသံထွက်လာလေသည်။

“ခန့် . . အဲ . . ခိုင်မင်းခန့်က ဒီကိုခိုးထွက်လာတာ ဒေါ်ဖြူဖြူရဲ့။ ခုနက . . ဖုန်းလိုင်းမအားတာ ခန့်အဖေ ဦးညွှန်လင်းခန့်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေကြတာ”

ဦးမြတ်သာက ပြောသောစကားရပ်၏။ ပြုနေကျထုံးစံအတိုင်း ဒေါ်ဖြူဖြူ၏မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်၏။ ပြီးမှ . . စကားဆက်လေသည်။

“ကလေးတွေ ရည်ငံ . . အဲ . . မေတ္တာရှိနေကြတာ ဒေါ်ဖြူဖြူသိတယ်ပေါ့။ ကြွေက ခွင့်တောင်းသွားတယ်ဆိုတော့လေ”

ဒေါ်ဖြူဖြူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလေးဖြစ်၏။ သမီး

ရှင်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ခွင့်ပြုထားခြင်းကို ရှက်စိတ်ဝင်ကာမျက်နှာကွက်ခနဲပျက်လေသည်။

“တိတိကျကျကြီးတော့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ဟိုကောင်လေးအနေအထားက သမီးကိုမေတ္တာရှိနေတာသိသာနေတာပဲ။ မွေးနေ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘုရားသွားတာလည်းပတ်တာက သမီးအကျင့်ပဲလေ။ ဒီနေ့မှာ . . ခန့်လည်းလာလိမ့်မယ်ဆိုတာ သမီးပြောပြလို့ ကျွန်မသိတာပါ”

ဦးမြတ်သာကို ဒေါ်သန်းရီက မသိမသာလေး ခေါင်းယမ်းပြ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို နောက်ထပ် ဘာစကားမှဆက်မပြောစေချင်ပေ။ တော်နေကြာ . . ဦးညွှန်လင်းခန့်တို့ဘက်က သူ့သားကို ဘယ်သူနှင့် တယ်လိုသဘောတူထားတာ၊ ဘာညာပါ ဝင်ကာ စကားရှုပ်မှာစိုးရိမ်လေသည်။

“အဲဒါ . . ဖြူရေ ကလေးတွေ တယ်လိုဖြစ်ကြတယ်မသိပါဘူး။ ခိုင်မင်းခန့်အိမ်ကလည်း သူ့သား ခရီးထွက်တာသိသွားတော့ ရောက်ပြီလား လှမ်းမေးနေတယ်။ ဒီတစ်ခါ . . ခိုင်မင်းခန့်က ကားယူမောင်းသွားတာဆိုတော့ ဒီကို အချိန်နဲ့ရောက်မလာသေးတာကို စိတ်ပူတယ်ထင်တယ်”

“ဟင် . . ဟုတ်လား”

ဒေါ်ဖြူဖြူ အံ့ဩအကြည့် ကြည့်၏။ မျက်ခုံး

လေးပင်၏။ ရှင်မှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၏။ အစက သမီးလေး ကြွ
ဝတ်မှုန်အတွက်သာ စိတ်ပူနေခဲ့၏။

ယခုတော့ . . ခိုင်မင်းခန့်အတွက်ပါ ရောနှော
ပါဝင်လာလေသည်။

“မင်းစောကရော . . သူတို့နဲ့ပါသွားမယ်ထင်သလား”

ဦးမြတ်သာအကြည့်က ဒေါ်သန်းရီနှင့်ဒေါ်ဖြူ
ဖြူထဲရောက်၏။

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သန်းက ဘယ်လိုသိမှာလဲကိုမြတ်
သာ၊ ရှင်နဲ့နှစ်ယောက် ထိုင်ဖျော်နေခဲ့တာ ရှင်ရှေ့မှာ
ငုတ်တုတ်ကြီး ရှင်မြင်သားနဲ့”

ဒေါ်သန်းရီက မြောရင်း ထိုင်ရာမှ ထ၏။ သား
အတွက်စိတ်ပူစိတ်ဖြင့် မုန်းဆက်မေးတာ စုံစမ်းတာလုပ်မလား
ဦးမြတ်သာလိုက်ကြည့်၏။

ခဏနေတော့ . . .

ဘုရားခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

ဦးမြတ်သာက မေးဆတ်မေးလေသည်။

“သောက်တော်ရေသွားကပ်တာ၊ ရင်ပူလွန်းလို့လေ . .
ရင်အေးအောင်လို့”

ရင်ဖိကာ ဆို၏။ ဒေါ်ဖြူဖြူအနား ပြန်ထိုင်၏။

“ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”

ဦးမြတ်သာ မျက်စောင်းထိုးပြောသံကြောင့်
ဒေါ်ဖြူဖြူ ပြုံးလှလှဖြစ်သွားရလေသည်။ ဒေါ်သန်းရီက ဒေါ်ဖြူဖြူ
ပြုံးတာမြင်ကာ ရောယောင်ပြုံးလေသည်။

“အဲဒီလိုပဲ . . သူက၊ သူများလုပ်ရင် ဝေဖန်ဖို့ပဲ၊ ပူတာကျ
တော့ သူက ကျွန်မထက်တောင်ပိုပြီး ပူတတ်တာ ဖြူရဲ့၊
ပါးစပ်က ပွစိပွစိနဲ့ . . မပြီးတော့ဘူး”

ပြောရင်း . . မျက်လုံးအကြည့်ကခြံဝသို့ရောက်

၏။

“စိတ်ထင်လို့ပဲလား မသိဘူး၊ ကားတစ်စီးခြံထဲဝင်လာသ
လို့မဲ”

ဒေါ်သန်းရီကကားအဆုံး ဦးမြတ်သာရော ဒေါ်

ဖြူဖြူပါ ခြံဝအကြည့်ရောက်၏။

“ဟုတ်တယ် . . ကားဝင်လာတာ သန်းရဲ့၊ ပြန်လာကြပြီ
ထင်တယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူပြောသံက နှိုးရိမ်စိတ်တွေ ကင်းစင်ပ
ပျောက်လျက် ဝမ်းသာအားရအသံဖြစ်၏။ ဒေါ်သန်းရီ၏မျက်နှာ
ကဝင်းပကြည်လင်သွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

မီးထိုးဝင်လာသောကားက တိုက်ရှေ့အရပ်
ဘေးပေါ်မှဆင်းလာသူက ခိုင်မင်းခန့်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေခဲ့
၏။

အမြဲတစေ သစ်ရပ်ရှင်းသန့်စွာနေတတ်သော
ခိုင်မင်းခန့်ပုံစံက နွမ်းလျနေ၏။

ခိုင်မင်းခန့်ကလည်းရပ်စောင့်ကြည့်နေသူထဲ
မှ မင်းစောပါဝင်သည်မှတ်ကာ လက်ပြနုတ်ဆက်ဆင်းလာ၏။

“ကွာ . . . ဒုက္ခရောက်လိုက်တာ၊ ကားဖျက်လို့ လူဆိုတာ
ဂျင်ဂျီလယ်သွားတာပဲ”

“မင်းစောတို့ရော ခိုင်မင်းခန့်၊ သားစောဘယ်မှာလဲ”

ဦးမြတ်သာ၏ စိုးရိမ်တကြီးမေးသံကြားမှ . . .

www.burmeseclassic.com

'မင်းစော'ဟု မိမိထင်မှတ်သူမှာ . . . 'မင်းစောသာ'မဟုတ်ဘဲ 'ဦးမြတ်သာ'ဖြစ်နေတာကြောင့် ခိုင်မင်းခန့် အားနာသွား၏။

"ဟာ . . . ကန်တော့ ဦး၊ ကန်တော့ခင်ဗျာ . . . ကျွန်တော်က သုံးယောက်ရပ်နေတာမြင်တော့ ဦးကို မင်းစောမှတ်သွားတာ၊ မင်းစောရော"

မေးရင်း . . . လူကြီးတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်တာ သတိထားမိရာမှ ဒေါ်ဖြူဖြူကို မြင်တွေ့သွားလေသည်။

"ဟာ . . . အန်တီဖြူပါရောက်နေတာပဲ၊ ကြွရော ပါလာသလား"

"ဘုရားရေ"

ဒေါ်ဖြူဖြူ ရင်ဖိ၏။ မျက်လုံးပြူး အံ့အားသင့်ပုံကို အနီးကပ်ရှိနေသော ဒေါ်သန်းရီ အထင်အရှားမြင်တွေ့ရလေသည်။

"ကြွ . . . ကြွနဲ့သားတို့ မတွေ့ကြဘူးလား"

ဒေါ်ဖြူဖြူ အသံက တုန်ခါနေ၏။ ခိုင်မင်းခန့်က အံ့အားသင့်စွာကြည့်ရင်း ခေါင်းယမ်းစဉ်မှာ . . . ဒေါ်သန်းရီက အိမ်ထဲဝင်ဖို့ဒေါ်ရလေသည်။

"ကိုင်း . . . လာပါ . . . စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောကြတာပေါ့"

"ကားက . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ခိုင်မင်းခန့်"

ဦးမြတ်သာက အိမ်ထဲအရောက် ဦးစွာမေး၏။

"ကားက တလပ်ဘရိတ်ကြွသွားတာခင်ဗျာ၊ မန္တလေးမြို့နယ်အစနားအရောက်မှာမှ ကပ်ပြီး ဖြစ်သွားတာဆိုတော့ တွန့်တော် တော်တော်ဖုကွရောက်သွားခဲ့တာ"

"မင်းကွာ . . . ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာ . . . မင်းအန်တီက တစ်ချိန်လုံးမျှော်နေတာ"

"ဖြစ်ချင်တော့ . . . ကျွန်တော်ဆယ်လ်လူလာက ဘက်ထရီအားကုန်သွားတာနဲ့ မဆက်ဖြစ်တာ၊ တခြားဖုန်းဆက်ဖို့ကလည်း ဝေးနေတော့ မလွယ်ဘူးလေ"

ခိုင်မင်းခန့်က ဦးမြတ်သာကို ဦးတည်ပြော၏။

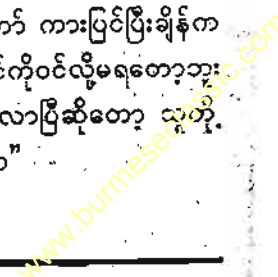
ပြီးမှ . . . ဒေါ်ဖြူဖြူနှင့် ဒေါ်သန်းရီထံ အကြည့်ရောက်၏။

"မင်းစောနဲ့ ကြွတို့တော့ စိတ်ပူမှာပဲ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကျွန်တော် မနေ့ညကတည်းကထွက်လာခဲ့တာ၊ မထင်မှတ်ဘဲ ကားပျက်တော့ ဘယ်လိုမှမတတ်နိုင်ဘူး"

"ဒါဖြင့် . . . ကြွနဲ့လုံးဝ မတွေ့ရသေးဘူးပေါ့ . . . ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . အန်တီဖြူ၊ ကျွန်တော် ကားပြင်ပြီးချိန်က ညဉ့်နက်ပြီဆိုတော့ . . . အဆောင်ကိုဝင်လို့မရတော့ဘူးလေ၊ ကြွ ဒီကို မင်းစောနဲ့ပြန်လာပြီဆိုတော့ သူ့တို့အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီပဲ မှတ်တာ"

"ဟင်"

လူကြီးတွေ မျက်လုံးပြူးကြပြန်၏။ တစ်ယောက်
မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပုံက အလန်တကြားဖြစ်နေကြလေ
သည်။

“မင်းစောနဲ့ ကြွေ ပြန်သွားပြီလို့ သားကို ဘယ်သူကပြော
တာလဲ”

ဦးစွာသတိဝင်ကာမေးသူကဒေါ်သန်းရီဖြစ်
၏။

“နီလွင်ကြည်ပြောတာ၊ ပြင်ဦးလွင်အဝင်မှာ သူတို့ကားနဲ့
ခုလေးတင်တွေ့တာ၊ ခရီးသွားမလို့ . . လို့ပြောတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ပုဂံညောင်ဦးသွားမယ်
လို့ အန်တီကိုပြောဖူးတယ်”

ဒေါ်သန်းရီက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်ကာ
ခေါင်းကို လက်ဖြင့်အုပ်ကိုင်၏။

“ခေါင်းတောင်ကိုက်လာပြီ၊ စောစောက အန်တီတို့ပူနေ
တာ ခိုင်မင်းခန့်အတွက်ပူနေတာ၊ သားအဖေက ဒီနေ့
တစ်နေ့လုံး သားမရောက်သေးဘူးလား၊ တစ်မေးတည်း
မေးနေလို့၊ ကိုယ့်ဆီလာရင်း မင်းတစ်ခုခုဖြစ်မှာစိတ်ပူ
လိုက်ရတာ၊ သွားပြီး . . ဖုန်းဆက်ပါဦး သားအဖေဆီ
ကို၊ ရောက်ပြီဆိုတာ”

“ဖေဖေတို့က ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ၊ ကျွန်တော် ဒီကို
လာမယ်လို့ မပြောထားဘူး”

“မင်းအန်တီဟေ့ . . ဒီကို မင်းအဖေဖုန်းဆက်တော့ ခန့်
တောင်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောမိရာကနေ သိသွားတာ၊
အဲဒါထား . . မင်းစောတို့က မင်း လာနီး . . လာနီးနဲ့
များ အဆောင်မှာစောင့်အိပ်ပြီး မျှော်နေကြသလားမသိ
ဘူး”

ဒေါ်ဖြူဖြူက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ထောက်ခံနေ
လေသည်။

“ကျွန်တော် . . မန္တလေးပြန်ဆင်းလိုက်မယ်လေ၊ သွား
ကြည့်လိုက်ရမလား”

လူကြီးတွေ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်မိကြပြန်၏။ ခိုင်မင်းခန့်ပုံစံက ခရီးပန်းရသည့်ကြားထဲ ကား
ပျက်သည်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဒဏ် တစ်နေကုန်ခံလာရသဖြင့်
. . လဲပြို ကျမတတ်ဖြစ်နေတာ မြင်နေရတာလေ။

“ကြွေနဲ့ မင်းစောသာအတူတူမြန်လာရင် ရောက်ပြီပေါ့၊
ခုတော့ . . အဆောင်မှာပဲရှိနေမှာထင်တယ်”

ဒေါ်ဖြူဖြူ၏မျက်နှာက ကြားသိရသောသ
တင်းကြောင့် ပူပင်သောကနည်းသွားပုံပေါ်သည်။

မျက်နှာအနေအထား အသံဟုန်အားလုံး ပင်
ကိုယ်ပုံစံအေးဆေးငြိမ်သက်စွာ စကားပြောနိုင်ပြီဖြစ်၏။

“အေးလေ . . တကယ်ဆိုရင် ခိုင်မင်းခန့်ရောက်မလာ
သေးလို့ အဆောင်မှာပဲ စောင့်နေတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့

ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်သင့်တယ်၊ ခုတော့ . . လူကြီးတွေမှာ
ကြည့်စမ်း . . ဘယ်လောက်စိတ်ပူရသလဲဆိုတာ၊ မြင်
တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ခုလည်း . . မင်းအတွက်စိတ်ပူနေကြရှာ
တာခိုင်မင်းခန့် . . ဖုန်းဆက်လိုက် . . သွား”

ခိုင်မင်းခန့်က ‘ဟုတ်ကဲ့’ဆိုကာ ဖုန်းရှိရာ ထံ
သွား၏။ အကျိုးအကြောင်းပြောဆိုသံ အတိုင်းသားကြားနေရ၏။

ဖေဖေဦးဉာဏ်လင်းခန့်က ကားပျက်ပုံကို အစ
အဆုံး မေး၏။ ကားဝိယာပေါက်ချရတာကအစ ပြင်ရပုံအလုံးစုံ
ကို ‘ခန့်’က ဖြေ၏။

‘ပြီးပြီ’ဆိုမှ ဟိုက ဖောက်မေး ဒီကဖောက်မေး
ကို ခိုင်မင်းခန့် ဖြေနေရသည်မှာမပြီးစီးနိုင်အောင်ရှိနေလေသည်။

“ဘာလဲ . . ဆက်လို့မရဘူးလား”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်မျက်နှာနှင့် တယ်လီဖုန်း
နားက ခွာလာသော မင်းစောကို ကြွေက အကဲခတ်ကြည့်ဖြင့်
ကြည့်မေး၏။ မင်းစော ခေါင်းယမ်းလေသည်။

“ကယ်သုံးတွေနဲ့ ဘာတွေ ဒီလောက်ပြောနေကြတယ်
မသိပါဘူး ကြည့်ဇာ၊ ဆက်လိုက်တိုင်း . . ဆယ့်နှစ်ရာသီ
အင်(န်)စေ့ဖြစ်နေတာပဲ”

“နင်တို့အိမ်ကတယ်လီဖုန်းပျက်နေပြီထင်တယ် မင်းစော
ရဲ့၊ ဖုန်းပျက်ရင်လည်း အဲဒီလိုပဲ မြည်တာပဲ”

“နင်တို့အိမ်ဆက်တုန်းကရော . . .”

“ခေါ်ကြိမ်ပြည့်အောင်ကိုခေါ်တယ် . . မကိုင်လာကြည့်

www.burmeseclassic.com

ရှတာ . . . မေမေ မကိုင်ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ရှိမှ ရှိရဲ့လားပဲ”
 “ညကြီးမိုးချုပ် . . . တယ်သွားမှာမို့လဲ”
 “အရမ်းအိပ်မောကျနေလို့လည်းဖြစ်နိုင်တယ်”
 “ဟာ . . . အန်တီဖြူက အဲဒီလောက်တောင်အိပ်မဲ့ပုံမပေါ်ပါဘူး”
 “တယ်လီဖုန်းက အောက်ထပ်ကဆိုင်ခန်းမှာထားတာမင်းစောရဲ့၊ နင်မြင်သားနဲ့၊ ညဘက် တံခါးတွေအားလုံးပိတ်အိပ်ရင် အသံလုံးဝ မကြားရဘူး”
 မင်းစော ပင့်သက်ချလေသည်။
 “အေးလေ . . . အဲဒီတော့လည်း မဆက်ရရုံရှိတာပေါ့၊ တော်နေကြာ . . . လူကြီးတွေ စိတ်ပူမှာစိုးလို့ဆက်နေရတာ”
 “ကဲ . . . တော်တော့ဟယ်၊ အိမ်ရှင်တွေ အားနာပါတယ်၊ ငါတို့ စကားတတွတ်တွတ်ပြောနေတော့ အိပ်မရဘဲဖြစ်နေမယ်၊ ဖုန်းလည်း ဆက်မနေနဲ့တော့၊ သူတို့ခမျာ . . . ငါတို့ကို ကားပေါ်လည်းခေါ်တင်ရသေး။ ဆိုင်တွေလည်း လျှောက်ရှာပေးရသေး။ ဒီကြားထဲ ပစ္စည်းဝယ်မရတော့ အိမ်ခေါ်လာပြီး သိပ်ရသေးတယ်၊ နင်က ဖုန်းပါဆက်တော့ အားနာဖို့ကောင်းတယ်”
 “ငါက ယောက်ျားလေး ကြွေရဲ့၊ ငါ ပျောက်တာက တော်သေးတယ်၊ ရှင်းလို့ရတယ်၊ နင်ပျောက်နေရင် နင့်အမေ

စိတ်ပူမှာ၊ ပြီး . . . တောင်ထင်မြောက်ထင် ထင်မှာတာ”
 “ကဲပါ . . . တော်ပါတော့ဆို . . . အိပ်တော့”
 ကြွေက ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးပြောပြီး အိပ်ဖို့ပြင်လေသည်။
 ကားဖြင့်တင်ခေါ်လာပေးသည့် လင်မယားက သဘောကောင်းကြရှာပါသည်။ ပစ္စည်းဝယ်မရသဖြင့် အခက်အခဲရှိနေမှန်းသိကြ၏။
 “ကဲကွာ . . . မနက်မိုးလင်းမှ ပစ္စည်းလိုက်ရှာကြတော့၊ တစ်အောင့်နေ မိုးလင်းတော့မှာပဲဟာ၊ အိမ်မှာလိုက်အိပ်ကြ”
 လင်းမယားနှစ်ယောက်လုံးကခေါ်သဖြင့် ကြွေတို့လိုက်ပါခဲ့ရ၏။ ခေါင်းအုံး၊ ခြင်ထောင်း၊ စောင် ပြည့်စုံအောင်ပေးပါသည်။
 “ခြင်ထောင်တွေဘာတွေ ထောင်ပေးမနေပါနဲ့ မမ၊ ကြွေတို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘုရားစင်ရှေ့နားမှာ ခဏမှိန်းရုံနဲ့ရပါတယ်”
 ကြွေက ခြင်ထောင်မထောင်ဖို့တား၏။
 “အမယ်လေးလေး . . . ခြင်ထောင်မထောင်လို့တော့၊ ခြင်သယ်သွားမှာနော် ကြွေဝတ်မှုန်၊ မမတို့ဆီက ခြင်သိပ်များတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး . . . ဒီအတိုင်းပဲရပါတယ်”

“ဘယ် . . . မဟုတ်တာ၊ ခရီးပန်းပြီး ခရီးမတွင်လို့ စိတ်ပင်ပန်းနေကြတာ၊ အိပ်ပျော်အောင်အိပ်ဖို့လိုတယ်”

မင်းစောက ထိုင်ရာမှ ထ၏။

“ပေး . . . မမ-ကျွန်တော်ထောင်ပေးမယ်”

“ဟဲ့ . . . မင်းစော၊ နင်ကလည်း ခဏနေပြန်ထရမှာ . . . မထောင်ပါနဲ့”

“နင် အေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပေါ့ ကြွေရဲ့၊ ငါက ဟိုပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ အိပ်မှာ”

မင်းစောက ပြောပြောဆိုဆိုခြင်ထောင်ထောင်၏။ ကြွေ စိတ်ပျက်စွာ ငေးကြည့်ရင်း ပင်သက်ချမိလေသည်။

ခိုင်မင်းခန့်ထံ စိတ်ရောက်၏။

ကြွေ ဆီလာမည်ပြောပြီး မလာတာဘာကြောင့်လဲ။

ကြွေ တွေးမရပေ။

ယခုတော့ . . . ကြွေတို့မှာ ခန့်ကိုရှာရတာနှင့် ပင်အချိန်ကုန် လူပင်ပန်း စိတ်ဆင်းရဲရပြီ။

သူ . . . ဒါတွေ သိပါမည်လား။

“ကိုင်း . . . ဝင်အိပ်တော့ ကြွေ ပေါင်းတည်လာခြင်ထောင်ဆိုတော့ လုံတယ်ဟ၊ နင် စိတ်ချလက်ချလွတ်လွတ်လပ်လပ်အိပ်လို့ရတယ်၊ အအိပ်ကြမ်းလို့လည်း ရတယ်၊ ဘာ

မှ ပူစရာရှိဘူး”

ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ကြွေကပဲ အအိပ်ကြမ်းသလို နောက်ပြောင်ဆိုလေသည်။

“အမယ် . . . နင့်လိုမှတ်လို့ မင်းစောနော်”

ကြွေက ခေါင်းအုံးတစ်လုံးဖြင့် အားယူပြီး လှမ်းပေါက်၏။

“ကျေးဇူးပဲ ကြွေ”

မင်းစော ရယ်မောကာ ဖမ်းလေသည်။ အိမ်ရှင်မမကသဘောကျစွာ ရယ်ရင်း အခန်းထဲဝင်သွား၏။

“တကယ် . . . သူငယ်ချင်းတွေပဲ မောင်ရဲ့၊ ရိုးရိုးသားသားလေးတွေ”

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို တီးတိုးစကားပြောလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“မင်းလည်းပင်ပန်းလှပြီ ခိုင်မင်းခန့်၊ ရေခိုးချိုးပြီး အိမ်
လိုက်၊ မနက်ကျမှ အဆောင်လိုက်သွားရင် သူတို့နဲ့တွေ့
မှာပဲ”

“ကျွန်တော် . . ကြွေတို့အဆောင်ကဖုန်းနံပါတ်သိတယ်
ခင်ဗျ၊ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမလား”
ခိုင်မင်းခန့်ကို ဒေါ်ဖြူဖြူက ကြည့်၏။

“အန်တီ . . ဒီအိမ်မလာခင်က ဆက်သေးတယ်”
အားလုံးက ဒေါ်ဖြူဖြူထံ အကြည့်ရောက်၏။

ဒေါ်ဖြူဖြူက စဉ်းစဉ်းစားစားပြုနေသောမျက်နှာဖြင့်ခပ်လေးလေး
ပြောသောကြောင့် ပြောမည့်စကားကိုစောင့်နားထောင်ကြရလေ
သည်။

“ကြွေ . . ပြန်သွားပါပြီလို့ပြောတယ်”
“ဟင်”

အားလုံး အလန့်တကြားဖြစ်သွားကြ၏။
ဒေါ်ဖြူဖြူတစ်ယောက်သာ ထိတ်လန့်ပုံမရပေ။

“ကြည့်ရတာတော့ . . တစ်ယောက်ယောက်က မသိဘဲ
ထင်ရာပြောတာဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

ခိုင်မင်းခန့် မျက်ခုံးကလေးနှစ်ခုထိစပ်လှနိုးပါး
တွန့်၏။ နီလွင်ကြည်နှင့်ကားချင်းယှဉ်မိစဉ်ပြောသောစကား ပြန်
လည်ကြား၏။ နီလွင်ကြည်က ဝမ်းသာအားရ စတင်နှုတ်ဆက်
ခြင်းဖြစ်၏။

“ဟယ် . . ခိုင်မင်းခန့် ခုမှလာသလား”

“အေးဟာ . . ကားပျက်နေလို့ မိုးချုပ်သွားတာ၊ မင်းစော
တို့နဲ့ ငါချိန်းထားတာဟာ၊ ဒီကောင်တွေစောင့်ရတာနဲ့
စိတ်တိုမှာသေချာတယ်”

“ကြွေကို မင်းစော တစ်နာရီလောက်က လာခေါ်သွား
တာတွေလိုက်တယ် ခိုင်မင်းခန့်ရဲ့ကြွေက မင်းစော့ဆိုင်
ကယ်ပေါ် ပါသွားတာပဲ။ အိမ်ပြန်တာလား၊ ဘယ်သွားလဲ
တော့မသိဘူး။ ကြွေ ပြန်လာတာတော့ မတွေ့ဘူး”

“ဟုတ်လား . . ဒါဆို အိမ်ပြန်တာထင်တယ်”

ယခုတော့ . . ကြွေရော မင်းစောပါ အိမ်မှာ

မရှိပြီ။

ခိုင်မင်းခန့်မျက်နှာက စိုးရိမ်တကြီးပုံစံ လှုပ်

လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွား၍ အားလုံးအကြည့်က ခိုင်မင်းခန့်ထံရောက်
၏။

“နီလွင်ကြည်ပြောတာနဲ့ ကိုက်နေတယ် အန်တီဖြူ နေ့
လယ်တစ်နာရီမှာ မင်းစောက ကြွေကိုလာခေါ်သွားခဲ့
တာတဲ့၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ ကြွေပါသွားတာမြင်တယ်ပြောကြ
တယ်”

“ဟင်”

“ဘုရားရေ”

“နွေ့လယ်တစ်နာရီတည်းကဆိုရင် ပြန်ရောက်သင့်နေ
တာပဲ”

အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားကြရပါ
သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းများစွာဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိကြတော့ပါ။
ဦးမြတ်သာက ဖုန်းထဆက်၏။

“ကိုမြတ်သာ . . ညကြီးသန်းကောင်ကျော်မှာဘယ်ဆတ်
မှာလဲ”

ဒေါ်သန်းရိက လှမ်းဟန်၏။

“မင်းစောရှိမယ့်အဆောင်ကို . . ”

ဖုန်းဆက်စကားပြောသံကို အားလုံးနားစိုက်
ထောင်ပြီးနေတာ တိုင်ပင်စရာမလိုပါ။

“မရှိဘူး . . ဟုတ်လား၊ ဘယ်သွားလဲ . . ဒီကောင်”

“.....”

“ဟာ . . ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ အေးဟာ . . ပြန်

ရောက်တာနဲ့ ဖုန်းဆက်ခိုင်းပါ။ ဒါမှမဟုတ် မင်းပဲ ဆက်
ပါ . . ဟုတ်လား . . အေးအေး ကျေးဇူးပဲ”

ဖုန်းချလိုက်စဉ်မှာ ခိုင်မင်းခန့်နှလုံးသားတွေ
ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရတာပါ။ လူကြီးတွေ လှုပ်လှုပ်ရှား
ရှားဖြစ်ကြ၏။

ကြွေ မရှိ . . .
မင်းစောမရှိ . . .
မင်းစောက ကြွေကိုလာခေါ်သွားခဲ့ . . .
ကြွေက မင်းစောဆိုင်ကယ်ပေါ်ပါသွားခဲ့ . . .
အိမ်ပြန်ရောက်မလာ . . .
အဆောင်မှာ မရှိကြ . . .
ဘယ်သွားကြတာလဲ။

ရင်မှာပူလောင်သွား၏။ တစ်ခါမှမဖြစ်ထွန်းဖူး
သော သံသယက ရင်ထဲသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်လာ၏။

ခိုင်မင်းခန့်၏နှလုံးသွေးက တဒိတ်ဒိတ်အခန့်
မြန်၏။

မင်းစောနှင့် ကြွေအကြောင်းပြောဆိုစဉ်က စ
ကားတွေ ပြန်လည်သတိရကြားယောင်၏။

“မလုပ်နဲ့ကွ . . တကယ့်ဆတ်ဆတ်ကြဲ . . မာနခဲလေး၊
တစ်လောကလုံးမှာ သူနဲ့တန်တဲ့သူ မရှိဘူးလို့တောင်
ထင်နေသလားမသိပါဘူး။ အားလုံးကို ရန်လုပ်လွတ်
တာပဲ။ တစ်ယောက်မှကို လက်မခံခဲ့ဘူး။ မျက်နှာထား

က ဘာတင်းသလဲမမေးနဲ့၊ လှသလောက် မာန တကယ်
ကြီးတယ်”

“မှန်မှန်ပြော . . မင်းစော မင်းစော အဲဒီလိုရန်လုပ်ခံရ
တဲ့အထဲ ပါခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား”

“သဘောကျတာ ဝန်ခံတယ်ကွာ . . ကြိုက်တယ်၊ နည်း
နည်းပါးပါးပြောကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်”

မင်းစော၏ ရှက်တက်တက်မျက်နှာ ရယ်ကျဲ
ကျဲမျက်နှာအမူအရာကို ယခုအချိန်မှာ မြင်သောင်စဉ်၌ ဒေါသ
စိတ်ပြင်းစွာထွက်၏။

“ဟဲ့ . . သား . . ဘယ်လဲ ခိုင်မင်းခန့်”
ကားပေါ်ပြေးတက်သော ခိုင်မင်းခန့်ကို ဒေါ်

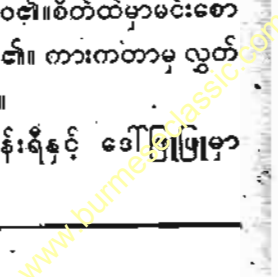
သန်းရီ အလန့်တကြားအော်၏။
“ကျွန်တော် လိုက်ရှာမယ်”

“မဟုတ်တာ ဒီအချိန်ကြီးမှာ”
လူကြီးတွေအသံက နောက်မှာကျန်ရစ်၏။

“မင်းစော . . မင်းကွာ . . လုပ်ရက်တယ်”
“ကြွေ . . သစ္စာဖောက်”

ရင်မှာ ဒေါသဖြင့် ဆူဝေ၏။ စိတ်ထဲမှာမင်းစော
တို့အခါတစ်ရာ တစ်ထောင်မက ဆွဲထိုးနေ၏။ ကားကတာမှ လွတ်
သောမြင်းလို ဒုန်းစိုင်းပြေးနေလေသည်။

ဦးမြတ်သာ၊ ဒေါ်သန်းရီနှင့် ဒေါ်ဖြူဖြူမှာ
ရင်ဖိကျန်ရစ်၏။

“တောက် . . မဟုတ်တာကွာ၊ ဒီကောင်”

ဦးမြတ်သာ၏တောက်ခေါက်သံက တိတ်ဆိတ်
နေသောအခန်းထဲမှာ ကျယ်လွန်းနေ၏။

ရ. ဒေါ်သန်းရီက ဒေါ်ဖြူဖြူ၏အေးစက်နေသော
လက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ငိုသံပါဖြင့် ပြော၏။

“ဖြူကို သန်းတို့တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ ဖြူရယ်”
ဒေါ်ဖြူဖြူက ခေါင်းယမ်း၏။

“ဖြူကတော့ မင်းစောကိုယုံတယ်၊ မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ၊
မဟုတ်ပါစေနဲ့ ဆုတောင်းတယ်လေ”

“ဟုတ်လာခဲ့ရင်ရော”

ဒေါ်ဖြူဖြူနှင့် ဒေါ်သန်းရီ အကြည့်ချင်းဆို၏။

“ဒီလိုလေ ဖြူရယ်၊ ကလေးတွေက ငယ်ကြသေးတယ်
မဟုတ်လား၊ စိတ်ဆိုတာကတစ်စက္ကန့်အတွင်းမှာကုသေ
နဲ့ခိုပြီး ဖြစ်ပျက်ပြောင်းလဲနေတော့ . . နီးစပ်ရာကနေ
မထင်မှတ်တာတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်မဟုတ်လား”

“မင်းစောနဲ့သာဆိုရင် ဖြူ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး။ သဘောတူ
ပြီးသားပါ သန်းရယ်”

တိုးတိုးညင်သာဆိုသံမှာ တုန်ခါလှိုင်းစွက်၏။

ကြွေ မျက်နှာများသလိုဖြစ်ခြင်းအတွက် ရှက်စိတ်ဝင်တာ ဒေါသ
ဖြစ်တာအမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကောင်းကင်ညိုသည် ရွာမလိုဟန်ရေးပြ၏။
ညိုမှောင်သောတိမ်တိုက်တွေက အဆုပ်လိုက်အခဲလိုက် မှီပွင့်
ကြီးများပုံသွင်းလောင်းကာ ယခုပင်ရွာချတော့မလား ထင်မှတ်ရ
၏။

လေပြင်းပြင်းတစ်ချက်ဝှေ့အတိုက်မှာ တိမ်ညို
လွှာများ တစ်ချင်းစီပျက်ပြယ်၏။ အဝေးသို့လွင့်ကာ ရွေ့လျား၏။
နောက်ဆုံးမှာ . . ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုမှောင်သောတိမ်တိုက်
များ ပျောက်ကွယ်၏။ ဤသည်မှာ ကောင်းကင်ညို၏လှည့်ဖြားမှု
တစ်ရပ်သာဖြစ်ပါသည်။

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း”ဟူသောသတင်း။

“မင်းစောသာ”

နှင့်

“ကြွေဝတ်မှုန်”

ဟူသောအမည်နာမက ‘ရဲထွန်း’ကိုအံ့အားသင့်စေခဲ့ရပါသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . .

ရဲထွန်းသိထားသည်က ကြွေဝတ်မှုန်နှင့်ခိုင်မင်းခန့်ဖြစ်၏။

ခိုင်မင်းခန့် မိတ်ဆက်ပေးဖူးသဖြင့် ကြွေဝတ်မှုန် ကိုမြင်တွေ့ခဲ့ဖူး၏။ ခိုင်မင်းခန့်၏ချစ်သူအဖြစ် ကြွေဝတ်မှုန်ကို သိထားခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်တည်း ဆုံတွေ့စဉ်မှာ ခိုင်မင်းခန့်က မေးစမ်းခဲ့ဖူး၏။

“ဘယ်လိုလဲ”

“အာကို ဘယ်လိုရမှာလဲ”

“ကြွေဝတ်မှုန်ကို . . မင်းအမြင် မေးတာ”

“ငါ့ကိုယ်ငါ ဝေါသဖြစ်တယ်”

“ဟင် . . အာဆိုလဲ . . ဝါမေးတာနဲ့”

“ဆိုတယ် . . . ကြွေဝတ်မှုန်ကို ငါအရင်တွေ့ဖို့ကောင်းတာ”

“ခွေးကောင် . . ငနာ”

ခိုင်မင်းခန့် ပါးစပ်မှ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ဆဲတာ ခံရ၏။ ရဲထွန်း သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်လိုက်၏။

“တကယ်ပြောတာ . . ခန့်ရဲ့ မင်း ကံကောင်းတယ်”

ခိုင်မင်းခန့် မျက်စောင်းကိုမြင်ရ၏။

“တော်ပြီ . . မပြောနဲ့တော့၊ ငါက ကြွေကို မင်းဘယ်လိုမြင်လဲသိချင်လို့မေးတာ၊ မင်းက ပါးစပ်အရသာခံသေးတယ် . . တော်တော့”

“သူငယ်ချင်းတကွာ . . ချစ်လို့စတာကို၊ ကြွေက ချောတာလှတာထက် တစ်မိမိမိမိထိုင်ကြည့်နေဖို့ကောင်းအောင်ကို ကျက်သရေရှိတာနော်”

“ရဲထွန်း”

ခိုင်မင်းခန့် လိုက်ထိုး၍ ပြေးခဲ့ရ၏။ ဤမျှ အချစ်ကြီးကြသူနှစ်ဦး ဘာတွေအဆင်မပြေဖြစ်ကြတာလဲ။

‘မင်းစောသာ’ ကိုလည်း ခိုင်မင်းခန့်စကားပြောလျှင် ပါဝင်နေခြင်းကြောင့် နာမည်ကြားခဲ့ဖူးတာလေ။

ယခုတော့ . . ထိုနှစ်ယောက် . . .

သတင်းစာဖတ် . . တွေးနေရင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရ၏။

ဟိုးတစ်လောလေးတုန်းကဖြစ်၏။

“မင်းကို . . စုံတွဲတစ်တွဲလာရှာတယ်လွ”

“ဟင် . . ဘယ်ကစုံတွဲလဲ”

“ဟာ . . ဒါတော့ ဘယ်သိမှာလဲ၊ ကိုရဲထွန်းတဲ့ . . ရဲထွန်းနဲ့တွေ့ချင်တယ်ပြောတာပဲ”

“နာမည်လေးဘာလေး မေးထားဖို့ကောင်းတယ်ကွာ . . မင်းဘို့က”

“ဟို ကောင်လေး . . ကောင်မလေးကို ငေးနေတာ

မျက်လုံး

ကြီးများတောင်ကျွတ်ကျွတ်မယ်နော်လို့ သတိပေးရတဲ့ အထိ စိုက်ကြည့်နေပြီး မေးဖို့ကျတော့ သတိမရဘူး”

“ကြည့်လို့ ကောင်းလို့ကြည့်တာကွာ . . ဘာဖြစ်သလဲ၊ မျက်စိဆိုတာ ကြည့်ဖို့ထားတာ”

“အေးလေး . . အဲဒီတော့ . . နာမည်မေးဖို့ မင်းမေ့သွားတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ . . ငါပြောတာ”

သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းပြောကြဆိုကြသံတွေ

နားမှာ ကြားယောင်၏။ မျက်စိမှာမြင်ယောင်၏။

အဲဒီတုန်းက ‘ကြွေဝတ်မှုန်’နှင့်‘ခိုင်မင်းခန့်’များ မိမိဆီရောက်လာကြတာလား။

ထိုစဉ်က အပြင်ကပြန်အလာ ခရီးပန်းနေသဖြင့် ပြောကြားသောစကား နားထောင်ခဲ့၏။ ဘယ်သူတွေဖြစ်မလဲ စဉ်းစား၏။

ခိုင်မင်းခန့်နဲ့ ကြွေဝတ်မှုန်နဲ့ကလွဲ၍ ဘယ်သူမျှ

မဖြစ်နိုင်ဟုတွေးခဲ့၏။ အကြောင်းထူးရှိမည်မဟုတ်။ ချစ်သူစုံတွဲ လျှောက်လည်ရာမှ လာရောက်ကြတာပဲဟု တွေးခဲ့မိပြီး ထိုကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပဲထားခဲ့တာပါ။

“ရဲထွန်း . . . ဧည့်သည်”

လှမ်းအော်ပြောသောအသံကြောင့် သတင်းစာ ကိုပိတ်ကာ ထိုင်ရာမှ ထကြို၏။

“ဟာ . . ခိုင်မင်းခန့် . . မင်း”

အားရဝမ်းသာကြိုရာမှ ခိုင်မင်းခန့်၏ ညှိုးငယ် မရွှင်လန်းသော အနေအထားကြောင့် သတင်းစာပါသတင်းကို သတိရကာ . . ရဲထွန်း ရယ်ရွှင်မျက်နှာပျက်၏။

“လာကွာ . . ခုပဲ . . ငါ မင်းတို့အကြောင်းတွေ့ပြီး မင်းကို သတိရနေတာ”

ခိုင်မင်းခန့်မျက်နှာမှာ မချိပြုံးကိုမြင်ရ၏။ ဓာဆောင်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှာ တစ်ယောက်ကထိုင်လျှင် တစ်ယောက်က စာကြည့်ခုံမှာ ထိုင်ရလေသည်။ ခိုင်မင်းခန့်က စာကြည့်ခုံမှာ ထိုင်၏။ အကြည့်က သတင်းစာကိုရောက်၏။

“တွေ့ပြီးပြီလား . . အမင်္ဂလာသတင်း”

နာကျင်စွာဆိုသော စကားသံမှာလိနိုက်ရုနာသံ

ပါဝင်၏။ သတင်းစာကို မေးဆတ်၏။

“တွေ့ပြီးပြီ၊ အံ့ဩတယ်ကွာ . . ဘာဖြစ်ကြတာလဲ မင်းတို့”

“မပြောနဲ့တော့ . . သစ္စာဖောက်တွေအကြောင်းကို”

“မင်းကမပြောနဲ့ဆိုလေ ငါကပြောချင်လေပဲ၊ မင်းစောသာက မင်း ပြောပြောနေတဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း”

“မင်းနဲ့ ကြွေအကြောင်း သူ သိနေတာမဟုတ်လား”

“အင်း . . မင်းပြောတော့ ငါက ကံကောင်းတယ်တဲ့၊ ကယ်ကံကောင်းတာက မင်းပဲ ရဲထွန်း၊ အဲဒီလို သစ္စာမရှိတဲ့မိန်းမနဲ့ မင်းမတွေ့ရတာ”

“သူတို့ချင်း ချစ်ကြိုက်သွားကြတာလား”

“ဒါပဲရှိမှာပေါ့ . . လိုက်တောင်ပြေးတာကွာ၊ ဘယ်လောက်ရက်စက်သလဲဆိုတာ”

“ဟင် . . လိုက်ပြေးတာ”

ရဲထွန်း၏ အံ့ဩမှုက မျက်တောင်ခတ်ဖို့ပင်

မေ့၏။

“ဘာလဲ . . မင်း မယုံဘူးလား၊ လိုက်ပြေးလို့ လူကြီးတွေ မကောင်းတတ်လို့ လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ရတာ”

“မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် ခိုင်မင်းခန့်၊ ငါ လူကဲခတ်

ကျွမ်းကျင်ပါတယ်ကွ၊ ကြွေဝတ်မှုန်က အဲဒီပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ရုပ်ပဲကွာ . . ဘာရုပ် ညာရုပ်ဆိုတာရှိမလား”

“ရှိတယ် . . မင်းကျတော့ အချစ်ကြီးသလောက် အမျက်ကြီးတယ်၊ ကျွန်လူသန် တစ်ခွတ်ထိုးလုပ်တတ်တယ်ကွ၊ ရှားရှားရဲရဲဆိုတာမျိုး၊ အဲဒီတော့ . . မှားစရာရှိရင် ခွတ်မှားရော”

“မှန်တာရှိရင် ခွတ်မှန်မှာလည်း ထည့်ပြော”

“ပြောလို့မရဘူး . . အဲဒီ တစ်ခွတ်ထိုးသမားက ချင့်ချိန်ဝေဖန်ပိုင်းခြားချိန်မှမရှိတာ . . မှားမှာပဲ”

“ကိုင်း . . ခု . . မင်းပြော၊ ငါပြောတာမှားသလား၊ မင်းပဲကြည့် . . သတင်းစာမှာ အထင်အရှားတွေနေရပြီ”

“ဝါ . . လူကြီးတွေစီစဉ်လို့လည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“သွားပြီ . . မင်း၊ ဧရရေလည်လည်မှားပြီ၊ အမှားကြီးမှားပြီ ရဲလူ”

“ဘာကြောင့်လဲပြော . . လူသက်သေ၊ ပစ္စည်းသက်သေရှိသလား”

ခိုင်မင်းခန့် မရွံ့ဘူးလေ . . ရဲထွန်းက ချင်ပျ

အောင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြော၏။

“ရှိတယ် . . လူသက်သေတွေအများကြီး၊ အဲဒီနဲ့ ယောက်စလုံးရဲ့မိဘတွေနဲ့ ငါ သူတို့ခိုးပြေးတာ နေ

လယ်တစ်နာရီကွာ . . နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်မှ ပြန်
တွေ့ကြရတာ”

“မင်မျက်စိရွေ့တင်”

“အေး . . မင်းမျက်လုံးတွေက မယုံဘူးဆိုတာပြနေတယ်၊
ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ မယုံချင်ဘူး ရဲထွန်း။ အဲဒီနေ့ကငါနဲ့
ကြွေ ချိန်းထားကြတာကွာ၊ ငါက လမီးမှာကားပျက်နေ
လို့ နောက်ကျသွားတယ်၊ အဲဒီမှာ ဟိုကောင်က သုတ်
ပြေးတာ”

“သုတ်ပြေးတယ် . . အံ့ဩစရာပဲ မင်းစကား”

“မယုံဘူးပေါ့ . . ပြီးရော . . .”

“သုတ်ပြေးရအောင် ‘မင်းစောသာ’က စွန်ရဲမဟုတ်ဘူး။
ကြွေဝတ်မှုန်က ‘သားတစ်’မှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီတော့ . . အလိုတူအလိုပါပေါ့၊ သစ္စာဖောက်တယ်
လို့ ငါပြောတာပေါ့ . . ရဲထွန်း”

“အံ့ပျဲကွာ . . မင်းတို့နှစ်ယောက် . . ဟိုတစ်လောကငါ
ဆီရောက်လာတယ်ကြားတယ်၊ အခုပဲ . . ဒီသတင်းတွေ
လို့ ငါ အံ့ဩနေတာ၊ ဖြစ်ပျက်တာတွေကမြန်လိုက်တာ”

“ဟာ . . ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ဘာလျှောက်ပြောရမှာလဲ . . တွဲသွားတဲ့လာလုပ်တာက
မင်းနဲ့ လက်ထပ်မှာက ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လောက်
မြန်ဆန်သလဲ အဖြစ်အပျက်က”

“မဟုတ်သေးပါဘူး . . မင်းစောစောကပြောတဲ့စကားတို့
ငါပြောတာ ရဲထွန်း။ ငါ သူနဲ့ မင်းဆီကိုလာလည်မယ်လို့
ပဲပြောခဲ့တာ . . လာမှ မလာရသေးတာ၊ ရောက်လာ
တယ်လို့ ဘာကြောင့်ပြောရတာလဲ”

“ကြောင်နေပြီ . . မင်းကြောင်နေပြီ၊ ဟိုတစ်လောကနှစ်
ယောက်တွေလာတာ မင်းတို့မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး . . လုံးဝကိုမဟုတ်တာ၊ ကြွေမွေးနေ့မှာကြွေ
နဲ့လျှောက်လည်ဖို့ လာခဲ့တာ၊ ကားပျက်နေလို့ အချိန်မီ
မရောက်ဘူး၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ပျောက်
သွားကြတာ”

ပြောရင်း . . စဉ်းစားမိသွား၏။

“နေပါဦး . . ကြွေဝတ်မှုန်နဲ့ ငါလို့ မင်းပြောရအောင်မင်း
က ငါ ဟုတ်၊မဟုတ်တောင် မသိတော့ဘူးလား”

“သိမလား . . ငါမှမရှိတာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေက စုံတွဲ
တစ်တွဲလာတယ်လို့ပဲပြောတော့ မင်းတို့ပဲမှတ်တာပေါ့”

“ဟင်”

ခိုင်မင်းခန့် . . စဉ်းစားတွေးတောစရာများဖြစ်
ရပါပြီ။ ထိုနေ့က ကားဖြင့် ကြွေတို့ကိုပတ်ရှာခဲ့သောနေ့အချိန်အခါ
ထို စိတ်ရောက်၏။

www.burmeseclassic.com

အိပ်ချင်သောစိတ်က ဘယ်ဆီလွင့်ပြေးပြီမသိ
ပြီ။ သောကနှင့် ခေါသက နှလုံးသားကို ကျွမ်းမြဲညှစ်စေသည်အထိ
လောင်မြိုက်၏။

မင်းစော၏သူငယ်ချင်း အဆောင်ကို ဦးစွာစုံ
စမ်း၏။

“ပြန်သွားတာတွေ့လိုက်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့အဆောင်
တော့ လုံးဝကို လိုက်မလာခဲ့တာ”

ဆိုသောစကားလောက်ရှင်းတာမရှိပြီ။

ကြွေဝတ်မှုန်၏အဆောင်မှူးက ခိုင်မင်းနှင့်ကို
မယုံသင်္ကာကြည့်၏။

“ကြွေဝတ်မှုန် ဘာဖြစ်နေလို့ ဒီလောက်စုံစမ်းနေကြတာ

လဲ၊ တယ်လီဖုန်းဆက်မေးလို့ဖြေရတာလည်း မောနေပြီ၊
ပြန်သွားတယ် . . ပြင်ဦးလွင်ကိုလိုက်သွားကြည့် . . ဒါ
ပဲခိုတယ်။”

စိတ်တိုစွာအော်ငေါက်ပြော၏။

“သွားပြီ”

“မင်းစောကကြွေ့ကိုခေါ်သွားခဲ့ပြီ”ဆိုသောအသံစိတ်
ဖြင့်သွားနိုင်မည်ထင်သောနေရာတွေ လျှောက်စုံစမ်း၏။

နေ . . တော်တော်ကြီးမြင့်မှ . . ဆိုင်ကယ်တစ်

စီး ပြင်ဦးလွင်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းသွားတာမြင်ရ၏။

မင်းစောဆိုင်ကယ်ပဲဖြစ်မည်ဟု မှန်းဆကာ
လိုက်၏။ ထင်သည့်အတိုင်း မင်းစော၏ဆိုင်ကယ်ပဲဖြစ်နေ၏။

ကြွေ့က မင်းစော၏ပခုံးကိုကိုင်ကာစကားပြော
ဆိုလိုက်ပါပုံက . . အလိုတူစွာသွားလာကြခြင်းပဲမဟုတ်လို့
ဘာလဲ။

ခိုင်မင်းခန့်က ဆိုင်ကယ်ကို ကျော်တက်၍ ရှေ့
က ဆီးကြိုရပ်မှ အကြည်စိုက်ကာ ပျော်ဖြူးလာသူနှစ်ယောက်က
ခိုင်မင်းခန့်ကိုမြင်သွားကြ၏။

“ဟယ် . . ခန့်”

“ဟာ . . ဟေ့ကောင်ကြီး”

မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်ကြပါပေသည်။ ဦးစွာ
ကြွေ့က ပြေးဆင်းလာခဲ့၏။

“မင်း . . မင်းကွာ . .”

ခိုင်မင်းခန့်က ကားပေါ်မှ အလောသုံးဆယ်
ဆင်းတာ ကားတံခါးတောင် ပြန်မပိတ်နိုင်ပါ။

ကြွေ့ကိုကျော်လွှားလျက် မင်းစောသာထံ အ
ရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေး၏။

“ခန့် . . မင်းဘာဖြစ် . .”

မင်းစောသာ၏ စကားမဆုံးခင်မှာမိပြင်းထန်
စွာထိုးသောလက်သီးချက်က မင်းစော၏မျက်နှာပေါ် ဒလစပ်ကျ
ရောက်၏။

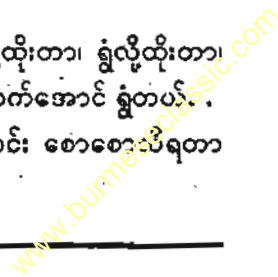
“ခန့် . . နင် ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ . . တော်
တော့”

ကြွေ့ ပြန်ပြေးလာရင်း အော်၏။ ဆွဲ၏။

“နင် . . ဘာဖြစ်လာတာလဲ ခန့်ရဲ့ . . ဟင်၊ နင် ဘာလို့
ထိုးရတာလဲ”

ကြွေ့ ပြေးထူပွေ့တာ . . မင်းစောကိုဖြစ်၏။
ခန့် ကို ရန်လိုစွာကြည့်သောအကြည့်မျက်ဝန်းများမှာ အရမ်းကို
အံ့ဩ နေသောအကြည့်ပါဝင်နေ၏။

“သူငယ်ချင်းအပေါ် သစ္စာမရှိလို့ထိုးတာ၊ ရွံလို့ထိုးတာ၊
နင့်ကိုလည်း ငါသတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ရွံတယ် . .
မုန်းတယ် ကြွေ့၊ နင်တို့အကြောင်း စောစောသိရတာ
ငါ ကံကောင်းတာပဲ”

“ခိုင်မင်းခန့် . . နင်ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊
ဘယ်သူက ဘာတွေဖြစ်နေလို့လဲ”

ကြွေအသံလေးက ဒေါသဖြင့် တုန်ခါနေ၏။
အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။

“ခန့်”

“မခေါ်နဲ့ . . မင်းတို့အသံ ငါ မကြားချင်ဘူး၊ မင်းစော၊
ငါ့ကိုချောင်ထိုးပြီး မင်းတို့အရွေးလုပ်သမျှ ငါခံခဲ့ရတာ
ငါရှက်တယ် . . သိလား”

“ဟေ့ကောင် . . မစော်ကားနဲ့၊ မင်းလွန်ပြီ”

“စော်ကားတာက မင်း၊ ယုတ်မာတာက မင်း၊ သူငယ်
ချင်းရည်းစားတောင် မရှောင်နိုင်အောင် မင်း စည်း
ကမ်း မရှိတာမလွန်ဘူးလား”

“ဟာကွာ . . မင်း”

မင်းစောက ပြေးထိုး၏။ ကြွေ ကုန်းအော်လေ

သည်။

“တော်ကြပါတော့ . . မရှက်ဘူးလား၊ လူတွေ ကားတွေ
ရပ်ကြည့်တုန်ပြီ”

“ဪ . . ဒါတော့ရှက်သေးသကိုး ကြွေရဲ့၊ ဟင် . . သူ
ငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကြားထဲဟိုပင် ဒီပင်ကူးရတာ
တော့နင်မရှက်ဘူးလား”

ကြွေ၏လက်က မြောက်တက်သွား၏။ ခိုင်မင်း

ခန့်၏ပါးပြင်က ကျိန်းစပ်နှာကျင်သွား၏။ ကြွေ သည်းထန်စွာငို
လေသည်။

“လူယုတ်မာ . . လူတကာကို နှင်လို့စိတ်နဲ့မနှိုင်းနဲ့၊ အရိုင်း
လူရိုင်း . . ငါ့မှာ နှင်စကားယုံစားပြီး မျှော်လိုက်ရတာ၊
နှင်ရိုမယ်ထင်တဲ့နေရာကို စိတ်ပူပြီးရှာလိုက်ရတာ . . ငါ
စေတနာ ငါ့မေတ္တာတွေကို နှင် အရမ်းစော်ကားတယ်၊
နှင်စိတ်က စုတ်ပဲ့လွန်းတယ်”

“တစ်ညလုံး . . ဘယ်နေရာသွားနေမှန်းမသိတဲ့မိန်းမ
လောက်တော့ မစုတ်ပဲ့သေးဘူး”

“ကြည့်စမ်း . . နှင် ဘာပြောတယ်၊ ဘာပြောလိုက်တယ်”

“နှင်တို့အကြောင်း လူမသိသေးဘူးမှတ်နေသလား ကြွေ၊
နှင်နဲ့မင်းစော တစ်ညလုံးပျောက်နေတာအားလုံးသိ
ကုန်ကြပြီ၊ နှင်အမေရော . . ဟိုကောင်မိဘတွေပါသိပြီး
လို့စောင့်နေကြပြီ၊ ငါ့ကို နှင်မေလိုက်တော့၊ နှင်ကိုလည်း
ငါ လုံးဝမေလိုက်ပြီ၊ ရွံသွားပြီ . . မုန်းသွားပြီ . . သိရဲ့
လား”

ခိုင်မင်းခန့်က ကားပေါ်တက်ကာတံခါးဆောင့်
ပိတ်၏။ မင်းစောပြေးလာလေသည်။

“ဟိတ်ကောင် . . မင်းမှားနေပြီ၊ ကြွေနဲ့ငါက အရှင်းကြီး၊
ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ မင်းထင်သလိုမှဟုတ်ဘူး”

“လုပ်မနေနဲ့ . . ငါ နွားမဟုတ်ဘူး”

၂၆၄ စွဲ မအေးလေး . .

“မင်းစော . . မပြောနဲ့၊ နေပေ့စေ . . သွားပေ့စေ”

ကြွေအသံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြား၏။ ကားကို ရန်
ကုန်ဘက် တစ်ရှိန်ထိုးမောင်းပြီးပြန်လာခဲ့၏။

ကားပေါ်မှနေ၍ လွင့်ပစ်ချခဲ့သော ပလက်တီ
နမ်ဆွဲကြိုးကလေးက မြက်ခင်းပေါ်မှာ ပိုင်ရှင်မဲ့စွာ တျန်ရစ်ခဲ့လေ
သည်။

“အဲဒီလိုနဲ့ . . သူနဲ့ငါ ပြတ်ခဲ့ကြတာပဲ၊ ခုကြည့်လေ . . သူ
တို့စေ့စပ်လိုက်တာ မင်းအမြင်၊ မတုတ်ရင် . . ဒီလိုတွေ
ဖြစ်လာမလား”

ရဲထွန်း ခေါင်းယမ်း၏။

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ ခိုင်မင်းခန့်၊ စောစောက မင်း
ပြောတဲ့စကားထဲမှာ ကြွေက မင်းရောက်မလာလို့ စိတ်ပူ
ပြီးလိုက်ရှာခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မဟုတ်လား”

“ဟေး”

“အဲဒီအချိန်က ငါ့ဆီရောက်လာတာ မင်းစောနဲ့ ကြွေ
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ငါ မင်းနဲ့မိတ်ဆက်ပေးတုန်းက မုံရွာတက္ကသိုလ်ပဲပြော

တာ၊ သူ ဘယ်လိုလာတတ်မလဲ”
 “မင်းစောရော ကြွေဟာ တက္ကသိုလ်ကဘွဲ့ ရတော့မှာကွ၊
 လမ်းဘေးကမဟုတ်ဘူး၊ မေးမြန်းပြီး ငါ့အဆောင်ထိ
 လာရှာလို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ . . ဒီမှာက တစ်ယောက်ကို
 တစ်ယောက် သိနေကြတာ”
 “ထားပါ . . အခု . . စေ့စပ်တောင်ပြီးပြီ . . မဟုတ်ရင်”
 “ဒါကတော့ . . မိဘတွေက မင်းလိုပဲတွေးပြီး အထင်မှား
 လက်ထပ်ပေးကြတာ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ ခဏနေဦး . .
 ဟိုနှစ်ယောက်လာတုန်းက မြင်လိုက်တဲ့သူရှိတယ် . .
 သွားခေါ်ဦးမယ်”
 “ဘာလုပ်မှာလဲ”
 “ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မေးကြည့်ရင် ဘယ်သူတွေလဲ သိရတာ
 ပေါ့”

ရဲထွန်း ထွက်သွား၏။ ခဏနေတော့ ကျောင်း
 သားတစ်ယောက်နှင့်ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဒါ . . မျက်လုံးကျွတ်အောင်ကြည့်လိုက်တဲ့ စိန်ထွန်းပဲ”
 စိန်ထွန်း ရှက်ရယ် ရယ်၏။
 “ဟာဗျာ . . ကျွန်တော်က ရိုးရိုးကြည့်တာကို ဟိုကောင်
 နောက်တာပါ”
 “ကိုင်း . . ပြောပါဦး၊ ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတာ”

စိန်ထွန်းပြောသောပုံစံက ကြွေဝတ်မှုန်ဖြစ်နေ
 ၏။ ကောင်လေးက ‘မင်းစော’ ခိုင်မင်းခန့် သိလိုက်၏။

“အေးဗျာ . . ကျေးဇူးပဲ . . သွားတော့”

ရဲထွန်းက ပြန်ထွန်းလွှတ်၏။

“ဟာ . . အသားလွတ်ကြီးခေါ်မေးတာပါလား၊ လက်
 ဖက်ရည်ကော်ဖီလည်းမတိုက်ဘဲနဲ့”

ရယ်မောပြောဆိုပြီး ထွက်သွား၏။

“သူတို့လာတာ မင်းကိုလာရှာတာပဲဖြစ်မယ် ခိုင်မင်းခန့်”

“ဟုတ်တယ် . . ဟိုလူပြောတဲ့ရက်က ကြွေမွေးနေ့ပဲ၊
 ကြွေနဲ့ငါ ချိန်းထားတဲ့နေ့”

“မင်း အထင်လွဲသွားခဲ့ပြီထင်တယ်”

“မန္တလေးနဲ့မုံရွာ တစ်ညလုံးသွားစရာမလိုတာတော့ မင်း
 သိမှာပါ”

“ရန်ကုန်နဲ့မန္တလေး . . မင်းကားမောင်းရင် မနက်လာ
 ညနေရောက်ပဲ၊ ဟိုနေ့က ဘယ်လောက်ကြာလဲ . . နှစ်
 ရက်နီးပါးမဟုတ်ဘူးလား”

“ကားပျက်တာကိုး”

“သူတို့လည်း ကုန်းကြောင်းလျှောက်တာမဟုတ်ဘူး ခိုင်
 မင်းခန့်၊ လိုင်းကားစီးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဆိုင်တယ်စီးတာ
 ဆိုင်ကယ်လည်း ဓာတ်ဆီကုန်တာ ဘီးပေါက်လာရှိတာ

ပဲ”

ခိုင်မင်းခန့် ပြုံး၏။

“မင်း ဆေးကျောင်းတက်ဖို့မကောင်းဘူး၊ ရှေ့နေလုပ်ဖို့ပဲ ကောင်းတယ်”

“တကယ်ဝါသနာပါတာ ရှေ့နေပဲ၊ သူများခုက္ကုဖြစ်တာ အနိဋ္ဌာရုံတွေ မကြားရဲလို့ မလုပ်တာ၊ မင်း အေးအေး ဆေးဆေးပဲ မဟုတ်လား . . . ခုလာတာ”

“ဆိုပါတော့”

ပြောရင်း . . . မချီသွားဖြူရယ်၏။

“ငါ့အိမ်က အကျိုးအကြောင်းဘာမှသိမထားတော့ ဟို ကောင်မင်းစော့စေ့စပ်တာ သွားလိုက်ဆိုပြီးလွတ်တာ ကွ၊ စေ့စပ်ပွဲတတ်ခိုင်းတာ၊ ငါကွာ . . . ခါတိုင်း ဂရီးဂရီး လာနေပြီး . . . ခုမှမသွားဘူးပြောရင် မကောင်းတော့ ထွက်လာပြီး မင်းဆီရောက်လာတာ”

ရဲထွန်း သဘောကျစွာ ရယ်၏။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မင်းအဖြစ်ကို သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာသဘောကျစရာရှိလို့လဲ”

“ရွဲကုန်သည်နှစ်ယောက်လေ . . . အလိုလောဘကြီးတဲ့ ရွဲကုန်သည်က သူများပစ္စည်းအလကားလိုချင်တာနဲ့ အ

လကားအသုံးမကျတဲ့ခွက်စုတ် ဘာညာပြောပြီး အိုက် တင်ခံထွက်သွားတော့ တကယ့်အဖိုးထိုက်ရတနာရွှေ ခွက်ကို မရလိုက်တော့ဘူးပေါ့၊ စိတ်ထားကောင်းတဲ့ရွဲ ကုန်သည်လက်ထဲ အဖိုးထိုက်ရတနာရွှေခွက် ရောက် သွားတာ သတိရလို့”

“ဟာ . . . ရဲထွန်း . . . ငရှုပ်၊ မင်းက ငါ့ကို စိတ်ထားပုပ် တယ် ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ကြွနဲ့မထိုက်တန်လို့ မရတာလို့ ပြောတာပေါ့လေ”

“မင်းကို ဘာတစ်ခုမှလည်း ငါမပြောရပါလားခိုင်မင်းခန့် ရာ၊ မင်းဘာသာမင်း မလုပ်မလဲဖြစ်တာတော့ မတတ်နိုင် ဘူးပေါ့”

“ခွေးကောင်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သဘောကျစွာ ရယ်

၏။

“ဟ . . . ဒါက ဘာလဲ”

စားပွဲပေါ်တင်ထားသောဘူးကို ခိုင်မင်းခန့်

တိုင်ကြည့်၏။

“သိချင်ရင် . . . ဖွင့်ကြည့်လေ”

ခိုင်မင်းခန့် ဖွင့်ကြည့်၏။ စက္ခုရားလှလှလေးတွေ

ရလေသည်။

“မင်းကွာ . . . မကြီးမငယ်နဲ့၊ ကလေးပစ္စည်းနဲ့ဆော့ချင်
သေးတယ်”

“မင်းဘကြီး . . . အဲဒါနဲ့ဆော့ရမလား၊ ငါတူမလေးပူဆာ
လို့ ဝယ်ထားတာ၊ သွားပို့ရမယ်၊ အတော်ပဲဟေ့ကောင်
မင်းမှာကားပါတာပဲ . . . လိုက်ပို့”

“ဘယ်ပို့ရမှာလဲ”

“မုံရွာမြို့ထဲကို”

“မရွံ့နဲ့ . . . မင်းမှာ မောင်နှမရင်းချာတစ်ယောက်မှ မရှိ
တာ ငါ သိတယ်”

“ရင်းချာ မရှိပေမဲ့ . . . တစ်ဝမ်းကွဲကနေ ဆယ်ဝမ်းကွဲ
အထိပြည့်နေတာ၊ မင်းသိတာမှ မဟုတ်တာ”

“မုံရွာမှာ အမျိုးရှိတယ် မကြားဖူးပါဘူး”

“ငါ့အမျိုးတွေ ဘယ်မှာနေတယ် မင်းဘယ်လိုသိမှာလဲ
စကားစပ်မိကြတာမှ မဟုတ်တာ၊ လာကွာ . . . မင်းကို
ရက်တော့ရင်မှာ ထမင်းကျွေးလို့ပါရတာပေါ့”

ရဲထွန်းသွားမည်ဆိုမှတော့ ခိုင်မင်းခန့်တစ်
ယောက်တည်း ဘယ်လိုနေခဲ့လို့ရပါမလဲ။

ရဲထွန်းကိုတင်ပြီး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့၏။
ဪ . . . ဒီနေရာအထိ ကြွတို့ရောက်ခဲ့တာပါလား . . . သတိရ
၏။

သို့သော် . . .

နောက်တစ်နေ့မှာမှ ပြန်တွေ့ရသောမြင်ထွင်း
ကို သတိရ၏။ မင်းစောထိုင်ခုံနောက်မှာ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်ရင်း
ပခုံး ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသော ကြွ . . .

စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ ပြောဆိုသွားကြသောသူ
နှစ်ယောက်၊ လှည့်စားရက်သည်ဟု ရင်မှာနာကျင်စွာ ခံစားရလေ
သည်။

www.burmeseclassic.com

ပျဉ်ထောင်အိမ်သေးသေးရှေ့သို့ ခိုင်မင်းခန့်၏ ကားရပ်သောအခါ . . . အိမ်ထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသူတွေထဲမှ တလေးတစ်ယောက်မှပြေးထွက်လာ၏။ ရဲထွန်းကိုမြင်သွား၏။

“ဟာ . . . လေးလေးထွန်းလာတယ်မေမေ”

အိမ်ထဲသို့ လှည့်ကြည့်အော်၏။

“လေးထွန်း . . . သမီးမှာတာပါလား”

“ပါတာပေါ့ . . . ညည်းအတွက် သီးသန့်ကိုလာပို့ရတာ”

ရဲထွန်းက စန္ဒရားထည့်ထားသောဘူးကိုသွပြီး ထားပေါ်မှဆင်း၏။

“လာလေ . . . ခိုင်မင်းခန့်”

မလိုက်တော့ဘူးဟု ပြင်းဆိုမည်ပြုပြီးမှ . . . အိမ်

www.burmeseclassic.com

ထဲမှထွက်လာသော ခပ်ရွယ်ရွယ်လင်မယားနှစ်ယောက်က ပြုံးကြည့်စောင့်ကြိုနေသဖြင့် . . ခိုင်မင်းခန့် ဆင်းလာခဲ့၏။

“ကားရပ်တော့ . . အိမ်မှားရပ်တာမှတ်ပြီး ကြည့်နေတာ အထွန်းလို့မထင်ထားဘူး”

မိန်းမရွယ်က အပြုံးဖြင့်ပြော၏။

“ခိုင်မင်းခန့်တဲ့ မမဝါ . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ ဒါက ငါ့အစ်မကွ . . ဝါဝါခိုင်တဲ့၊ ဒါက ယောက်ဖ ကိုညွန့် တင်တဲ့”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုံးကြည့်နှုတ် ဆက်ကြလေသည်။ ဘုရားခန်းရှေ့မှာ သစ်သားဆက်တီစားပွဲချ ထားပုံက အသစ်စီမုန်းသိသာစွာ သစ်လွင်လှပနေ၏။

“ဆက်တီက အသစ်ပါလား . . ဟိုအရင်က အဟောင်း သုံးလုံး ဖြုတ်လိုက်ပြီလား”

ရဲထွန်းက ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်ရင်း စပ်စု၏။

“သူများအကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်ဆိုတာလိုပါ ပဲ၊ လက်ဆောင်လာပို့သွားတာလေ . . မနေ့ကပဲ”

ဝါဝါက မေးလေးဆတ်ပြော၏။ ကိုညွန့်တင်က ရယ်မောရင်း . . မျက်ခုံးပင့်၏။

“နောက်ဆို . . ညဘက် ကားတစ်ပါတ်ပတ်ဖို့ မင်းအစ်မ က ငါ့ကို တာဝန်ပေးနေပြီ ရဲထွန်းရဲ့”

“အမယ်လေး . . မဟုတ်ဘာ၊ နောက်ပြောတဲ့ဥစ္စာကိုအဲ

ဒီတစ်ယောက်ဟာလေ . . ဧည့်သည်က တကယ်မှတ် တော့မှာပဲ”

ဝါဝါခိုင်၏အသံမှာ ရှက်ရိပ်လွှမ်း၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . ပြောပါဦး”

ရဲထွန်းက စကားစ၏။ ဝါဝါခိုင်က အအေးနှစ်

ခွက် လျက်မြန်စွာထည့်ယူလာကာ ရှေ့မှာချ၏။

“သောက်ပါဦး”

ခိုင်မင်းခန့်ကို ကြည့်ပြောလေသည်။

“ကိုင်း . . ဘာတဲ့လဲ . . ပြောလိုက်လေ”

“ရှင်ပြောပါလား . . သိပ်ပြောချင်နေတဲ့ဟာ”

“မင်းက အပြောကောင်းလို့ ပြောခိုင်းတာပါ ဝါဝါရဲ့”

ဝါဝါခိုင်ရယ်၏။

“တစ်ခါကွယ် . . ဆိုင်ကယ်ချိန်းကြိုးပြတ်သွားတဲ့စုံတွဲ လေးတစ်တွဲ လမ်းမှာဒုက္ခရောက်နေတာနဲ့ ကူညီလိုက်

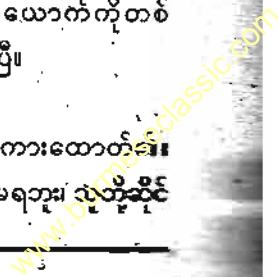
တာ၊ သူ့တို့က လမ်းကြိုလိုက်တာပဲဆိုပါတော့၊ ညဘက် ကြီးလေ . . မှောင်တောင် တော်တော်မှောင်နေပြီ”

ခိုင်မင်းခန့်နှင့် ရဲထွန်း တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အဓိပ္ပါယ်အပြည့်ဖြင့် ကြည့်မိကြရပါပြီ။

“အဲဒီတော့ . . ”

ရဲထွန်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စကားထောက်၏။

“ဆိုင်တွေက ပိတ်နေ၊ ချိန်းကြိုးက ဝယ်မရဘူး၊ လူတို့ဆိုင်

ကယ်ကလည်း မဝါတို့ပစ်ကပ်ကားပေါ်တင်ယူလာကြ ရတာဆိုတော့ . . မရဘူးဆင်းတာပြောလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ၊ သွားမယ့်နေရာကလည်း အဝေးကြီးဆိုတော့ အဲဒီ ထိလည်း ဘယ်ပို့နိုင်မလဲ၊ ခါနဲ့ . . ဒီအိမ်မှာ တစ်ည တည်းခိုင်းလိုက်ရတာ”

“လင်မယားလား . . သူတို့က”

ခိုင်မင်းခန့်က ဝင်မေးခြင်းဖြစ်၏။

“မဟုတ်ဘူး . . သူငယ်ချင်းတဲ့၊ တကယ် ရိုးရိုးသားသား ပါ၊ မှန်တာပြောရရင် အစက မမစိတ်ထဲ သိပ်မကြည် ဘူးပေါ့၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေဖြစ်နေမှာစိုးလို့လေ၊ နောက်သူတို့ပြောတာဆိုတာတွေကြားနေရတော့ တ ကယ့် သူငယ်ချင်းအစစ်တွေဖြစ်နေတာ သိရတယ်၊ ခြင် ထောင်တောင် မထောင်ဘူးလုပ်တာ . . ခြင် မတရား ကိုက်လို့ထောင်အိပ်ပါဆိုမှ ကောင်မလေးကခြင်ထောင် ထဲမှာအိပ်ပြီး . . ကောင်လေးက ဒီဘက်က ပက်လက် ကုလားထိုင်မှာ စောင်ခြုံအိပ်တာ၊ မနတ်ဘက်ကျမှ . . ဟိုတစ်ယောက်က ချိန်းကြိုးလိုက်ဝယ်ပေးပြီး နေဖြင့်ဖဲ့ ထွက်သွားကြတယ်၊ အဲဒါ ကျေးဇူးတင်လို့ဆိုပြီး ဒီဆက် တီခုံကိုလာပို့ သွားကြတာဟော . . . ဒီနေ့တော့ သ တင်းစာထဲမှာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပြီးစီးတဲ့သတင်းပါ လာတယ်”

“ကြည့်ရတာ . . . အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အဆင်ပြေသွား ကြတယ် ထင်ပါကွာ”

မဝါဝါ၏စကားကို . . . ကိုညွန့် တင်က ရယ်

မောအဆုံးသတ်၏။ သတင်းစာထဲယူပြီး . . . လက်ထောက်ပြ၏။

“ဟောဒီမှာလေ . . . သူတို့”

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်းကြော်ငြာ . . .

“မင်းစောသာ” နှင့် “ကြွေဝတ်မှုန်” တို့ ၏ နာမည်ကိုထင်ရှားစွာ မြင်တွေ့ ရ၏။

ခိုင်မင်းခန့် . . . ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျရလေ သည်။

“ကိုင်း . . . ဝါမပြောလား”ဟူသော အကြည့် ဖြင့် ရဲထွန်းကြည့်လေသည်။

“စေ့စပ်တာပဲကွာ . . . လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ် တာ မင်း . . . ကြွေကို ပြန်ပြီး ချဉ်းကပ်ပါလားခိုင်မင်း ခန့်”

အပြန်ခရီးမှာ ရဲထွန်း၏စကားက စိတ်ထဲတွန်း အား အဖြစ်လို့ ဆော်၏။

“အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးတာပဲ၊ မင်းမသတ်ာစိတ်ဖြစ်

တာကလည်း အလွန်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါဆိုရင် လည်း ဖြစ်မိမှာပဲ”

ကြွေရယ် . . .

တမ်းတစွာ ခေါ်မိ၏။

“သစ္စာဖောက်မ”ဟု . . . ကြမ်းတမ်းစွာ ခေါ်မိ

ခြင်းကို ယခုအချိန်မှာ . . . ကြီးမားစွာနှောင်တရ၏။

ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ မချစ်ခဲ့ဖူးဘူး သောအချစ်ဖြင့် ခိုင်မင်းခန့် တ ကြွေ ကို ချစ်မိတာပါ။

ကြွေ ကိုချစ်မိသော အချစ်မျိုးဖြင့် နောက်ထပ် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမျှ . . . ခိုင်မင်းခန့် ချစ်မိမှာ မဟုတ် တော့ပါ။

“တောင်းပန်ပါတယ် ကြွေ . . . ခွင့်လွှတ်ပါ”

ခူးထောက် တောင်းပန်တိုးလျှိုးချင်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ပေးချင်တဲ့အပြစ်သာ ပေးပါတော့ ကြွေ ရယ်”

လည်စင်းပေးချင်၏။

“ကြွေကသာ ခွင့်လွှတ်မယ် . . . ကျွန်တော့်ကို ပြန်လက်ခံ မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော် . . . ဒီဘဝမှာ သေပျော်ပါပြီ ကြွေရယ်”

ဝမ်းနည်းမျက်ရည်စီးကျ၏။

ကြွေနှင့် မင်းစောတို့ ၏ ဆိုင်ကယ်နှင့် ခိုင်မင်း

ခန့် ၏ကား ဆုံတွေ့ သော နေရာမှာ . . . တားရပ်၏။

မင်းစောကို မညာမတာထိုးမိသော လက်တို့

ဖြန့် ကြည့်မိ၏။ နီးရာသစ်ပင်ကို လက်သီးဖြင့် ထိုးမိ၏။

ခွင့်လွှတ်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ် . . .

တောင်းပန်မိ၏။

လက်မှာ ယောင်ကိုင်းကာ သွေးခြေစုလျက် ညို

မဲလာ၏။ ခိုင်မင်းခန့် က နာကျင်စွာ ခံစားရသော ဝေဒနာတို့

အံ ကြိတ်ခံစားရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျလာ၏။

ရွဲကုန်သည်နှစ်ယောက်လေ . . .

အလိုလောဘကြီးတဲ့ရွဲကုန်သည်က သူများ

ပစ္စည်း အလကား လိုချင်တာနဲ့ . . .

အလကား အသုံးမကျတဲ့ခွက်စုတ် ဘာညာ

ပြောပြီး အိုက်တင်ခံထွက်သွားတော့ . . .

တကယ်အဖိုးထိုက်ရတနာ ရွှေခွက်ကို မရလိုက်

တော့ဘူးပေါ့ . . .

စိတ်ထားကောင်းတဲ့ ရွဲကုန်သည်လက်ထဲ အဖိုး

ထိုက်ရတနာရွှေခွက် ရောက်သွားတာ သတိ

ရလို့ . . .

ရဲထွန်းနောက်ပြောင်ပြောဆိုသော စကား ဖား

မှာပြန်လည်ကြားယောင်ရင်း ရင်မှာ ဆွေး ဖြည့်စွာခံစားရ၏။

ပြင်ဦးလွင်သို့ ကားဦးလှည့်ထားရာမှ . . .

၂၈၀ နို့ မအေးလေး . .

ရန်ကုန်ဘက်သို့ ပြန်လည်ချိုးကွေ့ခဲ့၏။
 ယခုတော့ မိမိဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲကွယ်။
 'သံသယ'ဖြစ်ခြင်း၏ အကျိုးဆက်က ဘဝတစ်
 ခုလုံးကို ချေမှုဖျက်ဆီးလိုက်သည်ပါတကား။
 ဆင်ခြင်စိတ်ဖြင့် ကြောင်းကျိုးချင့်ချိန်ဆုံးဖြတ်
 နိုင်ဖို့ ခိုင်မင်းခန့် နားလည်သဘောပေါက်မိချိန်မှာ ကြွေ ကိုဆုံး
 ရွုံးလိုက်ရပါပြီ။

ကောင်းကျိုးလိုရာဆန္ဒပြည့်ဝကြပါစေ။
 စာချစ်သူများ၏

h.h.w.
 ၁/၅/၀၂

မအေးလေး

၂၀၀၂